

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 28:

TRE DELAR MOD, EN FJÄRDE DEL DUMHET

De Ledzahiska piloterna som patrullerade ovanför byn svängde runt på nytt från utkanten tillbaka mot byns centrum. När de väl påbörjade sin inflygning lade de sig på led efter varandra. De styrde sina skepp nu med större tillförlit. Striden pågick fortfarande men motståndet mot deras pansar på marken verkade ha upphört. Det var endast deras egna som nu stod för all eldgivning. Trots det kunde de inte slappna av. Piloternas uppgift var att patrullera och, vid behov, ge understöd till pansartrupperna på marken inne i byn. Det verkade ändå som om motståndet där nere hade gett upp, kanske t.o.m. krossats. Om de verkligen hade lyckats tillintetgöra en av de tre cyborgerna var det redan en enorm seger för dem! Då var kanske inte det omöjliga omöjligt. De kunde vinna! Och om de kunde vinna kanske det kunde glädja Lord Nehr och övertyga honom att visa dem välvilja. Ett slutmål värt att kämpa för.
Att leva för.

Ett plötsligt oväsen, en explosion, och ett stort ljussken kom plötsligt ifrån ingenstans bakom dem. De Ledzahiska piloterna var chockade. På den här höjden kunde det bara betyda en sak.

De var under attack!

Samtliga kollade sina radarskärmar. Ett av deras egna skepp, det sista i ledet, vad som var kvar av det, föll från himlen och skapade ett eldklot när det slog i marken bland bebyggelsen. Piloten ombord klarade sig inte. Ett annat och nytt eko på radarskärmen visade sig också tydligt. Det kom bakifrån dem och närmade sig med en ofattbar hastighet. Så snabbt att det passerade förbi dem allihop innan piloterna hann reagera. Skeppet for förbi dem precis ovanför deras hytter och bröt ljudvallen flera gånger om och därmed orsakade öronbedövande knallar. Turbulensen fick de Ledzahiska piloterna att nästan tappa styrningen över sina egna skepp. De förstod omedelbart att de var i fara. De bröt formationen och började allihop att avvika var och en för sig. Men det var redan för sent.

Cogo hade med avsikt passerat nära över fiendeskeppen medan han flög i Crowbältet. Tryckvågen från hans motorer och de höga knallarna när ljudvallen passerades var ett medvetet knep för att skaka om dem ytterligare. Deras redan fallne kamrat längst bak i ledet hade bara varit en aptitretare, en snabb föreläsning om vad som väntade dem alla. Han hade redan lämnat Crowbältet och nu i normal hastighet svängt runt för att jaga och attackera de kvarvarande skeppen över byn. Även om han precis hade anlänt kunde Cogo inte missa hur delar av byn stod i lågor eller i ruiner. Svart rök steg mot himlen överallt omkring honom. Även om han hade förväntat sig att se en del ödeläggelse insåg han nu att han inte hade varit redo att se hur omfattande attacken mot byn verkligen var. Att han kände enorm vrede över detta brott och orättvisa var en underdrift.

Utan nåd satte Cogo efter de övriga skeppen. Han tänkte inte ge upp förrän deras skepp brann på marken eller knappt längre flygdugliga retirerade i skam och vanära tillbaka till sina befälhavare som hade beordrat dem att utföra sådana hemska brott i första taget. De Ledzahiska piloterna hade blivit så desorienterade av hans snabba och totalt oväntade entré att de först nu började försöka fly. Det var på tok för sent.

Cogo fick snabbt sikte på det första skeppet och avfyra Crowraketerna. Motståndaren hade ingen chans. Skotten träffade motorerna och skeppet föll därefter som en sten. Cogo hade snabbt lärt sig hur man enklast tog ner de Ledzahiska jaktskeppen. De hade hyfsade pansar i sina skrov men motorerna var sårbara, precis som Djorgo tidigare hade visat honom. Och det var inte svårt att träffa motorerna nästan oavsett från vilken vinkel man än attackerade. Det var inte busenkelt eftersom detta handlade om rörliga mål men samtidigt ingen större utmaning heller. Inte för honom.

De kvarvarande skeppen avvek i panik, de försökte inte ens att gå till motattack. Det hade inte spelat någon roll om de hade försökt. En efter en störtade de till marken med rykande och eldhärdade motorer. Starcrow var helt enkelt för snabb för dem och flögs av en betydligt skickligare och oräddare pilot. Cogo flög sitt skepp och avfyra dess vapen med precision och lugn. Ändå kände han av stressen inombords allt mer. Djorgos begäran om hjälp hade lyckats skrämma upp honom, han kunde inte förneka det. Och han skulle inte kunna slappna av förrän han med egna ögon kunde se att Djorgo var oskadd. Hans klipske och modige vän var inte den som bad om hjälp lättvindigt, såvida det inte verkligen var allvarligt. Djorgo var en alldeles för skicklig krigare och dessutom för stolt för att be om hjälp utan anledning. Så därför kunde det bara vara allvarligt. Utöver det var dessutom Aurora och hennes rådande situation aldrig borta från hans tankar. Cogo var faktiskt förvånad själv över hur väl han trots allting kunde hålla känslorna under så stor kontroll. Hur han kunde vara så här lugn begrep han inte men det underlättade. Målinriktning tjänade honom väl.

Men tiden höll på att rinna ut. Och likaså hans förvånansvärda lugn.

Cogo flög snabbt i kapp det sista jaktskeppet som hade patrullerat över byn och avfyra Crowraketerna åter igen. Direktträff. Motorerna började brinna, men inte till en sådan kritisk nivå att skeppet förlorade all flygförmåga. Cogo sänkte farten och lät den här få komma undan. Skeppet i sig gick inte längre att strida med men den här piloten skulle få gåvan att få leva lite längre. Och att få återvända till sitt befäl med svansen mellan benen, den skammen kunde vara ett nog så passande straff. Dessutom, ett betydligt allvarligare hot återstod nere på marken och var den verkliga anledningen till varför Djorgo så desperat hade bett om hans hjälp. Tid var en lyx de inte hade råd att slösa med. Det, mer än någon annan anledning, var varför Cogo lät den här piloten leva.

Medan det skadade jaktskeppet knappt lyckades flyga kontrollerat bort ifrån byn svängde Cogo runt på nytt och dök närmare marken. Att finna fiendens fordon var ingen svårighet. Tjock, svart rök steg upp mot himlen från centrum av byn, exakt den position Djorgo hade rapporterat ifrån. Ju närmare Cogo kom desto mer förfärad blev han av vad han såg där nere. En lång, slingrande kollon av Ledzahiska stridsvagnar ringlade sig genom byns huvudgata från byns ena utkant hela vägen in mot centrum. Och snart nog

kunde han höra beskjutningen från stridsvagnarna längst fram. Cogo behövde ingen mer anledning än så. Han hoppades bara att han inte hade kommit för sent.

Vigt och snabbt lämnade han cockpit och hoppade upp på Starcrows skrov i hans favoritposition. Astrospjutet var redan fullt aktiverat och redo i samma ögonblick som hans fötter fick fäste. Omedelbart gick han till anfall.

- ”Astroåska!”

Den främsta stridsvagnen som precis hade avfyrat ytterligare ett skott mot den stora byggnaden i centrum av byn började glöda rött och sprängdes snabbt därefter i bitar när den orangefärgade laserstrålen träffade. Cogo stannade inte upp. Han flög vidare på låg höjd rakt över kolonen av stridsvagnar medan Astrospjutet fortsatte att avfyra Astroåskan. En efter en tillintetgjordes varje stridsvagn som stod på led av den skoningslösa eldkraften som den unge cyborggen släppte lös mot dem. Paniken spred sig snabbt till de fordon längst bak som ännu inte hade träffats och de började att dra sig tillbaka. Skyndsamt och klumpigt svängde de Ledzahiska förarna runt, ofta krockade de med byggnader eller varandra, när de retirerade i panik.

Snart nog saktade Cogo in Starcrow och valde slutligen att sänka Astrospjutet. Astroåskan upphörde. Han stirrade med avsmak och vrede på de flyende stridsvagnarna på gatorna under honom medan de desperat försökte undkomma honom och hans mycket överlägsna eldkraft, trots att de inte längre befann sig under hans beskjutning. En del av honom ville förfölja dem, var enda en, och spränga dem alla åt helvete. Och varför skulle han inte? T.o.m. nu när de flydde förstörde de bostäder och bebyggelse, människors hem, i sin väg. Varför skulle de förtjäna någon nåd? En annan sida hos honom, däremot, övertalade honom att låta dem löpa. Att låta dem leva. Det efterlämnade en varm känsla av välmående inom honom, otroligt nog. Ett rent samvete. För två, tre år sedan hade en sådan varm känsla av att visa nåd varit helt otänkbar för honom. Idag – inte alls. Aurora behövde inte ens vara närvarande för att tala honom till rätta längre, hennes mjuka röst behövdes inte längre höras för att han ändå skulle lyda hennes ord och visa medlidande. Ingen obeskrivlig smärta mot hans huvud via hennes Telepati krävdes längre för att förmå honom att sluta bruka våld på helt egen hand, för att han själv skulle inse vart gränsen för våld måste dras. Han borde hata Ledzaherna, och en del av honom gjorde det. Men Cogo visste fullt väl också varför allt detta hände, och Ledzaherna hade inte själva fattat det beslutet. De var inget mer än ett verktyg i händerna hos någon långt, långt värre. Den som verkligen förtjänade hans vrede. Ja, han borde hata Ledzaherna, och han hatade vad de gjorde. Men han hatade inte dem. Inte ens när han försökte. Han tyckte synd om dem. Cogo insåg själv vilken enorm förändring han hade gjort.

Taktiskt sett var det onekligen omdömeslöst att låta resten av stridsvagnarna retirera. Dessa soldater och deras fordon skulle kunna omgruppera sig och vända tillbaka vid ett senare tillfälle och sprida mer förstörelse och lidande, så varför inte slå ut dem alla med en gång när han hade chansen? Förr hade Cogo inte ens tvekat. Men att låta dem som nu flydde för sina liv få leva var det mest humana att göra. Dessutom, om Ledzaherna var så korkade att de försökte att attackera på nytt vid ett senare tillfälle skulle han vara redo och ta itu med dem igen, precis som han precis hade mot dem som dåraktigt nog stod i

hans väg. Nu eller senare, om de var korkade nog att fortsätta att utmana honom skulle de möta samma öde. Men om de valde en annan väg skulle han själv göra samma val. Att leta rätt på Djorgo och konstatera att han var oskadd var oerhört mycket viktigare än att jaga några betydelselösa stridsvagnar. Det klokaste valet kanske inte alltid var det smartaste valet. Men det kanske kunde bli det rätta valet. Endast framtiden hade svaret.

Cogo fortsatte att observera den retireraende kolonen från uppe på Starcrows skrov tills han var säker på att de alla drog sig ut ur byn och fortsatte vidare bortåt. Medvetet lät han Ledzaherna se honom, som en tydlig påminnelse om vad som väntade dem om de försökte komma tillbaka. När han äntligen kände sig trygg med att Ledzaherna hade lagt benen på ryggen svängde han runt och flög mot centrumet av byn. Starcrow sänkte farten avsevärt när Cogo närmade sig och det lilla rödsvarta jaktskeppet gick mjukt ned för landning när det kom fram till torget framför den stora samlingsbyggnaden. Eller snarare vad som var kvar av byggnaden.

Cogo flämtade till. Hans ögon spärrades upp. Han hade sett mycket förstörelse i sitt unga liv, men vad han såg framför sig lyckades faktiskt chocka honom. Inte själva byggnaden i sig utan snarare från vetskapen om att det fanns människor där inne. Inkluderat Djorgo. - "Nej..! Nej!" utbrast han. - "Vad fan har de jävlarna gjort!?"

Cogo var redan nere på marken innan Starcrow hade hunnit landa. De första stegen sprang han för att skynda sig fram men snart nog stannade han upp och gick mycket sakta de sista stegen, t.o.m. ostadigt, nästan som om han snubblade över sina egna fötter, innan han nådde fram till vad som brukade vara den stora ytterdörren. Det fanns inga spår av någon dörr, eller dörrkarm. Det fanns inte ens någon främre vägg kvar där ytterdörren en gång suttit. Taket precis ovanför var också helt borta. Det enda som fanns kvar låg pulveriserat på marken. Rök och damm virvlade runt vid det stora gapande hålet som numera ersatte ingången. Inte mycket av den intilliggande väggen på hans vänstra sida ut längs med huvudgatan fanns längre kvar heller, speciellt inte vid ingången. Cogo konstaterade snabbt att den långa väggen på minst femton meter var skadad nästan hela vägen ner till dess andra ände, men den värsta förstörelsen fanns närmast den demolerade utgången. Den motsatta väggen som låg bort ifrån huvudgatan hade haft betydligt större tur men visade ändå stora tecken på skador. Skador som enbart pansarskott eller liknande avfyrad ammunition kunde åstadkomma. Onekligen fick de kvarvarande väggarna och pelarna nu bära en betydligt större vikt än vad de normalt var avsedda för. Även om byggnaden inte längre besköts var ytterligare ras oundvikliga. Frågan var bara när. Det fanns så ont om tid.

Cogo steg försiktigt in genom gapet i byggnaden. Inga lampor eller andra artificiella ljus fanns någonstans. De enda ljuskällorna var dagsljuset som letade sig ner genom alla hål och sprickor i väggar och tak. Förövrigt var det bekmörkt. Allt damm och rök sänkte sikten ytterligare, det bildade en onaturlig dimma av partiklar som lade sig överallt. Visiret i Cogos vitröda hjälm hjälpte honom att se bättre in i mörkret innanför genom dammet som, likt små vattenfall, ständigt fortsatte att falla till marken från allt ovanför som fortfarande höll sig upprätt. Hans avancerade cyborgögon hjälpte hans syn ytterligare. Trots det var det svårt att se längre in. Han behövde mer ljus.

Cogo sträckte sig efter sitt hölster och de två delarna av Astrospjutet på var sin sida av hans höfter. Snabbt, men den här gången odramatiskt, satte han ihop de två delarna och skapade åter igen Astrospjutet. Och den här gången var syftet för att använda hans legendariska lansvapen lika odramatiskt. Men inte desto mindre viktigt.

- ”Järnsjäraren.”

Astrospjutet började lysa sitt starka, vita ljus från ände till ände. I denna stund hade Cogo förmågan att sticka och skära genom nästan allting. Men den här gången var syftet något helt annat. Som en lansformad lampa använde han det starka ljuset från Järnsjäraren för att se bättre.

Det fungerade, om än bara några meter precis omkring honom. Men det gav Cogo tillräckligt med ljus för att se var han befann sig och om någonting i hans absoluta närhet blockerade hans väg. Eller, än viktigare, om han kunde finna någon. Han höll det starkt lysande Astrospjutet framför sig med höger hand och svepte det långsamt som en enorm fackla framför sig från höger till vänster medan han sakta, steg för steg, tog sig längre in i den demolerade byggnaden. Men trots hans starka ljuskälla var hans sikt fortfarande begränsad. Cogo kunde fortfarande inte se vad som gömde sig i bekmörkret längre in. Men just nu var det inte främst vad hans ögon kunde säga honom som ledde hans väg inåt i byggnaden. Det var vad han hörde.

Rösterna, skriken, gråten, ropen på hjälp; Cogo hade börjat höra dem redan när han hade närmat sig byggnaden. Trots det lät det fortfarande dämpat nu när han väl hade tagit sig in i byggnaden. Desperationen och rädslan hördes tydligt men inte jättehögt, nästan som om alla var rädda för att låta för mycket i rädsla för att orsaka mer ras eller låta fienden höra dem. Det spelade ingen roll, Cogo kunde ändå höra dem och för varje steg längre in hörde han dem allt tydligare. Det var många av dem, hur många var ännu oklart för honom, och han kunde ännu inte se någon. Men deras röster visade honom vägen och försäkrade honom om att han inte passerade någon av misstag, förutsatt att alla här inne fortfarande var vid medvetande, eller var vid liv, för att kunna utstöta ljud. Därför var han noga med att lysa med Astrospjutet över golvet och i alla hörnen han kunde hitta ifall någon befann sig där. Han ville inte riskera att missa någon som behövde hans hjälp av misstag.

Cogo fortsatte försiktigt vidare längre in i den sönderskjutna byggnaden. Han kände av den bekanta längtan att skynda sig. Alla som befann sig här inne behövde hans hjälp. Men han ville inte överraskas av att i brådska råka snubbla eller råka riva ner något av det som ännu lyckades hålla sig upprätt. Inte för hans egen säkerhets skull, det fanns inte ens i Cogos tankar just nu, han ville vara försiktig för deras skull så att hans egna handlingar inte av misstag skulle råka skada någon bara för att han var otålig. Dessa stackare led redan som det var.

Förutom rösterna och jämrandet som vägledde honom från vad som verkade komma ifrån den bortre delen av salen längst in – vilket var det mest logiska stället att hitta någon som gömde sig från en attack – hörde han hur det knakade i bjälkar, pelare och annat som ännu höll vad som var kvar av byggnaden på plats. Det lät illavarslande. Kanske inte hela byggnaden skulle rasa samman men oljudet från takbjälkarna i synnerhet gjorde Cogo

nervös. Han måste öka takten, men ändå förbli försiktig. Dessa var två egenskaper som kombinerat inte brukade komma naturligt för honom.

Det dröjde inte länge förrän Cogo kunde börja utskilja en underlig siluett i mörkret. En stor, mörk skepnad som gick från ena sidan av rummet till det andra. Det lät som om rösterna och andra mänskliga ljud kom bakifrån den. Det kanske förklarade varför det hade låtit så dämpat fram tills nu. Han kunde höra barn gråta. Vuxna också, men det var i synnerhet barnens jämmer som sporrade honom att fortsätta trots att han knappt kunde se mycket. Och än så länge hade han inte sett skymten av Djorgo eller hört hans röst. Men om Cogo kände sin vän rätt skulle han finna honom med de andra. Djorgo skulle aldrig överge dessa människor. Precis som han själv aldrig skulle göra heller.

Cogo kom fram till den underliga siluetten som sträckte sig från ena sidan till den andra. På vissa ställen var den dessutom flera meter hög. Och nu när han kunde ta på den och utskilja lite mer detaljer på nära håll förstod han att det var en barrikad skapad av möbler av alla de slag och annat bråte. Genialt! Improviserat och skapad i en handvändning, utan tvekan, men de hade lyckats bygga något slags skydd. Det var bättre än ingenting alls. Hade det varit Djorgos idé kanske? Troligen.

Nu, när han var så mycket närmare dem, kunde han också höra dem mycket tydligare. Mångas jämmer var inte bara rädsla. De hade ont. Några enstaka nästan skrek i smärta. Det fanns skadade bakom den här barrikaden. Han hoppades att det inte också skulle finnas omkomna. Cogo hörde också många, gamla som unga, som hostade kraftigt. Inte alls oväntat. Cogo själv skyddades av sin hjälm som, när han befann sig inne i en livsuppehållande atmosfär, filtrerade luften innan den nådde hans lungor. Men folket här inne hade inga filtrerande skydd och tvingades andas in röken, dammet och alla möjliga partiklar som nu svävade fritt pga. allt som hade rasat. Hur mycket av det här dammet kunde vara rent skadligt att andas in? De kunde inte vara kvar här inne!

Med hjälp av ljuset från Järnskararen försökte Cogo kika genom de glöggas som fanns i barrikaden för att få en uppfattning om vad som fanns på andra sidan. Framförallt sökte han efter sin vän. Han behövde Djorgos hjälp för att få ut alla härifrån och han behövde också bli uppdaterad om vad som hade hänt här, hur situationen var på andra sidan barrikaden.

Han ville också, mycket själviskt erkände Cogo för sig själv, bara finna sin vän och äntligen få veta om Djorgo var okej eller inte.

- "Djorgo!?"

Hans röst, hans tillkännagivande och därmed också hans direkta närvaro, fick de flesta bakom barrikaden att reagera. De flesta hoppfullt. Någon hade kommit för att hjälpa dem! Många röster ropade ut tillbaka till honom, de flesta bad om hjälp eller ville låta vem det än var som hade kommit för dem skulle få veta var de var någonstans. Cogo hörde många röster samtidigt över varandra som ropade ut till honom men ingen som påminde honom om hans väns röst. Han ropade efter honom igen.

- "Var är du? Djorgo!"

- ”Här borta, Cogo!”

Den välbekanta rösten lyckades överrösta alla andras. Att äntligen få höra Djorgos röst, att få höra att han var fortfarande okej, kom som en enorm lättnad för den unge cyborgsen. Det gav honom också en enorm ny våg av energi och beslutsamhet. Djorgo levde men hans röst hade låtit mycket ansträngd. Han behövde onekligen hjälp. Cogo kunde utskilja att Djorgos röst hade kommit från den vänstra sidan bakom barrikaden, samma sida som vette mot gatan utanför. Mot fienden som fram till nyligen hade funnits där. Cogo var inte ett dugg förvånad. Han borde ha gissat redan från början att om Djorgo befann sig bakom den där barrikaden så var det utan tvekan på samma sida där fienden hotade mest.

- ”Vi är här!” fortsatte Djorgo att ropa till honom. Cogo kunde inte se vad som pågick på andra sidan av barrikaden men hans vän behövde hans hjälp, och det snarast. Och det var allt han behövde veta.

Enklarest att ta sig fram till andra sidan var att antingen använda Järnsjäraren och skära sig in till dem, eller bara slita upp väggen av bråte med hans cyborgstyrka. Men eftersom Cogo inte visste exakt hur det såg ut på andra sidan, hur många människor som sökte skydd där bakom, vågade han inte gå såpass våldsamt framåt som han normalt brukade göra. Det riskerade att han råkade skada någon av misstag om någon del av den provisoriska väggen av möbler och annat föll ned eller, värre, om Järnsjäraren råkade träffa någon på andra sidan innan han själv skulle hinna se det. Han måste finna en annan väg förbi barrikaden.

Han höjde Astrospjutet så högt han förmådde och lät Järnsjäraren stråla ut sitt vita ljus samtidigt som han tittade upp mot den övre kanten av barrikaden som reste sig flera meter över honom. Cogo kunde inte förneka att han var imponerad över hur högt och bastant de hade byggt det här skyddet på nolltid, speciellt med tanke på deras prekära situation. Och deras goda arbete gav honom just nu en bättre möjlighet att ta sig över också. Han avaktiverade Järnsjäraren och separerade Astrospjutet och lade tillbaka dess två delar i hölstret igen. Mörkret återvände när det starka ljuset från Järnsjäraren försvann men hans cyborgögon vände sig snabbt vid mörkret igen. Cogo hade redan beslutat sig för att undvika att använda Astrotransformationen, han skulle bli högre än vad det redan mycket skadade taket tillät och skulle onekligen riskera att mer av taket skulle rasa in. Så det tillvägagångssättet var uteslutet. Om han hoppade upp till övre kanten, skulle den hålla hans vikt? Det var oklart. Nej, det enda vettiga sättet var att helt enkelt klättra över och känna sig fram steg för steg. Och Cogo var säker på att han hade hittat en stadig del av barrikaden att göra just det, vilket turligt nog också verkade vara nära därifrån han hade hört Djorgos röst.

- ”Håll ut, Djorgo! Jag kommer!” svarade han högljutt och började klättra.

Klättringen började bra utan bekymmer. Och Cogo höll god fart. Men ju högre han kom desto ostadigare blev barrikaden eftersom allt mindre vikt höll alla lösa delar på plats. När han var nästan uppe och greppade efter en ny plats att hålla tag i släppte plötsligt vad det än var han försökte hålla tag i. Cogo svor dämpat för sig själv medan han höll i sig allt vad han kunde med kvarvarande vänster hand. Det hade varit nära ögat! Lyckligtvis hade han aldrig tappat fotfästet. I höger hand höll han fortfarande tag i objektet som hade

gett vika från barrikaden. En liten sittpall. Cogo hade flinat om situationen inte hade varit allvarlig. Inte undra på att den inte hade hållit för hans vikt. Några fler delar av barrikaden släppte nu också och föll till golvet, men som tur var på Cogos sida. Taket ovanför dem och de återstående bärande väggarna och pelarna i byggnaden knäppte och gnisslade alltmer oroväckande. Det, och alla röster han hörde på andra sidan barrikaden, fick honom att snabbt återta sin klättring. Otroligt nog höll fortfarande den större delen av barrikaden för honom. Kunde han bara nå toppen kunde han snabbt hoppa ner utan problem. Några sekunder senare var han högst upp. Ljuset var fortfarande begränsat men nu kunde Cogo äntligen se folkmassan på andra sidan. Och de kunde också se honom. Många fortsatte att be honom för hjälp, andra var bara så överlyckliga över att se honom att de utbrast i hurrarop, visslingar och andra ljud av tacksamhet och upprymdhet. De var också snabba att dra sig bakåt så att den unge cyborgsen skulle få tillräckligt med plats för att kunna hoppa ner.

Cogo klättrade snabbt över toppen av barrikaden och så fort människorna innanför hade lämnat tillräckligt med plats för honom hoppade han ner. Att belasta barrikaden för länge kunde innebära ytterligare risk för ras. Den risken var överhängande redan som det var. Han landade på golvet utan ansträngning till både applåder och jubel. Men Cogo lade knappt märke till den hjältedyrkan som han fick motta i denna stund. Att finna Djorgo bland alla dessa människor var det enda som upptog hans tankar just nu. Hans blick började söka efter hans vän på hans vänstra sida därifrån han tidigare hade hört Djorgos röst. Han behövde inte leta länge. Cogo flämtade till. En stor del av ytterväggen hade släppt från sina fästen och fallit inåt i ett helt stycke och vilade nu över alla som inte hade kunnat flytta sig ur vägen. Väggen var så tung och massiv att när den hade rasat in borde den ha krossat alla i sin väg. Men det hade den inte. Djorgo hade förhindrat det.

Med sin egen kropp.

Han fick hjälp av flera andra men Djorgo var egentligen det enda som hade hindrat, och fortfarande förhindrade, att väggen rasade ner över dem. Enbart med sin cyborgstyrka hade den långsmale cyborgsen lyckats förhindra en katastrof. Väggen pressade ner mot honom mot hans rygg och axlar samtidigt som Djorgo också stöttade upp med bågge händer ovanför huvudet. Inte undra på att hans röst hade låtit ansträngd. Och ändå hade han aldrig uppmanat Cogo att skynda sig till honom eller bett om specifik hjälp, han hade bara låtit honom veta att han var här.

Cogo tvekade inte. Omedelbart skyndade han fram till Djorgos sida och tog ett brett tag om den inåtlutande väggen och tog över det mesta av tyngden.

- ”Jag har den,” förklarade han betryggande. Djorgo verkade ändå ovillig att släppa taget eller ens lämna över något av ansvaret. De två cyborgernas blickar möttes och trots mörkret, deras hjälmar och allt damm och partiklar som regnade ner över dem kunde Cogo tydligt se sin väns ansträngda ögon och oron som fanns där.

- ”Stridsvagnarna!?” frågade Djorgo angeläget. - ”Skeppen!?”

Cogo kunde inte göra annat än att beundra sin vän i denna stund. Här var Djorgo nästan krossad av en stor vägg och med sin egen kropp och fysiska styrka hade han skyddat alla andra här inne från att den skulle skada dem. Och ändå var det inte väggen som oroad

honom utan fienden utanför. Cogo nickade. Eftersom de båda bar sina hjälmar kunde Djorgo inte se hans försäkrande leende. Djorgos adrenalin måste pumpa genom honom just nu. Hur kunde han bäst lugna sin vän en aning?

- ”Ni behöver inte oroa er för dem längre,” svarade Cogo lugnt. - ”Ingen är kvar utanför.”

Djorgos hjärta fortsatte att bulta hårt. Hans armar som fortfarande höll väggen uppe skakade en aning. Han hade tappat tidskonceptet över hur länge han hade hållit upp den tunga väggen så här. Väggen hade börjat rasa strax efter att han hade hört Cogo säga över komradion att han var på väg, sedan dess hade Djorgo stått så här; orörlig, fokuserad. Hur lång tid som hade passerat var oklart. Men Cogos närvaro och hans försäkran om att faran var borta, tillfälligt i alla fall, fick honom att slappna av lite. Inte för egen del men för alla oskyldiga som tog skydd här inne. Det var bara logiskt. Ledzaherna och deras stridsvagnar måste vara undanröjda på ett eller annat sätt. Cogo var ju, trots allt, här. Beskjutningen hade upphört, tack gode Gud. Det kunde bara betyda att fienden var oskadliggjord eller på flykt från byn. Djorgo var väldigt tacksam för att Cogo var här, och inte bara pga. den uppenbara anledningen.

Att Cogo var här betydde också att han inte längre försökte attackera Tophas flaggskepp.

Cogo kunde se lättnaden i Djorgos ögon. Det var inte den enda bördan han, bokstavligen, ville avlägsna från hans axlar.

- ”Vad sägs om att vi tar bort den här?” föreslog Cogo och hänvisade till väggen. Djorgo nickade. Hans cyborgförbättrade kropp hade gett honom styrkan att hindra väggen från att kollapsa över dem men han saknade den extra styrkan att också avlägsna den. Cogo, däremot, saknade inte den styrkan.

- ”Hör upp, allihop! Vi ska försöka få bort den här väggen och skapa en väg ut. Försök att backa undan längre in så långt ni kan!” uppmanade Djorgo folkmassan intill dem. Invånarna lydde så gott de kunde i det mycket begränsade utrymmet men de lyckades ändå hålla sig undan ifrån den inrasade väggen tillräckligt mycket för att Djorgo skulle känna sig säker på att även om väggen gav vika och splittrades så fort de skulle trycka undan den så skulle risken för att den skulle skada dem vara minimal.

Tillsammans tryckte de båda cyborgerna tillbaka väggen. Den tyngsta bördan tog Cogo utan större ansträngning och med ett ordentligt tryck välte de båda cyborgerna tillsammans väggen utåt i stället och den föll till marken på gatan utanför med ett stort brak och splittrades i flera delar. Människorna bakom dem jublade igen. Där väggen en gång hade stått fanns nu en utväg och mer solljus nådde dem så de kunde se. Det var lättare att andas nu när frisk luft trängde undan den partikelfyllda luften inne i byggnaden. De som ännu inte hade förstått det, eller vågat hoppas på det tidigare, kunde göra det nu; de höll på att bli räddade.

Djorgo lutade sig framåt i en 45 gradig lutning för ett ögonblick och tog spjörn med händerna mot sina egna knän. Han behövde hämta andan. Han var långt ifrån färdig, han hade mycket mer att ge. Men inte förrän nu, efter att Cogo hade kommit och hjälpt honom att få undan väggen, hade han insett hur utmattad han var. Cogo lade en hand på hans axel.

- ”Är du okej?”

Det fanns genuin omtanke i den unge cyborgens röst. Han lät verkligen orolig för honom.

- ”Ja,” svarade Djorgo med låg röst och reste sig upp till hans fulla längd igen. Även om han hade varit motsatsen hade han inte velat att Cogo skulle märka det. Inte än i alla fall.

- ”Du ser för jävlig ut,” kommenterade Cogo med ett flin och började borsta bort allt damm från Djorgos rygg och axlar. Den annars så blå rustningen var nästan helt gråfärgad av alla lager av damm och smuts. Likaså var hans långa, svarta hår som hängde i den klassiska hästsvansen precis under hjälmen. En inte allt för smickrande uppsyn för den annars alltid så stilfulle och ordentlige Sir Djorgo. Men det var ingenting som inte lite vatten, Djorgos element och specialitet, inte skulle kunna rätta till igen. Och om damm och smuts var allt han hade fått genomlida så hade han haft turen på sin sida.

- ”Inser du att detta är andra gången bara idag som jag befriar dig och räddar ditt skinn?”

Djorgo tittade undrande tillbaka mot Cogo. Det var tydligt att den unge mannen log brett under den rödvita hjälmen. Djorgo kunde inte se hans ansikte men det var tillräckligt att se hans ögon. De bokstavligen lös upp av segerglädje. Vad var det Cogo antydde? Drev han med honom? Nu!? Av alla tillfällen!?

- ”Först cellen i morse och nu detta. Och det har inte ens hunnit bli middagstid än,” fortsatte Cogo retfullt. - ”Du har börjat lega av dig på äldre dagar, Djorgo.”

Varken road eller på humör föste Djorgo undan honom, om så bara för att skapa lite avstånd dem två emellan.

- ”Truten med dig..!” mumlade han irriterat, men egentligen hade han betydligt mer som han ville säga honom. Men detta var varken rätt tid eller plats.

Egentligen var Djorgo inte förvånad över Cogos beteende. Det var han aldrig varje gång det hände. Cogo levde för att irritera andra, för att ständigt påminna alla andra om hans egen överlägsenhet, särskilt om den var uppenbar. Och, som så ofta, utfördes det i dålig timing. Idag var timingen värre än någonsin. Hade Cogo redan glömt varför han hade fått sig en smäll på käften tidigare idag!? Djorgo hade inte glömt. Behövde han ge den irriterande snorvalpen en smäll till? Så många som det krävdes tills han fattade? För hittills verkade det som att Cogo fortfarande inte begrep den skada han hade orsakat. Orsakat honom. Det var en skada som sanna vänner aldrig borde orsaka varandra. Nu hade det skett ändå. Och varför!?

Varför!?

Cogo hade redan gjort honom mer arg, ledsen och besviken än vad Djorgo någonsin hade känt tidigare i hela sitt liv, ända sedan han hade fått veta vad som hade hänt mellan Cogo och Prinsessan, att den unge cyborgens plötsligt hade blivit mer än att enbart vara Auroras vän och beskyddare. Att Cogo nu, utöver vad som redan hade skett, dessutom retade honom, säkerligen utan allvarligare uppsåt men ändå så smaklöst, strödde bara mer salt i det fortfarande blödande såret. Hade det inte varit för alla dessa människor precis intill dem som fortfarande behövde deras hjälp och beskydd hade Djorgo kanske gett Cogo en ny omgång här och nu.

Eller kanske inte.

Fan!

Djorgo var inte säker. Han var inte säker på vad han kände längre, hur han borde reagera eller agera. Han gillade inte att inte ha kontroll, speciellt inte över sig själv. Allt han visste var att det gjorde ont i hjärtat, bildligt talat. Så fruktansvärt ont! Det var sveket, mer än någonting annat, som gjorde så ont. Och egoismen som låg bakom sveket. Den smärtan omvandlades hela tiden till vrede. En vrede som ville ta vägen någonstans. Det var så frestande att rikta den vreden mot den som var orsaken. Men samtidigt...

Det var ju Cogo!

Hans bästa vän!

Hur kunde han ens få tanken att vilja slå honom!?

Än värre var att han redan hade gjort det! Och han ville nu göra det igen!?

Konfunderad, trött och irriterad vände Djorgo bort blicken från hans unge vän. Å ena sidan var han oerhört tacksam för att Cogo hade kommit hit och undsatt honom. Å andra sidan hade spolingen precis lyckats påminna honom om smärtan och chocken som han sedan en timme sedan hade fått mot sin vilja och som han nu försökte ignorera. Djorgo tålde inte att titta på honom just nu. Samtidigt behövde han fortfarande hans hjälp och assistans. Hade han föst undan Cogo för att visa sin irritation över hans barnsliga beteende? Eller för att skapa nödvändig rymd mellan de båda för att hindra sig själv från att upprepa det som han åter igen frestades att göra men som han visste innerst inne inte skulle lösa någonting?

Helvete, varför hade han ens dessa tankar!? Han var Sir Djorgo, Kapten och soldat, och trogen beskyddare till Drottning Aurora. Han var starkare än så här! Och han borde vara mycket visare än så här!

Vad i helsike var det med honom!?

Den här förvirringen var nästan lika outhärdlig som vreden. Enda sättet att komma ur den här emotionella fällan var att distrahera sig själv med något annat. Och, just nu i alla fall, fanns en alldeles ypperligt bra distraktion alldeles intill.

Djorgo tog några steg in i byggnaden igen och mötte folkmassan framför honom som fortfarande kurade där inne. De var alla angelägna att få komma ut, av goda skäl. Men med tanke på hur många de var måste de evakueras i lugn och ordning för att undvika ytterligare skador. Cogo hade rätt, det fanns inga Ledzahiska styrkor kvar för tillfället utanför, så den faran var i alla fall pausad tills vidare. För människorna fortfarande kvar inne i byggnaden var panik deras största fiende just nu. Det var hans plikt att se till att all panik undveks så långt det var möjligt.

- "Är ni oskadda?" ropade han in till dem. Det var en relativ fråga men ändå nödvändig, om så bara för att hålla dem lugna.

- "Ja..." svarade en kvinna alldeles intill honom på golvet. - "Tack vare er."

Kvinnan tittade upp mot både Djorgo och Cogo med närmast gudsdyrkan i blicken. Och hon var långt ifrån den enda. Nästan alla såg på de båda cyborgerna på samma närmast tillbedjande sätt. Kanske var det bara av enorm tacksamhet att de fortfarande var vid liv och någon hade stannat hos dem för att skydda och rädda dem. Cyborgernas identiteter var inte okända för invånarna på Great King. Och nu hade de bevisat att de var de hjältar precis som deras drottning hade beskrivit dem som.

- "Ni har räddat oss!" utbrast en annan kvinna och i sin tacksamma eufori tog hon tag om var sin hand från både Cogo och Djorgo i sina. De båda cyborgerna blev för ett ögonblick

mållösa, ställda. De var vana vid att beskydda och rädda en individ eller ett mycket litet antal. Tacksamheten från nästan tvåhundra personer samtidigt var inte vad någon av dem var van vid. Det var överväldigande. I slutändan gjorde dem båda bara sin plikt.

Cogo kastade ett snabbt öga till Djorgo på hans vänstra sida. Det tillhörde inte vanligheterna att se Djorgo så ställd. Cogo sökte betydligt mer av rampljuset än hans klipske vän och även om den hjältekyrkan som nu mötte dem t.o.m. var överväldigande för honom kunde han bara ana hur felplacerad Djorgo måste känna sig. Cogo kände att han var tvungen att stiga fram och tona ner folkmassan en aning så hans vän kunde återfå sitt annars berömda fokus. Dessutom måste de få veta hur verkligheten såg ut för dem.

- "Tacka oss senare," förklarade Cogo med hög röst för att så många som möjligt skulle kunna höra honom. - "Vi är inte ur den här soppan än. Fienden är borta just nu men kanske återvänder."

Oroliga, rädda röster och ljud spreds bland folkmassan. Djorgo blängde både förvånat och argt på honom. Ärlighet var bra men kanske inte i alla lägen. Åter igen hade Cogo en hel del att lära om konsten med timing.

Djorgos arga blick hade inte förvånat Cogo, han visste hela tiden att den skulle komma. Och han fortsatte att tala till folket framför dem innan hans nervige vän hann avbryta honom.

- "Men oavsett vad som än händer så finns vi båda här för att hjälpa er. Vi kommer inte låta någon skada er."

Hans nya ord, hans löfte, gav en lugnande effekt hos folkmassan igen. Faktumet att ingen tänkte lämna dem i sticket lade bukt på lite av deras rädsla och förhindrade paniken.

Cogo hade ingen avsikt att skrämma någon, dessa stackare fruktade för sina liv redan som det var. Men det var just därför som han också ville vara ärlig mot dem. För att kunna överleva måste de förstå nöden de befann sig i. Faran var inte över. Det var omöjligt att veta hur Ledzaherna skulle agera härnäst. Hade han fått slå ut deras kommandoskepp som han hade tänkt hade framtiden kanske varit enklare att förutse. Men nu var de alla här i stället, läget var som det var. Ledzaherna kunde vända tillbaka och anfalla dem igen när som helst. Och han och Djorgo hade många att skydda här. För många för att kunna ge några absoluta garantier. Så de behövde all hjälp de kunde få, inkluderat från dem som de behövde beskydda. För att ens ha en chans måste dessa människor veta sanningen och kunna förstå den. De förtjänade sanningen, även om den var mörk, brutal och ärlig. Att linda in sanningen i mjukt sockervadd fanns det ingen mening med. Det skulle inte rädda någon.

Cogo slängde ett nytt öga till Djorgo. Det verkade som att hans försäkran om att beskydda dessa människor vad som än hände funkade på hans vän också. De var båda åter på samma sida.

Ändå kändes det som om något inte stod rätt till med Djorgo. Det var en underlig, öppen spänning mellan dem, helt och hållet från Djorgos sida. Cogo kunde ana det i hans långa väns hållning, i hans kroppsspråk och gester, bara i sättet Djorgo ibland tittade på honom. Likaså i hans ton. Den var snarare bitsk än det lugna tonläge Cogo var van vid. Djorgo var tydligt irriterad. Var fanns det bekanta tålmodet? Och disciplinen verkade hänga på en skör tråd. Djorgo höll uppe en fasad, frågan var bara varför. Naturligtvis, att hålla god

min och vara en bra ledare åt alla dessa rädda människor var det uppenbara svaret. Djorgo var under mycket press just nu, det var de alla. Han hade precis lyckats hålla alla dessa människor vid liv under ett bombardemang från en pansarvagnsdivision. Både äkta hjältemod och ren tur hade låtit honom lyckas med en sådan farlig och närmast omöjlig uppgift. Inte undra på att Djorgo var spänd som en fjäder, även efteråt. Men det var också därför som Cogo hade försökt att lätta upp stämningen lite, försökt få honom att slappna av för bara ett ögonblick, genom att skoja på det vis som de brukade göra förr i tiden. Men Djorgo hade inte alls varit mottaglig, inte det minsta. Kanske hade han valt fel sätt, insåg Cogo nu i efterhand. Att skryta om sig själv på Djorgos bekostnad var nog inte så smart nu när han tänkte efter. Men han hade inte menat något illa med det och, även om Djorgo inte alltid hade reagerat särskilt positivt på liknande retsamheter i deras förflutna heller, så hade reaktionen varit ovanligt negativ den här gången. Även om Djorgo även förr brukade bli trött på hans upptåg och något självupptagna beteende så brukade han ju alltid inse att Cogo bara skojade när allt kom till kritan. Här och nu, däremot, var det annorlunda. Hur irriterad Djorgo än hade blivit på honom förr hade han aldrig glott på honom med en sådan mörk blick som han hade alldeles nyss. Kanske det bara berodde på den nuvarande stressen som tog ut sin rätt. Eller så var det något mer. Var Djorgo fortfarande arg på honom?

Det var en dum fråga. Cogo visste redan svaret. Smärtan var nu borta sedan länge från hans ansikte, hans käke i synnerhet, hans avancerade cyborgimplantat hade vid det här laget redan avlägsnat värken som för en vanlig hade suttit kvar i dagar efteråt, eller längre. Men minnet av smällen som han hade fått hade inte bleknat. Djorgo hade inte klappat till honom för intet. Sådan ilska lade sig inte i första taget. Och Cogo kunde inte klandra sin vän, han visste allt för väl av egen erfarenhet vad sådan vrede innebar, och hur svår den kunde vara att kontrollera och begrava. Djorgo måste fortfarande vara mycket arg och chockad över vad han hade fått veta om Prinsessan och honom. Djorgo hade all rätt att känna som han gjorde.

Det som däremot förvånade Cogo var att Djorgos ilska t.o.m. nu låg så nära ytan, och verkade triggas av minsta lilla. Att Djorgo lät den ilskan ta kontrollen på det där sättet, han var annars betydligt mer mentalt starkare än så. Djorgo hade inte bara föst undan honom förut när Cogo hade retat honom lite, hans blick hade nästan tiggat om att ge honom en omgång till. Sådan brist på disciplin i ett sådant prekärt läge som just nu var verkligen inte likt Djorgo. Tvärt om, det var i de svåraste stunder som Djorgo oftast var som bäst. Men inte idag. Inte idag.

Nåväl.

De båda männen hade mycket kvar att reda ut sinsemellan, Cogo var väl medveten om det. Men det måste vänta. Dessa oskyldiga människors liv var betydligt viktigare än deras egna känslor. Auroras liv och uppdrag var viktigare än dem alla. Om Djorgo hade det osannolika men ändå närvarande problemet att prioritera så fick Cogo hjälpa honom så gott han kunde. De behövde Djorgos sinne för taktik, ledarskap och klarsynthet, speciellt nu. Tills Djorgo kunde finna sig själv och plocka fram de färdigheter Cogo visste att hans vän hade inom sig fick han själv vara den som tänkte åt dem tills vidare. Han hoppades bara att det inte skulle dröja för länge för Djorgo att vakna ur bubblan han befann sig i.

Eller att Djorgo inte seriöst funderade på att klappa till honom igen innan de hade hunnit undsätta alla dessa människor. Han oroade sig inte för att Djorgo verkligen skulle försöka klappa till honom igen – om han försökte igen var Cogo nu beredd på det – och även om Djorgo skulle lyckas få in en ny lyckoträff skulle han aldrig kunna sänka honom. Orsaka honom lite smärta, ja, men inte på allvar skada honom. Djorgo var en utmärkt krigare och soldat; snabb, vig och imponerande stark. Men han var inte så stark. Smällen över käken tidigare hade gjort ordentligt ont. Men var inte ens i närheten av att verkligen skada honom. Men det var egentligen det som oroade Cogo betydligt mer; ville Djorgo klappa till honom igen bara för att lära honom en läxa?

Eller ville Djorgo faktiskt göra honom illa?

Som hämnd?

Det var en befängd, fullkomligt galen tanke. Men sättet som Djorgo numera ibland tittade på honom, tonläget i hans annars så sofistikerade röst, påminde betydligt mer om en fiende än en mycket nära vän. Cogo var inte ignorant inför faktumet att han hade sårat Djorgo, även om det aldrig hade varit hans avsikt. Men hade han sårat sin vän så djupt att Djorgo nu hatade honom? Att han t.o.m. sökte någon slags hämnd? Bara fiender hade blängt på honom på samma sätt. Att en så nära vän nu gjorde det samma var ofattbart att ta in, men det gjorde det inte mindre sant.

Cogo var ingen spirituell eller troende person. Han var medveten om att Universum innehöll krafter större än dem alla och kanske inte allt hade enbart med Moder Natur att göra. Men själv trodde han på den individuella styrkan, på kraften och förmågan i första hand att varje person är sin egen makt och att varje person själv bär ansvaret för hur mäktig man kan bli, genom hårt arbete, uppoffringar och vanligt hederligt jävlar anamma. Hur långt är du villig att gå för att bli mer än vad du redan är? Det var den enda begränsningen, eller möjligheten, som Cogo trodde på. Att av egen förmåga kunna avgöra hur fritt och innehållsrikt du skulle leva ditt liv. Arcie hade alltid uppmuntrat honom att bli mer än vad han redan var, att alltid lära mer, även om det han redan hade lärt sig. Man kunde alltid bli ännu bättre, bemästra sina kunskaper. Trots att de hade levt på gatan hade hon, trots deras begränsningar, lärt honom att både läsa och skriva och räkna. Att vara intresserad av omvärlden. Om man förstod vad som fanns omkring sig kan man bättre förstå sig själv, och vilka möjligheter där fanns. Förstå världen omkring dig och du kan bli allt du vill.

Arcie hade varit en enorm inspiration för honom, och fortsatte att vara det trots att hon nu hade varit död i så många år. Det var därför Cogo alltid strävade efter att vara bäst i allt han företog sig. För hans egen skull men också för att hedra hennes minne. Det enda som stoppade var hur långt man var villig att gå. Därför var Cogo alltid villig att gå så långt det krävdes. Och bortom det.

Djorgo, däremot, var betydligt mer öppen för det spirituella som Universum hade att erbjuda. Trots att han var en man som förlitade sig på vetenskap och kunskap var Djorgo betydligt mer villig i förhållande till Cogo att våga lägga sitt liv och sin själ i händerna på något som man inte kunde se eller ens kunde bevisa verkligen fanns, och dessutom våga lita på att det ville en gott. Och kanske Djorgo hade rätt? Kanske fanns det gudar där ute och runt omkring oss som hörsammade våra böner, eller struntade i oss fullständigt – om

de ens fanns. Cogo hade alltid förblivit skeptisk trots allt han hade sett och upplevt, t.o.m. efter att han hade träffat Aurora och därmed fått bekräftat att galaxenergin inte var en myt utan ren verklighet. Aurora bar på en förmåga och makt som ofta var svår att greppa, på många sätt var hon den mäktigaste varelse han någonsin hade träffat. Men hon var ändå ingen gud. Och galaxenergin, trots sin till synes övernaturliga inverkan på allt liv i Vintergatan, var fortfarande något man kunde mäta och beräkna. Den tillät sig bli påverkad, att bli försvagad eller obalanserad. Och den lät sig bli kontrollerad av ett tillräckligt starkt medium av eget val, en individ som – trots sin mediala kraft – bara var en vanlig dödlig. Vilken gud lät sig mätas och beräknas av vanliga dödligas tekniska instrument? Vilken gud skulle frivilligt låta sig kontrolleras och användas av en vanlig dödlig? Cogo var imponerad av Auroras mediala förmågor, och ibland hade han personligen fått känna av just hur starka hennes förmågor kunde vara. Han hade det så sent som tidigare i förmiddags när han hade stoppat bröllopet. Även om hennes Telepati berörde bara honom på ett mycket unikt sätt pga. hans gyllene diadem så var hennes kraft inte att leka med eller något att underskatta. Och efter att ha bevittnat oändliga gånger den direkta inverkan som galaxenergin kunde ha på allt och alla hade han inget annat än den största respekt för denna till synes magiska energi. Men varken galaxenergin eller Aurora var någon gud. Cogo hade fortfarande inte sett eller känt någonting som hade övertygat honom om att det fanns något ännu större därute, med en egen medvetenhet, som kunde beskrivas som gudomligt.

Men trots alla hans teologiska tvivel; om det kunde hjälpa hans troende vän i den blå rustningen, bad Cogo nu i tysthet inom sig till vilka gudar som helst där ute som var villiga att lyssna – i synnerhet de gudar som Djorgo trodde på – och vad han bad om var att hans vän skulle finna ro, att få hitta tillbaka till sig själv. Cogo ville ha sin vän tillbaka, den Djorgo han beundrade så mycket och utan tvekan skulle ge sitt liv för. Cyborgerna vid hans sida här och nu var en man som mådde dåligt, sämre än vad han ville erkänna. Om något gudomligt där ute ville uppmärksamma hans önskan så var det att Djorgo skulle få må bra igen. Cogo vågade inte be om förlåtelse, även om han djupt önskade det, det var att be om för mycket. Men han bad om att Djorgo skulle finna ro igen, att den här vreden han bar på skulle försvinna. Den gjorde dem ingen nytta, Djorgo själv minst av alla. Cogo visste allt för väl av egna erfarenheter hur illa vrede tjänade en själv. Så om någon gud där ute ville ge honom ett handtag med hans vän här skulle Cogo bara bli tacksam. Samtidigt förblev Cogo, av naturliga själ, skeptisk. Om en sådan gud verkligen fanns var chansen bortom minimal att denne skulle hörsamma en bedjan från en icketroende som honom. Men om Djorgos tillgivelse och tro, hans själ, hade haft någon betydelse så var det dags för den där guden att ge Djorgo något tillbaka. Inte för att Cogo bad om det. För att Djorgo behövde det.

Några enstaka av de instängda hade redan börjat sakta men säkert att ta sig ut där cyborgerna hade tryckt ut den kollapsade väggen. Men öppningen var fortfarande på tok för liten för att fungera som en snabb evakuering. Att öppna upp väggen ytterligare var ingen bra idé eftersom det var en bärande vägg. Cogo hade ett förslag, men var hans vän villig att lyssna? De hade ont om tid, han måste lyssna.

- ”Djorgo, den här öppningen är inte tillräckligt stor för att få ut alla snabbt härifrån,” påpekade han och gestikulerade mot barrikaden intill dem. - ”Om jag river barrikaden skapas ytterligare en väg ut, och den blir också större.”

Djorgo nickade instämmande, han hade redan tänkt samma sak, men var ändå osäker.

- ”Hur stor är rasrisken?” undrade han.

- ”Svårt att säga,” svarade Cogo ärligt. - ”Den borde inte vara värre än när jag kom in men det kan ju ändras på ett ögonblick.”

Cogo hade rätt i det han sa. Han hade också rätt i att de behövde mer än en väg ut med tanke på hur många de var och den ursprungliga utvägen, även om den i praktiken inte längre kunde beskrivas som en sådan, var deras enda vettiga alternativ. Bakdörren bakom dem fanns fortfarande kvar och flera hade redan under attacken smitit ut den vägen, flera tog den vägen ut även i denna stund. Hittills utan panik, gudskelov. Men den vägen ut rymde bara en eller högst två i bredd, knappast en snabb eller smidig utväg för så många samtidigt. Ett alternativ, ja, men inte någon att föredra. Dessutom var många av dem fortfarande så chockade och livrädda att de inte vågade röra sig, en liten bakdörr riskerade bara att öka deras klaustrofobi och rädsla. Att de skulle trampa ner och klämma varandra i panik var det sista de behövde just nu. Nej, Cogos idé var nog den bästa. Ja, rasrisken var överhängande. Ju fler som var i rörelse desto mer skulle kunna påverka vad som fortfarande stod upp av byggnaden. Men faran var betydligt större ju längre de var kvar här inne.

- ”Vi har inget val,” höll Djorgo med honom om och tittade över axeln mot alla som fortfarande fanns kvar bakom dem. - ”De är så många, vi måste ta risken.”

Han såg Cogo i ögonen på nytt.

- ”Riv barrikaden!”

Djorgo kunde inte se hans leende under hjälmen just nu, men det här var en order Cogo inte hade något emot att följa.

- ”Ska bli!” lovade han i närmast glatt humör och vände sig mot barrikaden samtidigt som han blixtnabbt fick upp bägge delarna av Astrospjutet från hölstret och sammanförde de båda till en helhet igen. Under tiden manade Djorgo samtliga bakom honom att försöka ge Cogo det utrymme han behövde och för att förhindra att någon kom till skada av misstag om något föll ner innan barrikaden hann rivas ordentligt.

- ”Backa undan lite igen om ni kan! Tack.”

Folkmassan lydde så gott de kunde. Viljan att ta sig ut ur öppningen de redan hade var överhängande. Men samtidigt vågade de lita på cyborgerna. De hade ju hjälpt dem så här långt. De längst back visade mer otålighet, de kunde inte se och höra allt lika väl som de längre fram. Det var bara en tidsfråga innan en panik skulle utbryta.

- ”Järnskrälen!”

Det starkt skimrande, vita ljuset från Astrolansen fick folkmassan att sluta knuffas. Ljuset i sig hade en lugnande effekt, dess nästan magiska ljus dämpade mycket av de flestas ängsla. Det starkt lysande, vita ljuset föste undan mörkret som hade omringat dem så länge. Många av invånarna hade hört historier om Astrospjutet, det var lika legendariskt som cyborgerna som använde det. Att nu faktiskt få se vapnet på nära håll, och i dess mäktigaste tillstånd, var hänförande för många, inte minst för barnen. Ljuset betydde också frihet, en väg ut. Som följd fick Cogo nu ännu mer utrymme för att göra det han

skulle. Han arbetade fort men samtidigt så metodiskt som möjligt för att undvika att barrikaden rämnade mot dem. Cogo hoppade upp i luften och med ett snabbt, precis högg delade han barrikaden mitt itu. Otroligt nog föll ingenting ner. Med Astropsjutet åter avaktiverat och tillbaka i bältet valde Cogo att först fokusera på den högra delen av barrikaden, den som vätte bort från de flesta av dem mot väggen utåt gatan. Han fattade ett bra grepp med bågge händerna och började trycka undan väggen av bråte. Det gav honom nästan inget motstånd och han fick snabbt undan det mesta. Det skrapade och brakade när han flyttade på flera hundra kilo med bråte, mer damm uppifrån föll över dem. Men än så länge stod takbjälkarna och pelarna kvar. Utan paus gjorde han det samma med vad som var kvar av barrikaden på vänster sida. Den föll utåt, bort från dem alla. Det brakade högljutt när tunga möbler och annat föll till golvet. Mer damm föll ner och virvlade runt. Men vägen ut hade nu blivit en till och nu var en av dem dessutom betydligt större. Mer ljus nådde nu fram till dem alla vilket också lugnade de flesta ännu mer. Flera jublade av glädje. Men deras nuvarande fara var fortfarande inte över.

Djorgo ställde sig demonstrativt i vägen där barrikaden än gång stod. De alla skulle få komma ut men han ville undvika en panik till varje pris. Med tanke på hur många de var måste den här evakueringen gå rätt och metodiskt till väga.

- "Hör upp, allihop!" ropade han ut till samtliga och höll ut bågge händer så långt han kunde för att visa att detta verkligen gällde samtliga. - "Den här byggnaden är inte längre säker. Den kan kollapsa ytterligare när som helst så vi måste evakuera. Min vän här säger att det är nu säkert utanför."

Djorgo slängde Cogo en snabb blick för att verkligen försäkra sig om saken.

- "Inte sant?"

- "Det stämmer," svarade Cogo. - "Fienden är borta från byn."

Ledzaherna hade lämnat byn, det hade han sett ordentligt till att de hade gjort, men ingenting talade mot att de kunde återvända. Men det fanns ingen anledning att oroa alla dessa människor om det just nu. Hade de tur skulle Ledzaherna äntligen fatta vinken och hålla sig undan.

- "Så jag ber er alla att så lugnt som möjligt ta er ut härifrån till gatan och torget utanför och sedan stanna där så vi kan ha er alla under uppsikt," fortsatte Djorgo uppmanande och hoppades verkligen att de skulle hörsamma honom. Men med så många individer visste han redan på förhand att några inte skulle lyssna. Trots det kände han förhoppning. Väldigt få hittills hade struntat i hans order. Med god vägledning och lite tur skulle det fortsätta så.

- "Om någon är sårad och behöver hjälp att förflytta sig så hjälp varandra eller ropa på oss," förklarade han ytterligare.

- "Vi har skadade här borta!" ropade en kvinna nästan omedelbart. - "Ingen allt för allvarligt men..."

Djorgo reagerade instinktivt omedelbart. Inte bara på informationen om att det fanns skadade hos dem utan också för att rösten lät bekant. Var det Sedna!?

- "Jag ska hjälpa er!"

Trots hans omedelbara reaktion hade Cogo redan passerat honom och tog sig försiktigt in i folkmassan för att också hjälpa till. Djorgo hade ingenting emot det, detta var ingen

tävling, och han var snarare tacksam för Cogos snabba reaktion att hjälpa. Och om de verkligen hade sårade, vilket inte alls förvånade honom om så dessvärre var fallet, skulle Cogos styrka och vighet åter komma till nytta. Folk drog sig undan så gott de kunde för att släppa fram de båda cyborgerna till de som mest behövde deras hjälp. Och det dröjde inte länge förrän de hittade dem.

Det var flera av dem. Det var svårt att avgöra exakt hur många som var skadade, de låg eller satt utspridda bland dem som hade haft större tur, och alla var fortfarande så tätt packade tillsammans. Vad som mötte Djorgo och Cogo var främst blödningar från all form av splitter, en del av det satt fortfarande kvar där det hade träffat. Men det var också frakturer och hjärnskakningar. De sårade jämrade sig av sina skador medan andra sa inte ett ljud, de var fortfarande för chockade. De båda cyborgerna kastade snabba blickar till varandra. Var skulle de börja? Med vilka? Ett spädbarn som klamrade sig fast vid sin sårade mor medan det grät i högan sky gjorde valet lätt för Cogo. Mamman var både vid liv och vaken. Hon blödde ifrån ryggen och högra axeln, hon hade utan tanke för sin egen säkerhet skyddat sitt barn med sin egen kropp genom att vända ryggen mot all eldgivning medan hon höll det värdefullaste hon hade i sin famn. Barnet, en liten pojke, var helt oskadd. Men han klamrade sig envist fast vid sin mor nu, trots att han inte kunde vara mer än ett halvår gammal. Det var redan tre män vid hennes sida som försiktigt försökte hjälpa henne upp och hålla barnet åt henne så att de lättare kunde flytta dem båda, men den lille pojken protesterade så högljutt och visade sig vara så oväntat stark att männens försök än så länge inte hade varit lönsamma. De hade inte hjärta att separera mor och son åt.

Mamman var fullkomligt lugn trots sina skador, allt hennes fokus låg på att trösta och skydda sitt barn. Cogo kunde inte undvika att känna något oerhört fundamentalt när han såg henne och hur hon fortfarande skyddade sin son, som i sin tur vägrade skiljas ifrån henne. Cogo kunde inte förklara varför men att se dem båda, denna kvinna och hennes barn, påminde honom om något som han själv aldrig hade haft men som han alltid hade önskat. Denna mor hade modigt skyddat sitt barn. Cogos egen mor hade aldrig gjort det samma för honom. Han var inte säker på exakt hur gammal han hade varit när Arcie hade hittat honom övergiven på skrothögen, Arcie hade själv bara varit ett barn och hade senare bara kunnat berätta för honom hur hon hade gissat hur gammal han hade varit. Cogos exakta ålder hade inte kunnat konstateras förrän han hade inträtt i Dodges cyborgprogram och åldersbestämning via skelett och DNA som äntligen hade gett honom hans korrekta ålder. Men han visste att han hade inte ens varit ett år gammal när han hade övergetts, förmodligen hade han varit yngre än så. Precis som den här lille pojken. Om Cogo hade haft chansen hade han inte låtit sig skiljas från sin mor heller, precis som den här lille här och nu. Även som bara ett spädbarn skulle han ha klamrat sig fast vid henne, vägrat släppa. Om han bara hade haft henne nära att klamra sig fast vid. Just nu kände han mycket starkt för denna mor och son, inte bara för att kvinnan var skadad. Han beundrade henne, hennes beskyddande modersinstinkt och mod. Cogo var smärtsamt medveten om att alla mödrar borde vara så här men alla var det ändå inte. Som kvinnan som hade fött honom, vem hon än hade varit. För den här lille pojken skulle hans mor överleva! Den där pojken skulle inte bli lämnad ensam som han själv blev. Nej, efter

några sekunders tvekan var det inte längre svårt för honom att välja vem han skulle hjälpa ut först.

Männen som redan försökte hjälpa kvinnan och barnet lät Cogo komma fram. Kvinnan vände sakta blicken upp mot honom. Hennes ögon var trötta, högst troligt från blodförlusten och smärtan som hon försökte svälja. Men hon var ändå fullt medveten om vad som hände runt omkring. Cogo hade redan sett försöken att resa henne upp och att låta någon annan ta pojken så länge. Själv hade han en snabbare strategi, en strategi som också innebar att pojken kunde stanna i sin mors famn som han så oerhört gärna ville. Hade det funnits mer utrymme hade de tre männen tillsammans lätt kunna lyfta dem båda utan Cogos inblandning men med så mycket människor tätt packade där alla knuffades och ville ut och alla var fortfarande skrärade så var det inte underligt att de inte hade lyckats. Ingen ville orsaka henne mer smärta eller riskera att förvärra hennes öppna sår. Cogo själv var inte skräddad, snarare målmedveten. Och trots det begränsade utrymmet behövde han inte vara tre för att bära henne eller hennes son tillsammans. Med hans cyborgstyrka skulle han inte ens lägga märke till hennes och pojkens gemensamma vikt. - "Hej. Mitt namn är Cogo. Jag är här för att hjälpa er," förklarade han lugnt för att inte stressa kvinnan ytterligare, han ville inte riskera att flykten av henne skulle få henne att hamna i några kramper eller annat. - "Får jag bära er båda?"

Kvinnan mötte hans blick igen. Hon var minst tio år äldre än Cogo, ändå fanns det bara tillit och hopp i hennes annars rädda ögon. Hon sa ingenting men hon log svagt och nickade.

Försiktigt lyfte Cogo upp kvinnan och hennes barn i famnen. Hennes sår pressades mot hans rustning och färgade den vita bröstplåten blodröd. Fortfarande sa hon inte ett ljud, varken från smärta eller annat. Hon fokuserade helt och hållet på sin son som hon beskyddande fortsatte att trycka intill sig och lät sig obekymrat bäras ut ur byggnaden av den unge cyborg. Cogo backade ut med dem båda i sina armar och ju närmare den nedfallna väggen han kom desto lättare blev det att skynda på stegen. Folkmassan där hade redan börjat ta sig ut ifrån byggnaden vid det här laget genom bågöppningarna och han kunde skynda på stegen ytterligare. Han ville få ut dem båda så fort som möjligt. Inte bara för rasrisken utan också för allt damm och smuts som kunde infektera hennes sår.

Det kändes befriande t.o.m. för Cogo när han tog det första steget ut på gatan och lämnade den kraftigt skadade byggnaden och all trängsel där inifrån bakom sig. Cogo led inte av några fobier men att trängas i en folkmassa, utan utrymme att röra sig, var aldrig något han uppskattade. Solens varma strålar och dess ljus mötte honom, och det kändes underbart, t.o.m. under hjälmen. Cogo hade alltid älskat att göra narr av Dodge men den gamle professorn var verkligen ett galaktiskt geni när det kom till cyborgteknologi, vilket inkluderade all utrustning som hans cyborgskapelser ständigt bar på. Cogo hade blivit det mest spektakulära resultatet. Dodge hade gett honom skyddet han behövde, ett skydd som matchade hans fysiska styrka, men samtidigt var Cogo inte helt avskärmad från alla förmimmelser utanför hans rustning. Trots att hans rustning och hjälm höll honom fullkomligt och säkert isolerad så att inte ens yttre rymdens vakuum eller dess alla sorters strålning kunde skada honom så tillät samma skydd honom ändå att uppleva något så självklart som en sols varma strålar. Eller ett första andetag av ren luft.

Kvinnan som Cogo bar i sina armar drog ett djupt andetag, det första på länge för henne där luften inte var fylld av sot och partiklar. Den rena luften fick henne att hosta för att få ut den smutsiga. Hon grimaserade samtidigt som hon hostade. Cogo förstod att hon hade betydligt mer ont än vad hon ville ge sken av och varje hostattack gav henne ännu mer smärta. Han skyndade några steg till ut på gatan för att inte blockera för någon bakom honom att kunna ta sig ut också, och för att ge kvinnan och hennes lille son mer utrymme. Han satte sig ner på knä och lade försiktigt ner hennes fötter mot marken medan han fortsatte att hålla resten av henne intill sig. Hon och pojken var säkra ifrån byggnaden nu, men faran var inte över. Vad skulle han göra nu? Kvinnan behövde första hjälpen för att stoppa blödnngen, hennes sår behövdes tvättas rena, eventuellt splitter som fanns kvar måste avlägsnas, och hennes sår behövdes sys ihop. Dessutom kunde hon och pojken inte vara kvar här ute på öppen gata, Ledzaherna kunde återvända när som helst. Cogo hade ingen avsikt att överge dem, han ville inget mer än att fortsätta hjälpa. Men hur? Vart skulle han föra henne?

- "Vad heter du?" frågade Cogo kvinnan. Han behövde tid att tänka och fortsätta hålla henne lugn. Lite visat intresse kunde gynna båda.

- "Axelia..." svarade hon med matt röst. Cogo nickade svagt. Han hade aldrig hört hennes namn förut men han gillade det. Han sänkte blicken till bebisen i hennes famn. Pojken skrek inte längre, men var fortfarande orolig.

- "Och din lille pojk här?" undrade han. - "Vad heter han?"

Axelia började le stort när Cogo frågade efter hennes barns namn.

- "Orio," svarade hon med stor kärlek och stolthet. Cogo, däremot, flämtade högt.

- "Hans namn är Orio..!?"

Av alla pojksnamn i hela Vintergatan och just den här bar samma namn som mannen som hade gett sitt liv för att rädda Queen Cosmos och till minne för kvinnan han älskat. Samma namn som mannen som Cogo inte hade lyckats rädda. Som han hade tvingats döda. På Orios egna begäran.

- "Ett bra, starkt namn," tillade han snabbt. Den första förvåningen övergick till stolthet. Han hade inte kunnat förhindra Orios död och skulle för alltid behöva leva med vad han hade tvingats göra. Men samtidigt kände Cogo ändå en ro i att Orio hade fått sin hämnd på monstret som hade mördat hans älskade och fått ge sitt liv på det mest heroiska sätt en man kan hoppas på. Att se den här lille pojken bara några månader gammal med samma namn väckte ny förhoppning inom honom. Kanske inget var förgäves. Livet fann alltid ett nytt sätt att fortsätta. Han hade inte lyckats rädda Orio från sitt tragiska öde, men den här gången skulle han lyckas bättre! Det var som om han hade fått en andra chans! Inte bara med det här, med allting! Ödet hade sänt honom tillbaka till Great King av en anledning, och mer och mer började Cogo förstå varför. Han var menad att vara här. Och även om han inte förstod till fullo varför ännu så tänkte han inte kasta bort den möjligheten. Han hade redan begått sådana misstag i hans liv. Som när han hade återvänt till Jorden förra året utan att ens ta ett ordentligt farväl till Aurora. Aldrig igen! Mannen han hade känt som Orio hade inte fått leva. Men den här lille pojken skulle få det! Och inte bara pojken!

- ”Orio kommer att klara sig, Axelia,” lovade Cogo henne medan han fortsatte att hålla henne i sina armar. - ”Och du också. Det lovar jag.”

I samma stund insåg han att de tre männen som hade försökt hjälpa tidigare hade nu också tagit sig ut ur byggnaden och skyndat fram till dem. En av dem erbjöd sig att ta över Axelia och barnet till sig. Efter någon sekunds tvekan hjälpte Cogo henne över till den andre mannens famn. När han nu var fri igen och reste sig upp insåg Cogo just hur starkt engagerade de tre männen var att hjälpa Axelia och barnet. Var de tre männen hennes familj? Släkt? Vänner? Eller var de bara bybor och grannar där alla hade hamnat i samma hemska situation tillsammans? Kände männen skuld i att hon hade blivit träffad av splitter men ingen av dem? Cogos ögon utvidgades bakom visiret i hans rödvita hjälm när han plötsligt fick se att mannen som nu i stället höll Axelia och lille Orio i sin famn själv blödde från ena armen. Och mannen verkade helt obemärkt av det.

- ”Du är sårad!” påpekade Cogo för honom. Mannen tittade upp mot honom och nickade. - ”Jag vet. Det spelar ingen roll,” svarade han lugnt. - ”Hon måste få hjälp först.”

Runt omkring dem sprang och gick det folk överallt i alla riktningar. De flesta av dem hade redan hunnit långt bort från platsen och tillsynes trotsade Djorgos order att hålla sig i närheten, men bara för att nu återvända skyndsamt med alla möjliga förnödenheter till alla som behövde det. De sprang in i hus bara för att återvända med lakan och sängkläder, bårar och vatten. Mycket vatten. Törsten hos alla var överhängande efter att de hade tvingats gömma sig inne i byggnaden med dess kvävande luft. Från lite längre ner på gatan återvände många ifrån ett apotek. Med sig hade de bandage, läkemedel, smärtstillande. Många precis utanför byggnaden var fortfarande skärade. Täckta av damm stirrade de bara framför sig eller satte sig ner. Många grät. Chocken började släppa hos många och allvaret i vad som hade hänt dem började allt mer sjunka in. Men de flesta hjälpte sina nästa genom att bara stötta dem, hålla i hand, bära dem som behövde bäras, eller bara omfamna varandra och trösta. Den fantastiska sammanhållningen och deras mod imponerade på den unge cyborgens. Detta var fantastiska människor, verkligen värda att kämpa för och beskydda. Trots att han inte var en av dem kände Cogo en anknytning till dem, ett ansvar för deras säkerhet. De var Auroras folk, befolkningen på Great King. Hon hade bett dem, bett honom, att skydda dessa människor. Kanske hade han kunnat göra ett bättre jobb? Han borde ha gjort mer, bättre, snabbare. Alla dessa stackars civila borde aldrig ha drabbats så här. Men oavsett vad som än hände tänkte han göra Aurora stolt över honom. Även om hon inte var här just nu för att se hans bedrifter. Tids nog skulle hon få återvända hit där hon hörde hemma. Cogo tänkte se till att det blev så – personligen.

Mannen som satt framför Cogo med Axelia och den lille pojken i famnen tilltalade honom igen.

- ”Du, oroa dig inte för henne och pojken. Vi kan ta över här nu,” sa han och vände blicken tillbaka mot den fallfärdiga samlingsbyggnaden intill dem. - ”Många fler där inne behöver din hjälp.”

- ”Ja...”

Cogo hörde i mannens ton att hans ord inte talade av otacksamhet, tvärt om, men att cyborgens förmågor kunde göra mer nytta för fler. Tydligt hade mannen insett att Cogo

hade lite svårt att slita sig ifrån dem. Och han hade rätt. Många fler behövde hans hjälp. Men Cogo ville inte lämna kvinnan och barnet förrän han var helt säker på att hon var i andra goda händer nu.

- "Ta hand om dem," uppmanade Cogo med bestämdhet och pekade samtidigt till mannens egna sårade arm. - "Och er själva."

- "Det ska vi."

En oväntad, mjuk hand grep plötsligt tag om hans. Cogo tittade ner. Det var Axelia som hade sträckt sig efter hans hand och nu kramade den mjukt.

- "Tack," sa hon. - "Tack för att du räddade Orio."

Med tårar i ögonen log Cogo tillbaka och nickade. Axelia hade ingen aning om hur mycket hennes ord betydde för honom. När hon släppte hans hand klappade Cogo försiktigt den lille pojken över ryggen. Hans mor fortsatte att le tacksamt.

- "Ta hand om honom," bad han henne. - "Och var rädd om dig."

Därefter vände Cogo snabbt på klacken och skyndade in i byggnaden igen. Hade han inte tvingat iväg sig själv hade han nog aldrig kommit därifrån.

På vägen in passerade Cogo Djorgo som själv hjälpte en skadad ut ur byggnaden. De följande minuterna passerade de båda cyborgerna varandra många gånger när de hjälpte sårade och skadade ut ur byggnaden. De fick en hel del hjälp av andra civila som gjorde det samma. Sakta men säkert började den fallfärdiga samlingsbyggnaden tömmas på folk som samlades på gatan och torget utanför. Allt fler som kunde fortsatte att springa och hämta fler förnödenheter, och de som kunde utförde första hjälpen. Det knarrade illavarslande om byggnaden men än så länge stod den upprätt och taket låg kvar där det skulle. Detta påminde cyborgerna om att skynda sig än mer men de kunde samtidigt inte låta sig skrämmas av den eventuella rasrisken. Hade byggnaden lyckats stå så här länge fanns det hopp om att den inte skulle rasa in alls, men det var absolut ingen garanti. Oavsett, Djorgo och Cogo fortsatte att arbeta oförtrutet.

Efter en stund stannade Djorgo till när Cogo var på väg ut med ytterligare en sårad man under armen.

- "Cogo, jag fortsätter att hjälpa de som är kvar där inne att komma ut," förklarade han och fortsatte. - "Under tiden vill jag att du håller vakt här utanför ifall Ledzaherna skulle komma tillbaka. Du har betydligt bättre eldkraft än jag, med dig här ute har de här människorna större chanser."

Cogo nickade, om än lite tvekande. Men han såg logiken i Djorgos nya taktik.

- "Som du vill. Inga problem," svarade han. - "Men säg bara till om du behöver hjälp, okej?"

Djorgo hade rätt. Ingen av dem hade bedömt situationen utanför på en bra stund. Var striden ens över eller var den bara pausad? Tänkte Ledzaherna anfälla igen? De måste veta. Och Cogo var bäst lämpad, i synnerhet om något var på väg att hända igen. Men samtidigt kändes det dumt att inte längre hjälpa till med evakueringen. Men de hade inget annat val. Någon måste stå vakt nu när de flesta var evakuerade och vem bättre än honom?

Medan Djorgo fortsatte med att hjälpa de som var kvar inne i byggnaden begav sig Cogo vidare nedför gatan mot torget och han stannade i närheten av den nu demolerade fontänen. Starcrow stod kvar där han hade lämnat henne och strax till höger hade nu även Starcopper landat via autopilot nere på marken. Flera vrak av Ledzahiska stridsvagnar brann fortfarande och släppte ut tjock svart rök. Vad som brukade bli kvar efter en strid, allt bråte, förstörda fordon, den stickande rökdoften, det brukade aldrig beröra Cogo överhuvudtaget. Men just nu var han tacksam för att han fortfarande hade hjälmen på sig så den kunde filtrera bort den starka och kanske t.o.m. giftiga rökdoften. Och att se alla dessa förstörda fordon, och ännu mer den skada dessa fordon hade orsakat på all civil infrastruktur och byggnation fick den annars så oberörde unge cyborgern att känna sig illa till mods. Tanken slog honom igen; han kanske hade kunnat förhindra det här. Om han hade varit snabbare, bättre, smartare. Hans primära funktion i den här striden var att distrahera fienden till sig, bort från allt civilt. Ändå hade all denna skada skett. På hus. Och på befolkningen. Det var ett misslyckande.

- ”Det här var inte meningen. Förlåt mig, Aurora,” viskade han för sig själv. - ”Jag ska göra bättre.”

Av hela hans hjärta bad han henne nu om ursäkt. Och det var ännu värre att hon inte var här för att höra honom. Trots hans skuld hade Cogo gjort vad som helst bara Aurora hade funnits här framför honom här och nu. Han kröp hellre i skam inför henne och mottog hennes besvikelse och straff för hans misslyckande att skydda hennes folk som beordrat än att fortsätta möta verkligheten av att Nehr hade hennes kidnappad och på väg allt längre bort härifrån. Men det var verkligheten. Och han var tvungen att leva med det misslyckandet också tills han kunde åtgärda det. Cogo tänkte inte vila förrän det var gjort.

Han drog ett djupt andetag och andades ut tungt. Hur mycket Cogo än ville skylla på sig själv för vad som hade hänt här så var det inte bara hans fel. Bara ett fåtal stridsskepp hade gett understöd till Ledzahernas stridsvagnar, betydligt fler hade varit här om han inte hade distraherat dem tidigare. Att möta Ledzaherna en-mot-en var ingen match alls för honom. Men de var så många. Och han själv kunde inte vara överallt samtidigt, oavsett hur snabb och effektiv han än var. Det var en svaghet hos honom som Cogo vanligtvis inte behövde tampas med men idag stirrade det honom i vitögat. För någon som ansåg sig själv som oövervinnerlig hade verkligheten en annan sanning att visa idag. Men hans stolthet fick avvakta. Det viktiga nu var att se till att det inte blev värre. Och även om allt kanske verkade lugnt just nu sa Cogos magkänsla och erfarenhet honom att denna typ av lugn skulle man aldrig ta för givet. Faktum var att det kändes för lugnt! Varför gå till sådan stark markoffensiv och bara ge upp? Ja, både Djorgo och Cogo hade gett Ledzaherna ordentligt med däng och fått dem att ta till flykten. Men, såvida de inte helt hade ändrat åsikter, så var det för bra för att vara sant att tro att detta skulle vara över redan nu. Frågan var; vem fruktade Ledzaherna mest? De tre cyborgerna? Eller Lord Nehr? Utgången var avgörande av vad svaret skulle bli.

Cogo begav sig bort till Starcrow för en stund för att få en bättre överblick via radarn. Han hoppade in i cockpit och satte igång radarskärmen. Han kunde omedelbart uppsnappa radarekona av vad som var kvar av Ledzahernas stridsvagnskonvoj, den var

kvar där han sist hade sett den, en bra bit bort från byn. Men de hade inte dragit sig tillbaka ytterligare sedan dess. Att ingen hade kommit för att plocka upp dem till deras moderskepp var illavarslande. Det kunde vara så enkelt att Ledzahernas evakuering bara var långsam och försenad av en lång rad orsaker. Men det kunde lika gärna betyda att ingen soldat eller stridsvagn evakuerades från Great Kings yta för de ville fortsätta denna meningslösa strid. Alternativ två kändes mer realistisk i Cogos ögon, även om han inte önskade det. För bara ett par år sedan hade han hoppats att fienden skulle återvända så han fick slå ner dem igen. Men då hade han inte samtidigt behövt ansvara för en hel planets civila befolknings liv och säkerhet. Och han hade inte varit förälskad heller.

Cogo drog ett nytt djupt andetag. Radarskärmen visade ingen förändring i fiendens position. Han hatade att vänta eller när händelser gick vad han uppfattade som långsamma. Just nu befann han sig i båda situationer samtidigt. Även om det kanske inte var tillrådligt tog han av sig hjälmen och lade ifrån sig den i cockpit. Trots hans avancerade cyborgteknik var det ändå alltid skönare att andas frisk luft som inte filtrerades genom hans hjälm. Och inte underligt; hans lungor var fullproppade med cyborgkomponenter som arbetade dygnet runt för att ge hans blod det bästa syret. Cogo kunde fortfarande, utan problem, uppskatta ett djupt och rent andetag och vilken skillnad det gjorde. Kanske fanns det lite mänsklighet kvar i honom här och var ändå. Med baksidan av handen torkade han bort svett ifrån pannan. Tydligen hade han ansträngt sig mer än vad han hade varit medveten om. Det var dessutom en mycket varm dag här på Great King, en strålande dag om det inte hade varit för allt elände som planeten nu drabbades av. Men han kände sig varken trött eller svag. Vad som än hände från och med nu skulle han vara redo och göra vad som än krävdes av honom. Cogo slängde en snabb blick bort mot den fallfärdiga samlingsbyggnaden och alla människor på gatan och torget utanför den. Det var så lustigt, så underligt. Han kände ett sådant stort ansvar för dem. Inte bara av ren plikt eller ens för att Aurora specifikt hade sagt åt honom att skydda dessa människor, det var anledning nog. Nej, hans ansvar för dem gick djupare än så kände han nu. Cogo kände ansvar för dem för att han också gillade dem. Han hade knappt hunnit träffa dem eller lärt känna någon av dem ens individuellt. Ändå kände han omtanke för dem. Han gillade det lilla som han hade sett från dem. Och han hatade den fruktansvärda orättvisa de utsattes för nu. Det gav honom så mycket mer energi. Han hade övertygats att återvända till Great King av flera orsaker, tydligen fler än han själv hade varit medveten om. Var det ödet? Eller viljan hos de gudar som Djorgo trodde på? Var det galaxenergin? Eller bara ren tillfällighet? Alltihop kombinerat?

Spelade ingen roll. Han var här nu. Great King behövde honom. Dess befolkning behövde honom. Haka och Djorgo behövde honom, annars hade de suttit kvar i den där cellen på månen ovanför konstaterade Cogo med ett svagt leende. Och... Aurora behövde honom.

Vad som än hade drivit honom till att återvända till den värld som han för över ett år sedan så abrupt hade i det närmaste flytt ifrån och lämnat bakom sig så var Cogo tacksam för att han hade lytt Doktor Kittys uppmaning att återvända. Han förstod nu åter igen att

han aldrig skulle ha gett sig av från Great King alls förra året. Av alla dumma misstag han hade gjort i sitt liv, det var kanske det värsta av dem alla.

Nåja, som Doktor Kitty brukade säga, det finns ingen anledning att gråta över spilld mjölk. Gjort var gjort. Det betydligt viktigare var vad han kunde göra från och med nu. Ens förflutna var viktigt. Det avslöjade vem man var. Men vad som verkligen definierade en människa var ens val och handlingar. Det avslöjade vem man skulle bli. Cogo var alltid inställd på att bli bättre.

Eftersom radarn inte visade några förändringar hos fiendens styrkor hoppade Cogo ut ur cockpiten igen. Han valde att lämna hjälmen på sätet, behövde han den så var den inte långt borta. Just nu kändes det bara skönare utan den. Han gick tillbaka till resterna av fontänen i mitten av torget och riktade uppmärksamheten mot det håll där Ledzahernas styrkor, om än för tillfället långt borta, var belägrade. Inget talade för att de kunde komma tillbaka från något annat håll men radarn hade inte visat några sådana ekon innan han hade lämnat Starcrow. Cogo valde att lämna Astrospjutet vilande i sina två delar i hans hölster tills vidare. Om han behövde sitt vapen skulle det vara tillbaka i hans händer och bli aktiverat på nytt inom bara sekunder.

Vattnet från den förstörda fontänen, som nu fortsatte att okontrollerat spruta upp i luften, drog till sig Cogos uppmärksamhet för ett ögonblick. Han lät lite av vattnet träffa hans händer och han förde det han samlade upp till hans ansikte. Det kändes underbart. Uppfriskande. Och fick honom också att inse att han var törstig. Men hans törst fick vänta. Det fanns många fler nedför gatan bakom honom som behövde vatten, rent vatten, betydligt mer än honom. Även om han hade kvar alla behov som en vanlig mänsklig kropp behöver så kunde hans cyborgsystem hålla honom igång betydligt längre utan att han fick en enda droppe vatten att dricka. Inte i oändlighet men länge. Så det var nästan underligt att hans törst ens gjorde sig påmind. Det var frestande att dricka av fontänens vatten men eftersom den var sönderskjuten och vattnet nu sprutade okontrollerat var det inte längre säkert om vattnet var rent nog att dricka. Det var bäst att låta bli. I stället passade Cogo på att utnyttja det sprutande vattnet till att spola av bröstplåten på hans rustning. Den var fortfarande täckt av det blod som Axelia och andra sårade civila hade lämnat kvar efter sig på honom medan han hade burit dem till säkerhet. Det var inte förrän nu han hade insett just hur nedsmetat av andras blod han var. Lyckligtvis sköljdes det bort snabbt. Skulle de sårade som hade lämnat blodet på honom få läka lite lätt?

Plötsligt, från ingenstans, rörde något vid honom!

Något väldigt mjukt och litet tog försiktigt tag om hans vänstra hand. Det lyckades överraska Cogo så mycket att han rykte till och han sänkte blicken för att se vad det var. Till hans stora förvåning var det en liten flicka, kanske fyra eller fem år gammal, inte mer. Hennes kläder var smutsiga och lätt sönderrivna och hennes hår och ansikte var sotigt. Trots det kunde Cogo med lätthet se hennes mycket söta ansikte och hennes blonda, långa lockar. Gud, flickan såg ut som en minikopia av Aurora! Flickan sa inte ett ord men hon greppade hans hand hårdare. Hur kunde ett sådant litet barn ha så mycket styrka i sin hand? Och hur hade tösen lyckats överraska honom så fullständigt?

- ”Hej”, hälsade Cogo med mjuk röst. Han öppnade sin vänstra hand mer och den lilla flickan tvekade inte att greppa den ytterligare, nu med bägge sina små händer. Hon stirrade upp mot honom med sina stora, blå ögon. Det fanns tydlig rädsla i hennes tårfyllda blick.

- ”Var är din mamma?” frågade Cogo och tittade sig omkring för att se om någon möjlig förälder kunde finnas i närheten. - ”Din pappa?”

Han kunde inte se någon i närheten som letade efter sin dotter. Flickan måste ha kommit ifrån sina föräldrar på något sätt under anfallet eller under evakueringen från byggnaden. All smuts och allt sot som hon var täckt av visade att hon hade tagit skydd inne i samlingsbyggnaden. Så fort han hade frågat om hennes föräldrar började den lilla flickan gråta och hon kramade nu istället hårt tag om Cogos vänstra ben. Det var uppenbart att hon vägrade släppa.

Cogo suckade djupt. Den lilla tösen hade fått honom att smälta redan innan hon hade greppat fullt tag om hans ben. Det var inte bara hennes likhet till Aurora. Han hade bara en enorm svaghet för barn, särskilt små barn, och i synnerhet om de var ledsna och rädda. Det väckte alla överbeskyddande instinkter inom honom. Cogo förstod, om någon, hur viktig trygghet var för ett litet barn och hur avgörande bara en enkel kram kunde vara. Trots hennes övertygande grepp om hans ben lyckades han huka sig ner till henne och de fick ögonkontakt. Nästan omedelbart slutade flickan gråta och rädslan var inte lika påtaglig längre i hennes tårfyllda blå ögon. Hon tvekade inte. Orädd omfamnade hon Cogo och tryckte sig nära honom, hennes lilla ansikte vilade mot hans bröstorg. Cogo var först osäker på hur han skulle reagera. Detta var ju trots allt ett för honom helt okänt barn, men flickan sökte trygghet hos honom och hon verkade redan få den genom att bara krama honom. Hur kunde han neka henne det?

Sakta och försiktigt kramade Cogo henne tillbaka och ställde sig sedan upp på nytt med flickan i famnen. Han fortsatte att se sig om efter någon möjlig förälder men fann ingen lämplig i direkte närheten som han ville fråga om detta var deras barn. Flickan hade fortfarande inte sagt ett ord men hon var redan så mycket lugnare, inga fler tårar. Hennes små, korta armar och hela hennes kropp höll tag om honom som om det inte fanns någon morgondag. Cogo svalde nervöst. Han var egentligen inte rätt person att ta hand om flickan, Djorgo hade gett honom en viktig uppgift som han just nu blev väldigt distraherad ifrån att kunna utföra. Men samtidigt kände han sig så glad just nu. Speciell. Viktig. Flickans tillit till honom, mer än något annat, värmde hans hjärta. Som om barnet mer tröstade honom än tvärt om. Åter igen, precis som med den lille pojken Orio tidigare, blev Cogo påmind om hans förflutna.

Och om en framtid som han visste aldrig kunde bli hans.

Men, för ett kort ögonblick, i allt detta kaos och elände, kunde han kosta på sig att drömma för ett ögonblick. Drömma om en lycka som aldrig skulle bli hans. En dröm som var värd att uppskatta just för att den aldrig skulle bli verklig. Det gjorde drömmen så mycket mer speciell. Och värdefull.

- ”Var inte rädd,” försäkrade Cogo den lilla flickan och gungade henne sakta i sin famn, vilket verkade ha den lugnande effekten som han hoppades på. - ”Det kommer att bli bra.”

- "Onyria!? Onyria, var är du, älskling!?"

Paniken hos en förtvivlad mor som letade efter sitt barn var alltid omisskännelig. En blond kvinna tog sig ut genom vad som brukade vara den ursprungliga utgången av samlingsbyggnaden och tittade sig förtvivlat omkring. Precis som den lilla flickan i Cogos famn var kvinnan täckt av smuts och sot, hennes en gång vackra finklänning förstörd.

- "Är det här din dotter?" frågade Cogo med gäll röst för att dra till sig kvinnans uppmärksamhet.

- "Ja!"

Moderns glädje och lättnad var minst lika stark som hennes tidigare panik. Hon skyndade snabbt fram till Cogo.

- "Lilla gumman..." utbrast hon med enorm värme och kärlek när Cogo lämnade över hennes dotter till henne. Den lilla flickan tvekade inte en sekund att återvända till sin mamas famn och hon blev genast överöst med pussar. Cogo log men sa ingenting. Han ville inte störa den här fina återföreningen. Det gladdde honom att han bara fick bevittna det. Åter igen blev han berörd av den moderliga kärleken han nu fick se. Något som han aldrig själv hade fått uppleva.

Han var precis på väg att dra sig undan och låta dem ha sitt ögonblick ifred när mamman tittade på honom med enorm tacksamhet.

- "Tack, snälla ni!" sa hon med glädjetårar i blicken medan hon fortsatte att krama sin dotter intill sig. - "Tack för att ni är här, båda två!"

- "Det är vår plikt," svarade Cogo och kände sig nästan generad. Det kändes inte som om han hade gjort något märkvärdigt eller ens tillräckligt för att hjälpa dessa människor. Djorgo förtjänade berömmet, han var den som verkligen hade skyddat dem. Själv hade han inte gjort tillräckligt för dem. Men han ville göra mer, speciellt nu.

Den lilla flickan började bli lite för tung för mamman så hon satte försiktigt ner henne på marken intill sig. Cogo log mot dem båda. De var måhända täckta av sot och damm men mammans skönhet kunde inte döljas, det syntes tydligt att dem var mot och dotter.

- "Brukar hon ha för vana att smita iväg?" frågade han och fortsatte att le mot den lilla flickan som stirrade med fascination tillbaka upp mot honom med sina stora, blå ögon.

- "Nej, inte alls," svarade mamman och skakade på huvudet. - "Men beskjutningen tidigare och alla höga smällar skrämde henne ordentligt. När vi äntligen kunde ta oss ut sprang hon före. Jag hann inte stoppa henne. Jag kunde inte se vart hon tog vägen, om hon var kvar där inne eller om hon hade tagit sig ut."

- "Jag förstår," svarade Cogo och nickade. Han hade haft en anledning att ställa sin fråga och nu visste han hur han skulle gå tillväga. Det var ett trick som Arcie alltid hade kört med honom när de var små, när han så ofta hade rusat iväg i förväg eller dit han inte skulle. Arcie hade lyckats räknat ut hur hon skulle få honom att lyda och hålla sig i närheten; snabbt, enkelt och effektivt. Lilla Onyria här var tydligen inte alls så busig eller orädd som han själv hade varit, det var därför han hade frågat mamman om tösen var benägen att springa iväg eller inte. Att Onyria inte var det, till skillnad ifrån hur han själv hade varit, kanske gjorde saken lättare. Hur som helst, Cogo ville ge det ett försök.

Han hukade sig ner på knä igen för att kunna se flickan i ögonen.

- ”Onyria, tror du att du kan göra mig en jättestor tjänst?” frågade han. Den lilla flickan svarade med en kraftig nickning. Bra, det betydde att han hade hennes fulla uppmärksamhet.

- ”Jag vill att du stannar hos din mamma nu hela tiden, okej,” fortsatte Cogo, och i samma stund tog han försiktigt tag i flickans vänstra hand, precis som hon hade tagit tag i hans tidigare. Hennes lilla hand försvann i hans rödklädda näve, och han var extra försiktig att inte klämma för hårt. Den lilla flickan log uppmärksamt mot honom. Det var bra. Men Cogo var inte färdig. För att få det här att fungera behövde han en till teamspelare. Djärvt, kanske, men nödvändigt sträckte han sig efter och tog tag i mammans högra hand och förde därefter deras två händer samman mellan hans egna. Han visste att mamman stirrade lite förvånat på honom men hans blick var nu helt fokuserad på Onyria. Det var viktigt att han kunde nå fram till henne, att hon lyssnade och förstod.

- ”Håll hårt i mammas hand,” bad han. - ”Kan du göra det för mig, Onyria?”

Den lilla flickan tittade upp mot sin mamma och verkade tänka efter en liten stund. Sedan nickade hon kraftigt igen åt dem båda två. Mamman log brett när Cogo mötte hennes blick. Ingen av dem behövde säga något och hon nickade samtyckande. Hon förstod vad den unge cyborgens försökte göra. Omvänd psykologi. Det var klyftigt. Att få Onyria att stanna hos sin mamma genom att få henne att tro att hon skulle vakta henne i stället.

- ”Du förstår, din mamma behöver dig,” fortsatte Cogo uppmanande. - ”Och det känns mycket bättre för mig om jag vet att du hjälper mig att hålla ett öga på henne. Okej?” Flickan nickade igen. Det fick Cogo att le brett. Inte bara för att han hade lyckats övertyga henne, att hans lilla plan hade fungerat, han blev helt enkelt väldigt stolt över henne med tanke på hur liten hon var. Onyria var rädd, hon hade blivit skrämmd av alla höga smällar och hade försökt fly när det fanns en chans att ta sig därifrån. I sin rädsla hade hon sprungit ifrån sin mamma utan att tänka sig för. Om han hade lyckats få henne att vara modig genom att ge henne ett litet uppdrag hade de vunnit mycket. Och Nehrs ondska hade inte vunnit någonting.

- ”Bra!” sa Cogo uppmuntrande och släppte taget om deras händer. Onyria höll stadigt tag om sin mammas hand och de båda kunde se att flickan inte tänkte släppa taget. Det verkade som om det hade fungerat. Onyria tog sitt uppdrag att hålla reda på sin mamma på största allvar. Lite oskyldigt lurendrejeri kunde ibland vara till betydligt mer nytta än skada, om man gjorde det av rätt anledning.

Lättad ställde Cogo sig upp igen.

- ”Tack så mycket!”

Mamman behövde inte tacka honom, det var en självklarhet för honom att hjälpa, särskilt de minsta och mest oskyldiga. Men Cogo ville inte verka otacksam i gengäld och nickade uppskattat tillbaka. Kanske var de största hjältedåden inte bara att slåss mot den största armadan eller det mest skräckinjagande monstret. De minsta dåden av medmänsklighet kunde betyda lika mycket. Hade någon frågat honom när han hade genomgått förvandlingen från människa till cyborg att han kanske skulle känna mer tillfredsställelse i att inspirera en liten fyraårig flicka att vara modig än att själv bli erkänd för hans eget

hjaltemod hade han gapskrattat åt ett sådant dåraktigt påstående. Men han var inte längre så ung och ignorant. Eller självupptagen.

- ”Har du barn också?”

Mammans vänliga, oskyldiga fråga var som en iskall kalldusch. Det fick honom att nästan rycka till. Frågan gjorde fysiskt ont att höra, inte bara emotionellt. Men varför? Cogo visste varför. Han kunde försöka förneka den ändlösa glädjen han hade känt i närvaron av Onyria här och nu, eller från den bara månader gamla pojken Orio för en stund sedan. Han kunde försöka förneka hans längtan. En längtan som han hade haft så länge han kunde minnas. En längtan han medvetet hade satt åt sidan, övergett, för att bli det han nu var idag. Väl i sena tonåren hade han slutat bry sig, det var strunt samma. Så hade han inbillat sig, ung, dåraktig och självupptagen som han hade varit. Men, nej, hur mycket han än försökte hade hans längtan aldrig helt försvunnit, inte ens när det var oåterkalleligt. Faktum var att hans längtan bara blev starkare för varje år som gick. Ju mer ansvar han tog över sitt agerande, för varje barn och förälder han mötte på sina resor, ju mer förälskad han blev i Aurora desto mindre kunde han inbilla sig själv att han inte längre längtade.

En längtan som numera var helt meningslös.

Han hade inte fattat beslutet att bli en cyborg huvudlöst. Han hade hela tiden vetat om konsekvenserna. Och han hade tänkt igenom det noga. Han hade aldrig ångrat sig. Vad han hade vunnit hade besekrat hans längtan.

Eller så hade han trott.

Ändå gjorde det så förbannat ont nu när konsekvensen stirrade i vitögat. Den meningslösa längtan blev bara starkare. Det var som självtortyr.

- ”Nej,” var hans korta, abrupta svar och Cogo sänkte blicken. Han ville inte att mamman, som var välsignad med en fantastisk gåva som han själv bara kunde fantisera om, skulle se hur besvärad han blev av hennes fråga. Hon kunde ju inte veta. Hon menade inget illa.

- ”Synd,” fortsatte hon vänligt utan att ha en aning om den känslostorm hon orsakade inom den unge cyborg. - ”Du har mycket god hand med barn.”

Nu kände Cogo sig tvungen att se henne i ögonen i alla fall. Det skulle vara oartigt annars. Han kunde bara hoppas att hon inte skulle ana någonting. Den här kvinnan var inte den första som hade gett honom den komplimangen. T.o.m. Arcie hade sagt honom det samma inte långt innan hon blev mördad. Trots att han i sin barn- och ungdom mest hade hamnat i bråk med de flesta andra barn som strök omkring i slumområdena hade Cogo alltid haft en instinkt att ta hand om och hjälpa de som var jämgamla eller yngre än honom själv om de verkligen behövde hjälp. Aurora hade gett honom samma komplimang under deras resa till Great King, likaså Djorgo och Haka, även om Haka gärna passade på att reta honom för hans blödighet gällande barn. Det kom bara naturligt för honom. Att beskydda och hjälpa. Hans egen barndom, om än lärorik, hade varit ett helvete. Ständigt hungrig, ständigt frusen och smutsig, ständigt utsatt. Ständigt vara i rörelse, aldrig kunna slå sig ner någonstans där man kunde kalla hemma. Alltid letande efter ”skatter” bland det som alla andra kastade bort. Rotlös och önskad, det var inget liv värdig någon, ännu mindre för ett barn. Cogo önskade ingen sådan existens för någon.

Själv hade han haft turen, överlevnadsinstinkten och ett rent jävla anamma som hade fått honom att överleva dessa år. Han hade sett många andra barn, både äldre och framför allt yngre, som inte hade haft samma lyckliga slut. En av anledningarna till varför han hade valt att bli en cyborg som en utväg från den där pisseexistensen var att ingen annan skulle tvingas gå igenom det han själv hade. Handen på hjärtat, på den punkten hade han inte lyckats nämnvärt. I alla fall inte innan Aurora hade släppt honom fri från hans cell på Månen. Han hade varit så arg, självupptagen, tagit ut sin vrede på fel motståndare. Han hade fortfarande så mycket att ta igen, att sona sina många fel. För att finna mening igen. Och att kanske en dag kunna gottgöra sig själv för den uppoffring han hade gjort.

- ”Onyria skulle inte ha gått fram till en total främling om du inte hade fått henne att känna sig trygg,” förklarade mamman uppriktigt. Hon tog sig friheten att lägga en vänlig hand på Cogos axel. Den unge mannen visade plötsligt en sådan stark brist på självförtroende. Det skulle han inte ha. Inte den här unge mannen.

- ”Jag hoppas att du blir en pappa en dag.”

Cogo flämtade till och svalde hårt. Hur han kunde hålla tillbaka tårarna utan att hon såg det var ofattbart.

- ”Det är ett önsketänkande...” mumlade han fram. Kvinnan skakade på huvudet.

- ”Du är fortfarande så ung, du har framtiden framför dig,” insisterade hon. - ”Vilket barn som helst skulle drömma om att få dig som pappa.”

Hon var allt för vänlig. Och totalt omedveten om hur fel hon hade. Och inte alls så som hon trodde. Vad Cogo önskade att det var tvärt om, att hon hade rätt om honom, och att han kunde dela hennes optimism och hopp. Även om han visste bättre var hennes tilltro till honom värmande. Även om det bara var en fantasi. Cogo tänkte inte förstöra hennes illusion av honom med att berätta sanningen. Det fanns ingenting att vinna på det för någon.

- ”Åter igen, tack,” sa hon.

- ”Ingen orsak.”

De båda utbytte små nickanden, sedan backade Cogo undan. Den lilla flickan var tillbaka hos sin mamma nu, och själv hade han fortfarande mycket att göra. Kvinnan fortsatte att le mot honom medan hon började leda sin dotter bort mot resten av de evakuerade. Lilla Onyria vinkade tillbaka mot honom medan hon höll sitt löfte och höll hårt i sin mammas hand. Cogo vinkade tillbaka. Det var fantastiskt att en liten vinkande hand från en liten flicka kunde vara så mycket värd. Om det var så nära han någonsin skulle komma den dröm han medvetet hade gett upp för flera år sedan, om detta var allt han någonsin kunde få i detta liv, var det kanske ännu mer värt just därför.

Han återgick till att hålla vakt vid den del av det stora torget där Ledzaherna tidigare hade retirerat. Minuter passerade. Ingenting hände. I alla fall inte i den riktning deras motståndare hade flytt. Hela den delen av byn var helt tyst och öde. Bakom honom var där all aktivitet fanns. Sakta men säkert började de civila organisera sig allt mer. De höll ihop, hjälpte varandra, hämtade snabbt vad de behövde, framför allt till de sårade. Cogo slängde en blick bort mot dem emellanåt. Ibland kunde han se Djorgo bland dem. Han gav dem instruktioner och råd, bara för att snabbt rusa in i den sönderskjutna

samlingsbyggnaden på nytt för att hjälpa de sista ut därifrån. Cogo kunde se att Djorgo hade koll på läget, som alltid. Men samtidigt kände han sig själv onyttig. Han visste att det egentligen inte alls var så, Djorgo hade rätt; någon av dem måste hålla vakt ifall Ledzahernas pansar eller skepp återvände och Cogo var den bäste för den uppgiften. Men tills någonting hände, om det hände, kände Cogo sig oerhört onyttig, speciellt när så många bakom honom led och hade det svårt. Han försökte att ignorera jämrret av smärta från de sårade och gråten från de som var rädda, men det var inte lätt. Men han gjorde det ändå. Djorgo kunde fokusera på sin uppgift om han själv fokuserade på sin. Det var så ett bra team fungerade. Det var så det hade fungerat mellan dem. Han hade redan svikit Djorgo tillräckligt idag, det var bäst att inte göra honom ännu mer besviken.

- ”Cogo? Jan Cogo?”

Någon sa hans namn, ropade till honom bakom honom. Det var en manlig röst, en röst som Cogo inte kände igen. Frågande och nyfiken vände Cogo sig om. En ung man, ändå flera år äldre än Cogo själv, närmade sig honom försiktigt. Inte ens nu när Cogo kunde se hans ansikte kände han igen honom. Men det var tydligt att mannen visste vem han var.

- ”Behöver du vatten?”

I sin hand bar mannen på en stor vattenflaska på en liter som han höll fram. I samma stund kunde Cogo inte förneka längre just hur törstig han var. Hans cyborgkropp kunde hålla honom igång utan vatten länge till, men törsten, om så bara smaken av vatten, var plötsligt omöjlig att ignorera vid blotta åsynen av flaskan.

- ”Åh ja!”

Mannen, vem han än var, log glatt och räckte över flaskan med vatten till Cogo som girigt tog en stor klunk med en gång. Han slöt ögonen medan han svalde vattnet. Att rent, kallt vatten kunde smaka så himmelskt!

Cogo öppnade ögonen igen och nickade tacksamt till den andre mannen.

- ”Tack!”

- ”Ingen orsak!” svarade den andre mannen vänligt och vände sig sedan genast om. Det fanns fler att hämta färskt dricksvatten till. Cogo fortsatte att titta efter honom medan han fortsatte att dricka upp resten av vattnet. Det fanns ingen tid till att njuta av vattnet så han drack upp allt snabbt, till sista droppen. Den här påfyllningen skulle göra honom gott, hålla honom igång längre. Vem visste när det skulle finnas tillfälle för honom att dricka vatten igen? Men det var framför allt gesten av att bli erbjuden vatten som Cogo uppskattade mer än själva vattnet i sig. Det fanns hur många som helst som var i behov av vatten mer än honom själv. De var alla täckta av damm och sot och hade andats in en massa äckliga partiklar som torkade ut luftvägarna ännu fortare. Alla led av törst. Cogo och Djorgo hade, tack vare sina hjälmar, inte fått det problemet. Ändå hade han blivit erbjuden vatten. Och Cogo kunde i denna stund se att även Djorgo blev erbjuden det samma av en annan person och tog emot det. För ett kort ögonblick tog Djorgo av sig sin hjälm och hjärtligen drack av vattnet som erbjudits honom, innan han åter tog på sig den blå hjälmen igen och återgick till arbetet. Omtänksamheten och tacksamheten hos de här människorna fortsatte att imponera på Cogo. Även om dessa människor visste vilka han själv och Djorgo var så var de ändå nästan främlingar för dem. Och ändå, de blev bemötta med sådan vänlighet, sådan tacksamhet. De blev välkomnade bland dem – kanske inte

som om de var en av dem, det var för tidigt – men som hjältar. Den sortens hjälte som Cogo ursprungligen alltid hade velat vara, och varför han en gång hade blivit en cyborg. Den sortens hjälte han hade offrat så mycket för att bli och bli uppskattad för.

Cogo kunde skymta hur Djorgo skyndade åter igen in i byggnaden för att hjälpa ytterligare någon mer ut därifrån. Jösses, hur många var dem egentligen!? Och här stod han själv och gjorde ingenting. Nej. Fel. Han hade redan konstaterat flera gånger att hans nuvarande position och uppgift var den rätta för honom just nu. Han fick försöka lägga band på sin otåliga rastlöshet. Dessutom, risken var större att Djorgo skulle bli irriterad på honom än snarare tacksam om han övergav sin uppgift att hålla uppsikt efter nya potentiella attacker. Det kändes bara så onaturligt för honom att göra till synes ingenting när hans vän fortsatte att rusa in och ut för att rädda de som var kvar där inne. Det var då han först hörde det.

Det var bara ett litet svagt knakande ljud i början, bara aningen högre än de som han hade hört tidigare ända sedan han hade anlänt till samlingsbyggnaden och tagit sig in i den. Men fler knakningar och betydligt högre följde, i allt snabbare takt. De olycksbådande knakningarna rörde sig likt en dominoeffekt längs med de fundament och bärande pelare och tak som fortfarande stod upp. Men hur länge till? Cogos alla instinkter reagerade omedelbart. Han hörde inte fel. Han tog inte miste. De bärande pelarna och väggarna kunde inte längre bära vikten. Byggnaden höll på att kollapsa! Och Djorgo – och bara Gud visste hur många fler – var fortfarande kvar där inne!

- ”Djorgo!!!”

Tack vare sin speciella cyborgsnabbhet skyndade Cogo tillbaka mot byggnaden där han och Djorgo tillsammans hade tryckt ut väggen tidigare. Det var också precis där han sist hade sett Djorgo ta sig in i byggnaden igen. Cogo sprang allt vad han kunde, han sprang fortare än vad någon annan humanoid kunde springa. Dodge hade inte bara gett honom en ofantligt övernaturlig styrka utan också förmågan att springa och förflytta sig snabbare än vinden. Trots att Cogo var tvungen att ta sig igenom folkmassan ute på torget och huvudgatan tog han sig ändå fram i en ofantlig hastighet. Alla han passerade kunde bara skymta en suddig siluett i vitt och rött som blixtnabbt passerade förbi, som ett spöke. Trots den otroliga hastigheten krockade inte Cogo med någon. Smidigt tog han sig förbi där det fanns luckor och blev det för trångt hoppade han helt enkelt bara över dem. Han tänkte inte ens på vad han gjorde, det var ren instinkt. Det enda som Cogo hade i tankarna var hans vän som var kvar där inne. Knakandet och brakandet från pelare och väggar som började ge vika, glas som splittrades, ökade i styrka. Det handlade bara om sekunder nu!

- ”Ta dig ut därifrån, Djorgo!”

Alla, inte bara Cogo, började nu förstå vad som höll på att hända.

- ”Den rämnar!”

En mindre panik utlöstes när alla samtidigt började dra sig undan längre ut på gatan bort ifrån byggnaden. Knakandet övergick i högljudda brak när grundläggande bärande delar allt mer började ge vika. När Cogo kom fram till hålet i väggen fanns det inte längre tid

att ta sig in i byggnaden och leta efter någon. Byggnaden var redan i rörelse och ingenting skulle längre hindra den från att kollapsa. Det fanns bara en enda sak Cogo kunde göra; förlänga det oundvikliga och vinna tid, om än bara sekunder.

Utan att tänka grep Cogo tag i närmaste bärande del precis ovanför honom som han kunde greppa tag i. Därefter höll han emot. Det var det enda som han kunde göra.

- ”Jag har den!” ropade han, delvis till alla bakom honom ute på gatan men framför allt till Djorgo som var kvar där inne. Han hörde inget svar inifrån och det var becks svart inne i vad som var kvar av byggnaden, sot och damm blockerade all sikt. Taket ovanför vek ihop sig allt mer som ett korthus och blockerade allt solljus från att tränga in. Cogo hoppades verkligen inte att Djorgo var i värre fara än det uppenbara där inne, att han hade fastnat eller hade blivit skadad av någon nedfallen pelare eller annat och inte kunde ta sig ut på egen hand. Om så var fallet fanns det ingenting som Cogo nu kunde göra för att hjälpa sin vän. All hans kraft och förmåga gick till att försöka hålla uppe den här delen av byggnaden. Och den bedriften skulle bara fungera uppskattningsvis en minut till. Inte ens Cogo kunde förhindra rörelseenergin som färdades genom hela konstruktionen. Allt skulle rämna och kollapsa. Byggnaden var redan död. Det enda han kunde göra nu var att hålla den här lilla utgången vid liv några sekunder till för att ge Djorgo en väg ut innan han blev levande begravd.

Flera ton pressade ner mot honom, mot hans armar, mot hans axlar. Hela hans kropp skakade för att hantera vikten. Det var inte vikten i sig som var det besvärliga för honom, Cogo kunde bära betydligt större tyngder än det här om han var tvungen. Det var byggnaden i sig och framför allt dess tak som var så stort och allt var i rörelse på olika sätt då allt fler bärande delar gav efter och föll ihop. Det var otympligt och framför allt för stort för honom ensam att bära upp. Men än så länge lyckades han precis där han själv befann sig. Men inte länge till. Redan nu började Cogo känna hur allt började ge vika och det kom allt närmare honom. Det var som att försöka bära en enorm bassäng full med vatten bara för att känna glaset brista och allt vatten rinna ut medan man ändå försökte hålla kvar vattnet i bassängen. Det var en omöjlig uppgift.

Omöjlig eller inte, han vägrade ge upp. Han tänkte aldrig låta Djorgo eller någon annan bli kvar där inne. Djorgo var tuff och kunde utstå det mesta, han var en formidabel cyborg. Men han var ändå inte lika tuff och tålig som han själv. Risker fanns att Djorgo kunde bli skadad där inne. Det var oacceptabelt. Fler strider låg framför dem. De behövde Djorgo och hans strategiska tänkande för att kunna vinna det här. De behövde honom för att besegra Nehr och rädda Aurora. Och Cogo behövde sin käre vän vid liv och oskadd. Att förlora Djorgo, speciellt nu, var en tanke för horribel att föreställa sig.

Det började bli tungt. Rejält tungt. Cogo grymtade till av ansträngningen men vägrade ge upp. Lyckligtvis hade han lyckats få ett bra grepp om vad som var kvar av byggnaden redan ifrån början, att byta grepp nu skulle vara förödande. Men var sjutton var Djorgo!? Hans viljestyrka kunde bara kämpa emot fysikens lagar sekunder till.

Under tiden, bakom honom, rådde det stor häpnad och förundran när skaran av människor mer och mer bevittnade och insåg vad den unge cyborg utförde framför deras ögon. Och alla deras ögon var vidöppna. Många av dem hade redan sett flera av de fantastiska

saker som Jan Cogo var kapabel till men de blev lika imponerade även denna gång. Historierna om den unge cyborgern var alltså inga lögner eller överdrifter?

- "Hur är detta möjligt?"
- "Det är otroligt!"
- "Hur gör han det där? Hur kan han göra det!?"
- "Jag vet inte!"
- "Han är så modig!"
- "Hur kan han vara så stark!?"

Deras beundran och förvåning gick honom inte förbi och i normala fall hade Cogo älskat att glänsa i deras dyrkan. Men tanken nådde honom inte ens just nu. Det enda han ville ha just nu var att se Djorgo komma ut därifrån innan alltihop rasade ner över dem. Han vägrade släppa taget innan dess. Om hans vän skulle bli kvar där inne skulle Cogo vara där med honom.

- "Djorgo!? Var är du!?"

Inget svar. Cogos desperation ökade. Hans instinkt ville bara få honom att rusa in och dra ut hans vän om nödvändigt. Men hans sunda förnuft hindrade honom. Inte ens han var så snabb. Han skulle aldrig hinna. Han visste ju inte ens vart han skulle leta. Djorgo måste ta sig ut själv. Var fan höll han hus!?

- "Vad du än håller på med där inne, gör det snabbt!" ropade Cogo in i mörkret framför honom medan hans armar skakade allt mer av ansträngningen. - "Jag kan inte hålla det här länge till!"

Fortfarande inget svar. Allt Cogo hörde var hur byggnaden runt omkring honom föll allt mer samman, nästan bara den del han höll tag i var vad som fortfarande höll sig någotsånär upprätt. Men taket precis ovanför var på väg att ge vika precis som resten redan hade. Kunde det redan vara för sent? Var Djorgo och dem han försökte rädda redan begravda där inne? Var det därför han aldrig kom ut? Var det därför Cogo inte fick något svar? Han ville inte tänka tanken, inte föreställa sig den möjligheten. Men ju fler sekunder som passerade desto räddare blev Cogo att han kanske inte hade något annat val än att tvingas acceptera det.

Något ovanför honom gav vika. Cogo kunde inte säga vad men det var högst troligt en stor del av takbjälkarna. Allt han kunde beskriva det som var att det kändes som om hela himlen höll på att rasa ner över honom. Delar av taket bredvid hans position föll ner, men i stället för att falla till marken föll det över till där Cogo befann sig och lade sig nu över den lilla sektion som han själv fortfarande höll uppe med bara hans egen kropp och viljestyrka. Vikten ökade avsevärt pga. detta och den kom så snabbt och våldsamt att det tvingade ner Cogo på knä. Han vrålade till när den enorma vikten trycktes mot honom men han vägrade fortfarande att släppa taget. Det fanns fortfarande en öppning. Betydligt mindre nu, öppningen var lägre än hans egen längd sedan han hade tvingats ner på knä. Men liten öppning eller inte, han måste hålla den öppen. För Djorgo.

Flera män rusade fram för att försöka hjälpa Cogo att hålla emot.

- "Låt oss hjälpa dig!"

Inte för att verka otacksam på något sätt, men deras hjälp var det sista Cogo behövde just nu.

- "Nej!" protesterade han. - "Det är för farligt för er! Snälla... håller er undan!"

De menade väl, det förstod han. Men, realistiskt, vad kunde dessa män egentligen hjälpa honom med? De hade varken styrkan eller uthålligheten att åstadkomma någonting alls för att underlätta för honom. Det handlade om tyngder och krafter som ingen vanlig människa kunde stå emot med vanlig muskelkraft. Än värre, de utsatte sig bara för onödig fara genom att placera sig precis intill honom. De kunde både skadas eller t.o.m. dö av vad som helst som kunde falla ner och träffa dem. Cogo oroade sig redan för dem som fortfarande var kvar inne i byggnaden, han ville inte också behöva oroa sig för dem som redan hade kommit ut.

Men deras villighet att vilja hjälpa honom var ändå inte helt bortkastad. För att övertyga dem om att de inte skulle hjälpa honom var Cogo tvungen att visa dem just varför. Trots att den enorma och ökande, otympliga vikten pressade ner mot honom fann han på något sätt viljestyrkan att pressa tillbaka. Och mer än så.

- ”Jag fixar detta..!”

Vem försökte han att övertyga? Männen som ville hjälpa honom eller han själv?

Spelade ingen roll.

Inte så länge det gav ett önskvärt resultat.

- ”Cogo..!?”

Den unge cyborgen spärrade upp ögonen. Det där var Djorgos röst, inifrån byggnaden men mycket nära! Och strax därefter kunde han skymta rörelser, mörka silhuetter, från två individer precis framför honom i mörkret inifrån. Och en av dem bar utan tvekan en rustning.

Den enorma, otympliga vikten tyngde ner Cogo ytterligare på knä. Men Djorgo var precis framför honom nu. Om han så skulle dö på kuppen tänkte han aldrig låta det rasa ner över dem. Och det skulle krävas betydligt mer än en simpel byggnad för att knäcka honom.

Men han skulle ändå uppskatta om hans vän kunde snabba sig en aning.

- ”Skynda dig!” uppmanade Cogo med ansträngd röst. Precis när han yttrade orden föste Djorgo fram en skadad man genom öppningen som Cogo fortfarande höll uppe. Några andra män skyndade fram och hjälpte till att dra ut mannen och föra honom i säkerhet. Omedelbart kravlade Djorgo sig själv ut. Han hann inte ens resa sig upp innan han vände all uppmärksamhet till Cogo.

- ”Detta var den siste! Alla är ute!”

- ”Säkert!?”

Djorgo klappade sin vän på axeln.

- ”Helt säkert!”

Om Djorgo var övertygad om någonting så hade han sällan fel. Om samtliga äntligen var fria från byggnaden fanns det ingen anledning längre för honom att fortsätta hålla det lilla som var kvar uppe. Likaså gott, bara ett par sekunder till och det hade ändå inte spelat någon roll. Cogo kunde känna hur allt fallfärdigt material över och runt omkring honom gled honom ur händerna, bokstavligen.

- ”Allihop, håll er undan!” ropade han så högt han kunde över axeln. Alla hade redan dragit sig undan men lydde honom ytterligare efter hans uppmaning. Djorgo såg också till

att alla höll avstånd. Cogo tog ett andetag och släppte sedan taget samtidigt som han hoppade bakåt.

Det sista av byggnaden föll ihop med ett enormt brak där Cogo hade befunnit sig två sekunder tidigare. Ett stort dammoln virvlade upp och spred sig utmed gatan. När det sjönk undan reste Cogo sig upp på fötter igen, täckt av dammpartiklar men helt oskadd. Omedelbart vände han sig om för att hitta sin vän.

- "Djorgo!?"

- "Ingen fara, Cogo!" svarade Djorgo strax bakom honom bland alla de andra. Han vinkade åt sin yngre vän, lättad.

- "Jag är okej. Vi är alla okej."

Lika lättad gav Cogo en lätt vinkning tillbaka till sin vän för att visa att han också var okej. Han var inte på något sätt utmattad, eller ens trött, men han kände ändå att han behövde hämta andan ett ögonblick. Cogo slöt ögonen, torkade bort dammpartiklarna ifrån ansiktet, och drog några djupa andetag.

- "Fan i helvete..!" mumlade han till sig själv. Det där hade varit nära ögat, lite för nära. Inte för honom själv men för alla dessa människor. Och det var inte över än.

En olustig tystnad lade sig över centrum av byn. Som om alla bara väntade på vad mer som var på väg att drabba dem. Allas uppmärksamhet var riktade mot de två cyborgerna i synnerhet. De hade överlevt ett anfall från stridsvagnar men nästan alla förstod att faran inte var över. Och nu var de helt blottade ute i det fria. Tilliten till deras två utomplanetära räddare växte för varje ögonblick. Men det fanns fortfarande också tvivel hos vissa.

En pojke i tonåren tog sig sakta fram till Cogo. Hans uppsyn var spänd, hans unga ögon oroliga, men samtidigt talade hela kroppsspråket för att han var redo att följa så länge cyborgerna ledde honom.

- "Så vad händer nu?" frågade pojken och bröt tystnaden. Cogo tittade på honom en kort stund innan han svarade.

- "Ni drar härifrån snabbt som fan. Ni kan inte stanna här i byn, det är för farligt."

Hans svar var rakt på sak och brutalt ärligt. Långt ifrån bara pojken hörde honom. Den olustiga tystnaden föll över dem på nytt. Kanske var hans direkta svar för ärligt. Eller så var det dags för alla att kavla upp ärmarna och se sanningen i vitögat. Ingen av dessa människor borde egentligen vara här just nu. Haka hade byggt skyddsrummet ute på ängen för hela befolkningen. Men alla här hade struntat, av rädsla, i att ta skydd där och flytt tillbaka hit till byn i stället. Cogo skyllde inte på någon för deras rädsla, t.o.m. en mäktig krigare som han visste vad skräck var och hur den kunde påverka ens tankar, vilka felaktiga beslut man kunde ta. Men han själv och Djorgo hade dessvärre fått slösa mycket tid på att skydda dem som i stället hade tagit sig hit till byn, dyrbar tid som i stället skulle ha ägnats åt att slå ut Ledzahernas ledning, att ta sig an Nehr och rädda Aurora! För varje dyrbar sekund Cogo spenderade här fördes Aurora allt längre härifrån. Allt längre bort från honom.

Djorgo steg fram. Eftersom han kände sin unge kollega så pass väl hade han inte undgått att lägga märke till Cogos aningen hårda och t.o.m. lite irriterade tonläge. Ärlighet var

alltid bra, särskilt i nödsituationer. Och Cogo hade helt rätt i sak. Men dessa redan utsatta människor behövde ledarskap just nu, av den mer betryggande och inspirerande sorten. Färdigheter som Cogo inte precis var känd för. Och Djorgo hade inte glömt att Cogo hellre hade föredragit att vara på annat håll just nu än här. Han önskade att han inte också behövde tygla Cogos lynne utöver allt annat som han redan var tvungen att hantera, men detta var knappast något nytt fenomen för honom, och därför inte heller förvånande. Djorgo tog av sig hjälmen. Han ville att alla skulle kunna se hans ansikte. Vad han hade att säga var så pass viktigt.

- ”Vi ska eskortera er tillbaka till skyddsrummet,” förklarade han med hög röst så att så många som möjligt skulle kunna höra honom. Och, till skillnad ifrån Cogo, var han noga med att låta lugn, kontrollerad och fokuserad. De kanske improviserade sina strategier men måste ändå ge intrycket av att det fanns en handlingsplan. Hur skulle de annars kunna leda dessa människor, eller beskydda dem?

- ”Han har rätt, allihop!”

Hennes röst, och hennes fulla stöd, gav en oväntad men ändå efterlängtnad värme i hela Djorgos kropp. Han kunde inte dölja sitt leende när han vände sig mot den delen av folkmassan och såg Sedna kliva fram där. Hennes svarta hår var smutsigt av allt sot, hennes från början vita klänning med lila detaljer var nu helt färgad grå och lätt sönderriven. Trots det såg hon, lång som hon var, närmast majestätisk ut när hon steg fram ur folkmassan. Hon mötte Djorgo med ett eget leende och beslutsam blick. Han fortsatte att le mot henne och gav henne dessutom en liten, artig bugning när hon steg fram och stannade precis intill honom.

Cogos ögon fixerades på Djorgo. Själv hade han aldrig sett den här mörkhåriga skönheten tidigare men det var tydligt från Djorgos reaktion att han kände henne redan! Men det var mer än så, vilket var vad som fick Cogo att reagera. Djorgo var, naturligtvis, en renodlad gentleman i alla lägen. Men den här nivån av hövlighet som Djorgo så diskret men, för Cogos observanta ögon, ändå så uppenbart visade i sin artiga hälsning till henne var en nivå som annars enbart Prinsessan Aurora själv fick erfara från den långsmale cyborgen. Cogo fortsatte att i tysthet observera sin vän och hans blick vandrade fram och tillbaka mellan Djorgo och den här kvinnan, vem hon än var. Kanske hade han andats in för mycket sot och partiklar som blockerade signalerna till hjärnan men, nej, Cogo var ganska säker på vad han såg. Det fanns, utan tvekan, någon slags kemi mellan Djorgo och den här svarthåriga skönheten. Bara sättet de båda tittade på varandra skingrade alla hans tvivel.

Djorgos glada uppsyn drog sig tillbaka plötsligt när en man följde tätt efter Sedna ut från folkmassan och höll sig hela tiden vid hennes sida. I famnen höll mannen en liten pojke på två år. De båda var också lika mycket täckta av sot och smuts, men var annars helt oskadda. Djorgos leende försvann och hans blick sjönk en liten aning till marken, som om han blev besvärad men måste ändå dölja det, bara för att totalt misslyckas att dölja det. Och Cogo missade inte detta heller. Han var inte säker på vem mannen och barnet var men han kunde göra en enkel gissning. Hans nyfikna blick fastnade åter igen på hans vän. Hur Djorgo kände den här kvinnan, och varför, kände han inte till. Men vad det än var som pågick var det redan långt bortom vanlig medmänsklighet och plikt. Djorgo

skulle inte visa sådan hövlighet, eller så mycket känslor, under en krissituation annars. Vem kvinnan än var så hade hon lyckats göra ett stort intryck på Djorgo. Det fanns enorm respekt för henne i hela hans uppsyn. Kanske mer än så. Cogo hade aldrig sett Djorgo bete sig så här mot någon annan än mot Aurora. Det här var en intressant utveckling. Oerhört intressant.

Djorgo tvingade sig själv att le en aning igen när Sedna fortsatte att se på honom med sina mörka, vackra ögon. Ögon som var så fyllda med respekt och tacksamhet. Hur skulle han inte kunna le i en sådan underbar kvinnas direkta närhet? Men mannen och den lille pojken som följde henne gjorde det ändå svårt, vilket Djorgo skämdes för. Sedna hade funnit sin familj, och oskadd. Naturligtvis var han både glad och tacksam å hennes vägnar. Så varför kändes det som om han blev exkluderad – igen!? Först Prinsessan Aurora och nu Sedna!?

Vansinne.

Vad höll han på med?

Varför kände han sig så här?

Svartsjuka var en mörk, nyckfull mänsklig känsla. Så ovärdig en krigare och soldat, en man, som honom själv. Han borde stå över sådana undermåliga sinnelag. Ändå kände Djorgo sig allt mer konsumerad av den, som om svartsjukan han kände inombords hade mer kontroll över honom än tvärt om. Det var kanske än mer skrämmande än själva känslan i sig, bristen av kontroll. Hur hade han kunnat falla så lågt? Att han kände som han gjorde gällande Cogo och Prinsessan Aurora var en sak – där fanns i alla fall en logik och anledning bakom, han kände dem båda väl, och hans svartsjuka riktad mot Cogo var inte helt oberättigad. Det fanns historia med där, historia och nu svek. Men varför kände han någonting liknande, om än betydligt svagare i jämförelse, för Sedna och hennes familj? Däri fanns varken rim eller reson. Han hade ju bara träffat henne för någon timme sedan.

Varför tappade han kontrollen?

Varför kände han sig så känslösvag?

Djorgo knöt ena näven diskret för sig själv. Han knöt den så hårt att fingrarna började gräva sig in i handen på honom och smärtan ökade. Själv gjorde han inte en min som svar på smärtan han orsakade sig själv. Hellre fysisk smärta än emotionell som han, av någon totalt outgrundlig anledning, varken hade kontroll eller disciplin över. Skärpning nu, Djorgo – intalade han sig själv! Skärpning, för helvete!

Sedna vände sig om med bestämd blick mot folkmassan som omringade henne själv, de två cyborgerna och hennes familj. Redan vid hennes första möte med Sir Djorgo ute på ängen hade hon lovat honom att hjälpa till att övertala dem som hade flytt hit till byn att de måste tillbaka till skyddsrummet. Hon var en kvinna som höll sina löften. Sedna var inte säker på om alla eller ens många skulle lyssna till henne men hon skulle göra allt hon kunde åtminstone. Att hjälpa och stödja Sir Djorgo och Jan Cogo var det samma som att hjälpa och stödja sig själv i rådande stund. Hon hade en liten pojk att skydda och ta hand om. Vem kunde bättre skydda hennes son under dessa farliga situationer än dessa

cyborger? För Sedna var det en självklarhet att hjälpa till. Alla hennes grannar kanske tvekade fortfarande att lyssna till Sir Djorgos uppmaning. Men chansen var större att de kanske skulle lyssna bättre om hon, en av dem, visade sitt stöd.

- ”Vi måste återvända till skyddsrummet ute på fältet nära ravinen som deras vän grävde ut och ansluta oss till alla andra där,” deklarerade hon med hög röst så att så många som möjligt skulle kunna höra henne.

Inte helt oväntat, omedelbart hördes kritiska röster.

- ”Till den där provisoriska grottan? Det är vansinne! Om den kollapsar blir vi alla levande begravda!”

- ”Jag håller med om att skyddsrummet inte är idealiskt,” insköt Djorgo snabbt. Det fanns flera olika former av mod, långt ifrån alla kunde bli definierade på slagfältet. Djorgo hade redan sett flera av dessa andra former av mod här bara den senaste timmen. Och han visste hur avgörande det var för allas överlevnad, väl och ve att de alla höll modet uppe. Och Sedna visade också här och nu en form av mod också. Det kunde krävas mod att stå upp för sina övertygelser, att försöka förmå andra att visa mod också. Att bara tala inför en folkmassa. Han beundrade henne oerhört för det och var ytterst tacksam för hennes stöd. Just därför ville han nu stiga fram och beskydda henne från kritiken. Skyddsrummet var cyborgernas idé, och han höll med om att det var provisoriskt. Mannen som hade talat mot att återvända till ängen hade inte fel. Men det var den enda idén med viss möjlig positiv utgång som Djorgo kunde se just nu. Nej, det var inte idealiskt. Men det var hans beslut, tillsammans med hans två vänner. Sedna skulle inte behöva möta kritiken för det beslutet, även om hon stödde honom.

- ”Men era hem ger er betydligt sämre skydd, som ni nu redan vet,” fortsatte Djorgo för att stärka sin poäng och gestikulerade runt omkring sig och extra länge mot vad som var kvar av deras samlingsbyggnad. Ett improviserat skydd som kanske kunde fungera var betydligt bättre än ett skydd som inte skyddade alls.

Ett sorl av röster svepte över människorna som hade sökt sig till de två cyborgerna för svar och hjälp. Alla pratade i mun på varandra. Vissa, däremot, tog en tydligare ton över andras.

- ”Varför pratar vi ens om en utgrävd grotta?” undrade en medelålders man och såg sig om mot alla omkring, inkluderat cyborgerna. - ”Vi måste lämna planeten. Det är vår enda chans.”

- ”Briljant idé, dumskalle!” svarade en annan man intill honom med hård ton. - ”Hur hade du tänkt dig att det skulle gå till?”

- ”Vi har skepp!” påminde den förste mannen insisterande.

- ”Såvida de inte är redan sprängda åt helsike vid det här laget!” påpekade den andre mannen.

- ”Det vet du inte!” fortsatte den förste insisterande. - ”Nu gissar du bara.”

- ”Ja! Och jag gissar också att om Ledzahernas avsikt verkligen är att döda oss så har de redan sett till att vi inte kan fly från Great King,” svarade den andre mannen. - ”Men även om skeppen fortfarande är orörda får inte vi alla plats samtidigt. Eller hade du tänkt dig att vi ska vi överge alla som redan gömmer sig i cyborgernas skyddsrum?”

- ”Och även om vi lyckas lyfta hur ska vi komma förbi blockaden?” insköt en kvinna till diskussionen. Hon slängde ett öga till Djorgo och Cogo.

- ”Inte ens cyborgerna kommer förbi den!” påpekade hon.

Cogo och Djorgo utbytte blickar i tystnad, men båda visste redan vad den andre tänkte. Kommentarer de hörde var inte fel. De hade lyckats ta sig förbi blockaden tidigare till planeten, men bara för att Ledzaherna mer eller mindre hade låtit dem komma in, på Nehrs order utan tvekan, eller för att Ledzaherna inte hade varit redo vilket de definitivt var nu. Det fanns ingen chans nu att något skepp skulle kunna ta sig ut från Great King utan tillstånd eller mött motstånd. Ingen Ledzahr skulle släppa förbi dem. Inte ens Cogo och hans Astrospjut, i kombination med Djorgos och Hakas vapen, skulle räcka för att skapa en öppning stor eller länge nog. Enstaka skepp var inget problem för dem att slå ut. Men det var för många skepp, från små till gigantiska, och alldeles för många vapen som riktades mot dem. Och om inte ens cyborgerna kunde ta sig ut skulle inget vanligt civilt, obehärdat skepp det heller.

Djorgo kunde se den växande otåligheten i Cogos ansikte. Han kunde inte förneka att han delade den. Det här tjafsandet byborna emellan var frustrerande. Och gräl var det sista de behövde nu. Men Djorgo tänkte tillåta det, tills vidare, så länge det inte urartade. Great King styrdes av en monark men var annars en demokrati. De skulle kunna tvinga invånarna att följa med tillbaka till skyddsrummet men det var inte rätt sätt. De måste övertygas om att det var den bästa lösningen. Åsikter måste låtas bli hörda. Och för det behövdes tid spenderas. Cogo var tydligt högst obekväm med detta men verkade ändå acceptera situationen. Bra. Djorgo behövde verkligen sin unge väns samarbete just nu. Även om det var motvilligt samarbete.

- ”Men om vi sprider ut oss då?” föreslog mannen som först hade talat för att inte återvända till skyddsrummet. - ”Vi kan inte bara ge upp!”

- ”Kom igen, vart skulle vi ta vägen?”

- ”Vi kan gömma oss i skogen. Eller uppe bland bergen. Det finns grottor där.”

- ”Skogen, kanske,” insköt mannen precis intill Sedna som också höll omsorgsfullt om hennes lille tvååriga son i sin famn. - ”Men vi når aldrig bergen osedda, det är över tre kilometer dit i mestadels öppen terräng. Ledzaherna kommer att se oss, beskjuta oss och jaga oss.”

- ”De kommer att se oss lika mycket om vi går tillbaka till deras grotta!” insisterade den förste mannen. - ”Jag säger att vi ändå bör försöka ta oss dit vi kan. Vart som helst, bara vi inte alla klumpar ihop oss på samma plats där vi är en enda enkel, stor måltavla. Jag tror att vad vi alla redan precis har upplevt med vår samlingslokal talar sitt tydliga språk. En bomb mot den där grottan, en stor salva, och det är över! Och jag tänker då inte bli levande begravd! Nej, vi tar de förnödenheter vi kan bära och flyr. Ledzaherna kan inte hitta oss alla.”

- ”Jag skulle inte lita på det om jag var ni.”

Alla tystnade samtidigt som de allihop stirrade med häpnad mot den unge cyborg. Cogo höjde inte ens blicken mot dem alla som kunde se och höra honom förrän han redan hade yttrat orden. Deras slöseri med tid med deras tjafsande om vad de skulle göra härnäst slösade lika mycket med hans tålmod. Men han förstod att inte ens han kunde

gripa de alla vid armen och dra dem bort till Hakas skyddsrum. Men kanske en stark, ärlig sanning skulle förmå dessa människor att sluta slösa med deras tid, och med hans.

- "Tror ni att fienden inte har värmekameror eller rörelsesensorer?" fortsatte han och lät blicken vandra runt honom. - "Så länge ni håller er ovan jord, även i den tjockaste skog, kommer de att kunna hitta er utan problem. Om Ledzaherna verkligen har bestämt sig för att döda er alla kommer de att jaga er tills det blir så."

Cogo ryckte nonchalant på axlarna innan han avslutade sitt argument.

- "Eller, om ni har tur, så hungrar ni bara ihjäl när provianten tar slut. Eller fryser ihjäl när nätterna blir för kalla. Att sova länge utomhus utan skydd är ingen barnlek. Tro mig, jag vet."

Tystnaden var påtaglig. Den unge cyborgen hade en poäng T.o.m. många av barnen förstod hans avrådan från att de skulle skingras i alla riktningar. Men Cogos ord förde med sig en annan bidragande konsekvens som förklarade varför tystnaden i folksamlingen var så total.

Rädsla.

Djorgo hade hela tiden observerat Cogo aningen besvärad. Hans unge vän hade förvisso fullkomligt rätt. Men, även om sanningen alltid var det mest hedervärda att sträva efter, ibland kunde för mycket sanning vara skrämmande. Och, precis som Djorgo hade fruktat, det var precis det som hände här och nu. Cogo ingöt rädsla genom att iskallt säga precis hur det låg till och hur det kunde sluta om de valde att fly i alla möjliga riktningar utan skydd. En taktik som Djorgo inte för ett ögonblick tvivlade på var medveten från Cogos sida. Cogo ville skrämma dem till att fatta rätt beslut. Men att byta ut en rädsla mot en annan, eller att bara lägga på mer rädsla där det redan fanns var ingen lösning heller. Som alltid kände Djorgo sig tvingad att städa upp i konsekvenserna av Cogos otålighet.

- "Ni gör som ni vill," insköt han och slängde en allvarlig blick mot Cogo, en blick som tydligt bad honom om att låta honom sköta det diplomatiska. Cogo mötte hans blick men Djorgo var inte säker på om hans tysta order om att hålla truten hade gått fram eller inte. Obesvarad vände han åter sin uppmärksamhet till alla människorna runt omkring dem.

- "Det är era liv," förklarade Djorgo ytterligare. - "Ingen tvingar er att stanna hos oss. Men vi har fått direkta order från Drottning Aurora att skydda var enda en av er."

Att nämna hennes namn var ingen impulsiv slump, Djorgo hade valt sina ord noga. Ironiskt nog hade han samma strategi som Cogo – ärlighet. Förutom att han lade fram den utan att skrämma alla från vettet med vad som kunde gå snett. Det var bättre att få dem att sträva mot det hoppfulla, och påminna dem alla om den positiva kraft – person – som var anledningen till varför de alla var här i första taget.

Att nämna hennes titel och namn hade önskvärd effekt. På Cogo också, på både gott och ont. Den unge cyborgen såg plötsligt mycket ångerfull ut, och nämnandet av Drottning Auroras order påminde honom på nytt varför de var här. Ingen närvarande ville motsäga Drottningens önskan eller order. Cogo kanske minst av alla. Risken att svika Aurora var hans största Akilleshäls, men kunde lika gärna vara hans starkaste motivation att göra det rätta. Djorgo gladde sig åt att de som stod närmast dem kunde se Cogos reaktion när han hade påmint honom om varifrån deras order hade kommit ifrån. Kanske kunde Cogos ovillighet att motsäga sig deras drottnings order motivera andra runt omkring att göra det samma.

- ”Vi kan inte skydda er om vi inte vet var ni är eller om för många är utspridda,” förklarade Djorgo ytterligare. - ”Och ingen skog eller inga berg kan erbjuda bättre skydd just nu än under mark.”

Han pausade för ett ögonblick och drog ett djupt andetag. Djorgo ville inte medge det. Och timingen var mer än usel. Men han kunde inte undvika vad han fortfarande kände. Han kunde fortfarande känna ilskan inombords, det gick honom emot att erkänna att Cogo hade rätt, särskilt öppet inför andra. Cogo hade naturligtvis helt rätt i sak men av ren princip hatade Djorgo att hålla med honom, av helt andra orsaker än de som förekom här och nu. Men de måste uppvisa en gemensam front.

- ”Cogo har rätt, ni skulle bli totalt utelämnade där ute.”

- ”Tänk på barnen,” påminde Cogo och fortsatte på Djorgos narrativ, den här gången ovetande om att hans vän och han själv inte var så överens som det kanske verkade. - ”De förtjänar att överleva detta mer än någon annan av oss. Vem ska ta hand om dem om något händer er?”

Cogo kastade flera blickar till de barn, stora som små, som han kunde se omkring sig. Några kände han igen, andra inte. De alla stirrade tillbaka mot honom, eller klängde nära den vuxne som ansvarade för honom eller henne. Cogo ville inte att ett enda av dessa barn skulle sluta som han själv hade gjort hemma på Jorden, övergiven och tvingad att slåss för sin överlevnad i slum, fattigdom och utsatthet. Ingen vuxen här tänkte i alla fall överge sitt barn medvetet så som hade hänt honom själv men om de blev dödade skulle konsekvenserna för de små bli det samma. Aldrig i livet att han tänkte låta det hända. Inte här! Inte igen!

Men för att lyckas måste han få hjälp av de vuxna. Och att de alla enades om hur de skulle fortsätta. Och sluta spilla tid genom att tjafsa om det.

Cogo tog sig fram till mannen som först hade opponerat sig mot tanken att återvända till skyddsrummet. Och hans uppsyn mot honom var vänlig. T.o.m. uppmuntrande.

- ”Ingen ber er att ge upp, tvärt om!” förklarade Cogo och lade t.o.m. en vänlig hand på mannens axel, till hans och många andras stora förvåning. - ”Ni behöver den där överlevnadsinstinkten! Håll kvar vid den!”

Cogo tog ett steg tillbaka igen och hans blick blev allvarligare.

- ”Men använd den klokt,” rådde han. Han hade verkligen blivit imponerad av den här mannen. Inte alls för hans val av nästa handling, hans förslag var rent utav dåraktiga och förödande, men Cogo beundrade däremot hans kämpaglöd och ovilja att ge upp. Något de alla behövde just nu för att överleva, och ännu hellre vinna. Mannen sa ingenting men han nickade svagt. Han förstod vad den unge mannen önskade av honom, och lite av hans inre panik lugnande sig.

Cogo såg sig över axeln och tittade runt mot folksamlingen omkring honom. Han höjde rösten så att så många som möjligt skulle kunna höra honom.

- ”Hör på! Jag vet att ni är alla rädda och att situationen är desperat, och farlig. Men jag svär vid mitt liv att vi ska vinna detta!” lovade han dem. - ”Ni ska få tillbaka era liv. Vi ska rädda vår drottning! Men om vi ska lyckas måste vi stå enade. Och hjälpa varandra.”

- ”Vänta lite!”

En annan man inifrån folkmassan höjde plötsligt rösten, i både chock och förvåning. Den unge cyborgern hade sagt något i sitt annars så uppmuntrande tal som han inte kände till och allt fler runt omkring reagerade likadant. I stort sätt alla reagerade likadant.

- ”Vad menar du med att Drottning Aurora måste räddas?” fortsatte mannen inifrån folkmassan, och fler röster runt omkring surrade nu runt dem i mun på varandra. - ”Är hon inte i säkerhet? Är hon inte med er!?”

Det kändes som om en iskall kyla omsvepte honom när frågorna ställdes. Cogo mötte Djorgos blick, och Djorgo såg inte glad ut. Fan! Han hade inte tänkt sig för. Folket här visste inte. De hade ingen aning om att Aurora hade blivit kidnappad!

Inte förrän han hade sagt för mycket.

Nu hade folket på Great King fått ytterligare en sak att oroa sig över.

Men, insåg Cogo lika fort, skit samma! Nu var det ändå sagt, och vilken skillnad gjorde det? Alla skulle ha börjat undra var Aurora var förr eller senare ändå. Att hon var i fara tillhörde dessa människors fara också. De skulle aldrig vara i säkerhet om inte Aurora är i säkerhet. Ingen i hela Vintergatan skulle vara det. Cogo ångrade inte att han hade sagt för mycket. Detta kanske inte hade varit rätt tid eller plats att berätta det men Auroras folk förtjänade att veta vad som hade hänt deras drottning. Att undanhålla allvaret från dem skulle i långa loppet bara gjort saken värre. Nej, sanningen, och hela sanningen, var det bästa just nu.

- ”Nej! Drottning Aurora är kidnappad och hålls nu fången av Lord Nehr!” svarade Cogo med hög, allvarlig röst. Att Djorgo fortsatte att blänga nästan chockartat på honom struntade han i.

Fler oroliga röster överallt omkring dem talade nu i mun på varandra. Djorgo sänkte blicken för ett kort ögonblick. Han hade verkligen inte önskat att sanningen om Prinsessans situation skulle nå dessa människor här och nu, och särskilt inte så nonchalant. Det här var pinsamt, och Cogo hade inte ens folkvett att kännas vid detta faktum. Den unge cyborgern var lika framfusig, otålig och självupptagen som alltid. Men nu var det ändå sagt så det var nu likaså gott att Cogo berättade resten också. Men att erkänna Prinsessans kidnappning för dessa människor innebar också att erkänna deras egna totala misslyckande att skydda henne i första taget. Och att ingjuta tvivel nu hos dessa människor som de skulle beskydda var verkligen uruselt timing. Självklart förtjänade alla på Great King att få veta vad som hade hänt. Men Djorgo hade föredragit att berätta sanningen först när alla var i säkerhet. Hur skulle någon här nu våga tro på att de skulle kunna skydda dem när de inte hade kunnat skydda drottningen? Varför kunde Cogo aldrig tänka innan han öppnade truten!? Ibland var han värre än Haka!

- ”Är hon kidnappad av Nehr?” frågade en medelålders kvinna, och hon ställde frågan som om hon inte kunde eller ville greppa vad den unge cyborgern precis hade berättat för dem. - ”Hennes egen fästman..!?”

- ”Inte nu längre!” rättade Cogo omedelbart och med tydligt irriterad ton. - ”Faktum är att han aldrig var det!”

Han kunde fortfarande knappt tro det, att de alla hade fallit för den där charaden. För den där lögnaktige mördaren! Han själv hade aldrig gjort det, hela det här giftermålet och anledningarna varför hade redan från början känts så oerhört fel för honom. Och sedan

Professor Dodge hade bekräftat Nehrs sanna identitet hade Cogo varit helt övertygad om att något var oerhört fel. Trots det hade han inte reagerat i tid. Delvis för att Aurora själv fortfarande hade velat fullfölja det här vansinnet, och för att hon uttryckligen hade bett honom att inte ingripa. Delvis hade han också haft ett svagt tvivel på sin egen övertygelse. Aurora själv hade t.o.m. fört det på tal som en möjlighet. Tänk om han hade haft fel om Nehr?

Därför hade han tvekat. Velat. Väntat för länge. Och, ja, för en gång skull hade han lytt hennes order för lättvindigt i motsats mot vad hans instinkter hela tiden hade varnat honom för. Han borde aldrig ha lämnat hennes sida. Han borde aldrig ha låtit henne vandra fram till det där altaret. Han borde ha skyddat henne. Det var ju hans uppgift, för helvete!

Det var lätt att tänka allt det där nu, att vara efterklok. Det skulle bli betydligt svårare att rätta till allting igen. Men Jan Cogo ryggade aldrig från en ordentlig utmaning, särskilt inte när så mycket stod på spel. Inkluderat för honom själv. Nehr hade överlistat honom, det var han pinsamt medveten om. Men det skulle inte ske igen.

Cogo lät blicken vandra runt och fram och tillbaka till folkmassan som omslöt honom. Långt ifrån alla kunde varken se eller höra honom längst bak men säkerligen mer än hälften kunde åtminstone. Och det fick duga.

- ”Nehr visade sitt rätta jag under skämtet till bröllopsceremonin idag,” deklarerade han medan han vandrade otåligt och rastlöst några steg fram och tillbaka. - ”Ni var alla där, ni såg det. Det var varken kärlek eller någon vilja att återställa galaxenergin som låg bakom detta falska giftermål. Endast maktthunger.”

För att vara så tydlig som möjligt pekade Cogo rätt mot den stora, lysande pyramiden ute på fältet utanför byn. T.o.m. ifrån centrum av byn var den imponerande ett beskåda. Galaxenergin genererades därifrån, den smaragdgröna byggnaden var denna krafts epicentrum och den plats där galaxenergens utvalda medium starkast kunde kontrollera den och sprida den vidare. Alla som levde här kände till pyramidens syfte och mening. Ingen skulle misstolka vad han hade att säga dem.

- ”Han lurade vår drottning och oss alla att tro att hans avsikter var goda, men det enda som Nehr egentligen vill ha är full kontroll över galaxenergin.”

Cogo sänkte handen igen.

- ”...Som så många andra före honom,” tillade han i eftertanke. Nehr var långt ifrån först med att försöka ta över galaxenergens krafter genom att ta Aurora till fånga. De borde ha varit beredda på att det skulle kunna hända igen. Han själv borde ha varit beredd. Varför hade han inte reagerat och agerat tidigare!?

Varför hade han lämnat Great King förra året!?

Skulle han någonsin kunna förlåta sig själv för denna försumlighet?

- ”Han lurade inte dig.”

En ung tonårsflicka talade plötsligt ut och hon steg fram lite ur folkmassan. Cogo vände blicken till henne. Flickan var i sena tonåren, kanske sexton, sjutton år. Hennes ungdom hindrade henne inte från att säga sin mening. Cogo beundrade det. Det krävdes mod att våga stiga fram ur en folkmassa på det sättet och göra sin röst hörd. Och, dessutom, hon stöttade honom.

- ”Du kom ju dit i tid och stoppade bröllopet,” tillade hon påminnande.

- ”Ja.”

Cogo nickade men hans uppsyn förblev allvarlig.

- ”Jag stoppade bröllopet,” erkände han. - ”Men det räckte inte. Nehr tog vår drottning som gisslan. Jag och mina vänner försökte hindra det men vi misslyckades. För att undvika att Aurora skulle bli skadad var vi tvungna att låta dem båda ge sig av.”

Det gjorde ont att erkänna det. Men det var sanningen. Ingen hade frivilligt låtit Nehr komma undan med Aurora som sin fånge. Men vad annars skulle de ha gjort? Nehr hade redan skurit Aurora, fått henne att blöda. De hade inte haft något annat val än att låta dem löpa, tillsvidare.

- ”Men... var är vår drottning nu!?” utbrast en manlig röst inifrån folkmassan. Det var tydligt hur upprörd han var.

- ”I denna stund för Nehr bort henne med Queen Cosmos,” svarade Djorgo. Han uppskattade att Cogo tog sitt ansvar och berättade sanningen. Men lite mer finkänslighet i denna sanning var kanske att föredra.

- ”Vår fulla avsikt är att jaga i kapp dem,” fortsatte Djorgo. - ”Men vi kan inte följa efter och rädda henne så länge som Ledzaherna anfaller oss, och er.”

Inte alla uppskattade dock cyborgernas uppriktighet.

- ”Hur kunde detta hända!?” bokstavligen röt en annan manlig och mycket arg röst inifrån folkmassan. - ”Hur kunde *ni* låta det hända!? Om vår drottning förs för långt bort från Great King eller om något annat händer henne är allt förlorat!”

- ”Och just därför ska vi också rädda henne!”

Cogo svarade omedelbart med hög röst och med största självsäkerhet. Inom sig var han livrädd, för Aurora. Det var en överväldigande, primal rädsla som inte ville sluta växa. Och de upprörda rösterna och kritiken de nu mottog var inte roliga att höra men han kunde inte motsätta sig dem. De arga och upprörda rösterna runt omkring hade rätt. Han själv och hans två kamrater hade misslyckats, kopiöst, i att skydda Aurora och för det fanns ingen vettig ursäkt. Och Cogo, annars alltid så stolt och känslig för kritik, tänkte inte försöka ursäkt sitt misslyckande. Han hade tabbat sig. Ordentligt. Men han var allt annat än utslagen. Han var här; stark, motiverad och redo, och Aurora var fortfarande vid liv. Misslyckandet i att hittills skydda henne var ett faktum men också ett sätt att rätta alltihop till en seger i slutändan. Det fanns inga andra alternativ som han tänkte acceptera. Så länge hon var vid liv fanns det hopp. Ja, han var rädd. Och kritiken sved mot hans ego som en klåda som vägrade ge med sig hur mycket man än kliade. Men han tänkte inte visa dessa människor det. Eller låta det knäcka hans vilja att vinna. Eller hans längtan, hans beslutsamhet, om att få hålla om henne igen. Om så bara en gång till.

Det var hans bästa ursäkt att andas just nu. Och varje andetag räknades.

- ”Ni har rätt; Nehr borde aldrig ha lyckats föra bort henne i första taget. Och det är vårt fel,” fortsatte Cogo och ignorerade hur detta erkännande brände hans stolthet. Det fanns ändå ingenting att vara stolt över så länge Aurora inte var tillbaka välbehållen.

- ”Vi underskattade honom,” erkände han ytterligare. Han och Djorgo utbytte snabba blickar. Djorgo såg nästan chockad ut över att Cogo så lättvindigt och öppet kunde erkänna ett misslyckande. Samtidigt delade han Cogos slutsats. De alla tre, inte bara en

av dem, hade misslyckats att skydda Aurora. De alla tre bar skulden. Cogo kanske mer, men skulden låg ändå hos de alla tre. Och det spelade egentligen ändå ingen roll längre. Vad som var gjort var gjort.

Cogos allvarliga ton blev plötsligt mer hoppfull.

- ”Men jag och mina två kamrater har räddat Aurora från betydligt större faror förr, och vi ska göra det igen!” lovade han alla som kunde höra honom. - ”Men vi kan rädda henne mycket fortare om ni alla hjälper oss.”

- ”Vad kan vi göra?” undrade en man nära intill. - ”Vi är inga krigare.”

- ”Ni är Drottning Auroras folk. Det gör er allt annat än betydelselösa,” påpekade Djorgo. Han förstod omedelbart att han var tvungen att utveckla det ytterligare.

- ”Hör på; vi vet att vi begär mycket av er,” fortsatte han med hög röst. - ”Ni är rädda, med all rätt. Men ni är också beundransvärt modiga, det har ni redan bevisat här idag.” Djorgo slängde en ny, snabb blick åt Cogo innan han fortsatte.

- ”Jag, och mina två kamrater, vi är inte fullkomliga,” erkände Djorgo ödmjukt. - ”Men vi är fortfarande en rejäl kraft att räkna med!”

- ”Det kan ni lita på!” insköt Cogo innan Djorgo hann reagera. - ”Ni påstår att ni inte är krigare. Från vad jag har sett från er här idag tror jag annorlunda. Krigare är inte dem som alltid vinner, men är dem som alltid kämpar! Och ni har visat kämpaglöd här idag! Fortsätt kämpa tillsammans med oss och jag lovar er att vi kommer att vinna! Jag själv och mina två kamrater kommer att kämpa till vårt sista andetag för att ställa allt till rätta igen. Nehr ska inte komma undan med vad han har gjort, varken mot er eller mot Aurora!”

Djorgo knöt näven hårt i frustration och försökte åter svälja vreden. Cogos entusiasm och överflöd av självförtroende var inte alls oväntat, snarare förväntat. Och hans lilla brandtal innehöll t.o.m. en hel del inspiration också. Men Djorgo uppskattade inte att bli avbruten. Det hade han, dock, kunnat acceptera och vifta bort under normala omständigheter. Men han kunde inte ignorera eller acceptera just hur intimt Cogo, åter igen, talade om Prinsessan. Åter igen använde den unge cyborgens enbart hennes förnamn, inte någon av hennes officiella titlar. Djorgo fann detta inte bara respektlöst, de talade trots allt om henne med hennes folk vilket gjorde detta till en offentlig belägenhet. Att inte tala om henne via hennes titlar var opassande i bästa fall. Åter igen glömde Cogo var han befann sig. Och hans plats. Eller så brydde han sig inte.

Men än värre var att Cogos återkommande nämnande av enbart hennes tilltalsnamn fortsatte att påminna Djorgo om vad som hade hänt mellan dem båda. Nu när han visste varför var det inte alls förvånande, dessvärre, varför Cogo talade om Prinsessan på ett sådant intimt sätt. För han hade varit intim med henne.

Dessutom störde det Djorgo att det inte bara var att Cogo så opassande talade om henne med enbart hennes namn, det var också sättet han gjorde det på. Som om Cogo plötsligt hade någon rätt att tala om henne på ett sådant sätt. Cogo, precis som Djorgo själv, och Haka, var Prinsessans beskyddare, hennes livvakter. De var alla nära vänner med henne, ja. Kanske t.o.m. så långt som på gränsen till familjärt, men ändå med en alltid tydlig gräns. Hon var deras Prinsessa och det var deras plats att alltid minnas och respektera detta faktum. Hon stod dem nära men var ändå för alltid bortom deras räckvidd. Det var

så det alltid hade varit, på många sätt en väl fungerande status quo. Men Cogo hade plötsligt korsat gränsen som ingen av dem hade rätt att korsa. Han hade gjort sig själv till mer än bara beskyddare och vän.
Han hade rört henne!

Och här stod nu den självgode lille jäveln och talade om Prinsessan på det mest familjära sätt, som om han hade någon rätt att göra så! Cogo dolde det inte ens! Om och om igen annonserade han till omvärlden om hur nära han nu hade kommit Prinsessan. Folket omkring dem visste inte om detaljerna och kunde därmed inte förstå den exakta innebörden av denna personliga familjaritet men det gjorde Djorgo, allt för väl. Varje gång Cogo enbart sa hennes namn var det en påminnelse för Djorgo om vad som hade hänt, om gränsen som hade korsats, om den osagda överenskommelsen de tre cyborgerna emellan som Cogo så lättvindigt hade struntat i. Den unge cyborgern hade inte ens vett att skämmas. Men naturligtvis inte. Prinsessan Aurora var, som precis allt annat för Jan Cogo, ytterligare en trofé att vinna. Ytterligare en bragd att skryta om. Vilket tydligen var viktigare för honom än Prinsessans heder och deras vänskap. Men Prinsessan Aurora var ingen jävla trofé! Hon var deras Prinsessa! Deras! Inte Cogos! Han hade ingen rätt till henne. Ingen rätt att tala om henne så familjärt, t.o.m. intimt. Cogo hade glömt bort sin rättmätiga plats.
Cogo hade förlorat all heder.

- ”Så...”

Djorgo var så arg att han nästan kokade. Men detta var varken rätt tid eller plats för honom att visa Cogo vad han egentligen tänkte och tyckte. Han var Sir Djorgo. Han kände till disciplin. Och tålamod. Tids nog skulle hans vrede få säga sitt. När rätt tillfälle skulle komma skulle han ha både ett och annat att säga till den unge cyborgern. Och han tänkte inte vara varsam. Vilket han dessvärre var tvungen att vara fram tills dess. Djorgo svalde hårt, slutade att knyta näven, och fokuserade åter på människorna runt omkring honom som han numera ansvarade för.

- ”Om vi ska överleva måste jag be er att fortsätta att försöka lita på oss.”

Djorgo kände sig nästan som en hycklare när han sa det. Oss hade han sagt. Men fanns det ens något ”oss” längre att tala om? Dessa människor kunde absolut, utan tvivel, lita på honom. Djorgo var beredd att ge sitt liv, om nödvändigt, för att skydda dem. Haka var onekligen med på samma våglängd. Men han var högst osäker själv på om han kunde lita på Cogo längre. Om Cogo kunde svika honom så oerhört och lättvindigt, på vilka fler sätt kunde han kanske göra det igen? Och om Djorgo var osäker på sin tillit till Cogo hur skulle dessa människor kunna lita på dem som en grupp? Som det starka, obrytbara team de en gång varit men som, uppenbarligen, kanske inte ens existerade längre?

Han kunde inte slösa tid på att grunna över dessa frågor nu. Enade eller inte, de måste i alla fall lotsas att de var enade om de skulle kunna beskydda Great Kings folk. Som Djorgo själv en gång hade föreslagit till Haka; om du är skraj, spela smart. Ett klokt, om än ironiskt gott råd. Att spela smart var inget problem för Djorgo, han var smart. Så att spela smart var för honom överflödigt. Men var det tillräckligt för att dölja rädslan han bar? Han var inte bara arg, ledsen och djupt besviken på Cogo. Detta svek, vad det innebar för dem alla, t.o.m. för hela galaxen, gjorde Djorgo oerhört skraj. Hur smart han

än var, hur mycket han än spelade smart om han så måste, skulle det räcka för att besegra den rädslan?

Hade Cogo någon aning om vad han hade ställt till med?

Någon aning alls?

- ”Skyddsrummet ute vid ravinen är ert bästa alternativ just nu. I alla fall kortsiktigt så länge striderna pågår,” insisterade Djorgo åter igen till den tvivlande folkmassan omkring honom. - ”När beskjutningen garanterat har upphört kan ni få göra som ni vill.”

Mer sorl av röster kom från alla håll. Många började nu allt mer hålla med cyborgernas förslag om skyddsrummet åtminstone som en tillfällig lösning men långt ifrån alla var fortfarande övertygade. Många frågade varandra vad som var det bästa att göra. Andra argumenterade mot varandra. Cogo suckade högljutt medan han höll armarna i kors. Han hade inte en tanke på att dölja sin frustration över situationen. Om någon enstaka individ ville avvika eller stanna kvar här medan majoriteten följde med till skyddsrummet var det en vinst i hans ögon, och de kunde äntligen komma vidare. Men om en stor mängd av dessa nästan tvåhundra individer inte valde att följa med dem till skyddet de erbjöd var situationen allt annat än löst. Enstaka individer kunde man i värsta fall tvinga med sig till skyddsrummet, även om inte ens Cogo hoppades på att han skulle tvingas kidnappa någon för att kunna beskydda dem. Men en större grupp var problematisk. Inte omöjlig men mycket tidsslösande. Tid som Cogo kände att de redan spenderade allt för mycket. Han kastade en blick till Djorgo. Hans alltid så förståndige vän hade åter igen talat mycket kloka och övertygande ord. Underligt att det inte hade räckt för alla. Men rädsla kunde lätt göra en blind mot sunt förnuft, det visste han av egen erfarenhet. Men om inte Djorgo, som nu verkade vara lika frustrerad som han själv, inte visste hur man skulle övertyga alla dessa människor, vem skulle då lyckas?

- ”Lyssna på dem!”

Sedna var minst lika frustrerad som de två cyborgerna. Allt det här tjafsandet och anklagelser fram och tillbaka hjälpte inte någon. De spillde bara tid, tid som ingen av dem, inte minst Drottning Aurora, hade råd att slösa med. Ja, de var alla rädda, traumatiserade. Hennes son grät just nu för han var rädd och förvirrad. Men Nereus var två år gammal. Alla vuxna runt omkring hade inte den ursikten. Great Kings folk kanske levde i en, fram tills nu, idyllisk värld distanserad från alla galaxens faror, men inte nu längre. Om de skulle överleva måste de inse det och anpassa sig, och det snabbt.

- ”Vår drottnings tre cyborger är här för att skydda oss. Men det är inte bara därför de är här.”

Hennes röst, så bestämd, inspirerande, så vacker, talade med förstånd, klokhet, och mod. Djorgo kunde inte låta bli att rysa av välbehag när han hörde henne tala. Sedna hade lovat att hjälpa honom att samla alla som hade tagit sin flykt tillbaka till byn, att hon hade större chans än honom att övertyga dem att återvända till skyddsrummet. Han hade trott henne men inte att hennes hjälp skulle bli så bokstavlig eller påtaglig. Eller att hjälpen skulle vara så viljekraftig. Hennes tonläge var nästan magisk, hypnotisk. Inte alls hotfull, men däremot nästan krävande att man skulle lyssna till henne. Och det gjorde dem alla. T.o.m. Cogo lyssnade med stor uppmärksamhet. Och med ett svagt leende på läpparna.

Även de längst ut i folkmassan förblev tysta trots att de inte kunde höra vad som sas, eller knappt kunde höra det. Och Sedna hade bara börjat.

- ”Vi har inte tid att tjafsa sinsemellan längre,” förklarade hon rakt på sak. - ”Våra val är begränsade och bara ett av dem är mindre dåligt än de andra. Om vi stannar här i byn och attackerna fortsätter riskerar vi att dö. Om vi sprider ut oss och försöker gömma oss gör vi det svårare för cyborgerna att skydda oss.”

Sedna vände blicken mot Djorgo och hennes mörkbruna ögon var allvarliga.

- ”Och det, i sin tur, riskerar också att förlänga själva konflikten, inte sant, Sir Djorgo?”

Hennes allvarliga blick var inte menad för honom, och Djorgo förstod det. Självt kände han bara ännu mer respekt för henne, om det var möjligt. Sedna förstod verkligen allvaret i deras situation. Och, med hela sitt hjärta, välkomnade Djorgo nu hennes hjälp.

- ”Med stor sannolikhet, ja,” bekräftade han hennes sammanfattning.

Sedna nickade medan hon fortfarande höll ögonkontakt med den blåklädde cyborgern.

Inte bara för att Sir Djorgo backade upp hennes ord. Han såg på henne nu med en påtaglig tacksamhet. Hennes huvudsakliga anledning till varför hon hade velat åka med honom tillbaka till byn så snabbt som möjligt hade varit att finna hennes familj, vilket hon hade gjort. Men det hade också varit för att hjälpa honom att skydda dem alla, och Sedna ville verkligen göra allt vad hon kunde i denna fråga. Inte bara för sin familj och folks skull, men också för att hon, innerligt, ville hjälpa denne man. Denne man som hon knappt kände. Men som hon redan kände enorm respekt för.

Hon kunde inte förklara det. Det var som en primalinstinkt, och ändå så mycket mer komplext än så. Sir Djorgo hade redan imponerat oerhört på henne. Hans redan mycket goda rykte hade förekommit honom, det gällde de alla tre cyborgerna. Alla som levde på Great King visste vilka de tre cyborgerna var och, i grova drag, vad de var kapabla till. Men det var något med den långa, stilige krigaren i blå rustning som verkligen hade berört Sedna. Hans till synes gränslösa målmedvetenhet och självupppoffrande karaktär mest av allt, kanske. Hans tapperhet inspirerade henne att vara lika modig själv. Sedna såg inte sig själv alls som någon modig person men hon kände sig tapper här och nu, tack vare Sir Djorgo. Hans lojalitet att kämpa till döden, om nödvändigt, för främlingar han inte ens kände var mer än beundransvärt. Det var ett karaktärsdrag som Sedna skulle beskriva som ovillkorlig kärlek. Och att få motta en sådan ofantlig gåva när man verkligen behövde den mer än någonsin var en upplevelse hon aldrig skulle glömma. Hon kunde inte låta bli att svara Sir Djorgo med ett svagt leende. Hans ansikte och framför allt hans långa, becksvarta hår som hängde i en knuten hästsvans längs med hans rygg var färgat grått av sot, karln var i ett stort behov av en dusch. Ändå stod han rakryggad med värdighet med hans vapen över axeln och hans blå hjälm under armen som om detta vore en militär inspektion. Fienden kunde ge allt de hade mot honom men det knäckte honom inte. Inte ens sotet och smutsen kunde dölja hans värdighet. Eller hans stiliga drag. Sir Djorgo såg tillbaka på henne nu med en oerhörd tacksamhet. Bara Sednas leende verkade bryta hans disciplin en aning. Och det fick henne att bara uppskatta honom ännu mer.

Hade denne tappre man en minsta aning om att den som verkligen kände tacksamhet här var hon i gengäld till honom?

Stärkt och inspirerad av hennes nye väns stöd vände Sedna åter uppmärksamheten mot folkmassan runt omkring dem.

- ”Vi har inga vapen och kan inte strida själva som dessa tre modiga män kan. Så vi måste göra det som vi kan. Vi måste hjälpa dessa tre män att hjälpa oss,” förklarade hon med så hög röst som möjligt utan att skrika så att så många som möjligt skulle kunna höra henne. - ”Fienden vet redan att vi är här och säkerligen redan vet eller kan gissa vart vi kan försöka gömma oss. Och de har utan tvivel sätt att hitta oss utan att ens behöva lämna sina skepp i omloppsbanan så ingen är säker på egen hand. Vi måste välja det minst dåliga valet. Vi måste ansluta oss till de andra vid skyddsrummet.”

En av männen runt omkring dem, samme man som tidigare hade föreslagit att de borde fly vart än de kunde, steg närmare Sedna. Hans uppsyn var oroad.

- ”Litar du på dessa män, Sedna?” frågade han och gestikulerade så alla runt omkring kunde se mot Djorgo och Cogo. Hans tonläge var inte dömande, bara genuint oroad. Han tittade på de båda cyborgerna under flera sekunders tystnad, sedan tillbaka till Sedna.

- ”Vi har alla hört de otroliga historierna om hur dessa tre cyborger lyckades föra Drottning Aurora hela vägen hit från Jorden, och jag tror inte att någon här tvivlar på dessa historier eller på dessa mäns goda avsikter.” fortsatte han och många röster runt omkring höll med honom. - ”Men vår värld har aldrig stått under ett sådant här hot förut. Striden de för är inte längre där ute bland stjärnorna, den är nu här hos oss.”

Hans blick fokuserade nu stadigt på den långa kvinnan med svart hår.

- ”Litar du så starkt på att cyborgerna verkligen kan skydda och hjälpa oss, Sedna?” undrade han och hoppades på ett ärligt svar.

Hennes svar dröjde inte.

- ”Ja! Det gör jag.”

Sednas obevekliga blick var lika starkt övertygande som hennes ord. Det fanns inget tvivel hos hennes alls, ingenting. Hon vände blicken åter igen mot de två cyborgerna och stannade lite extra länge vid Sir Djorgo.

- ”Jag litar på dem urskillningslöst!” tillade hon. - ”Särskilt för min sons skull.”

Instinktivt sträckte hon sig efter sitt barn som fortfarande kurade ihop sig i famnen hos mannen som aldrig lämnade hennes sida. Hon lät sin son vara kvar hos honom och klappade snabbt om sitt barn, vidrörde och kysste hans kind tröstande och älskvärt som bara en mor kan göra. Sedna visste mycket väl att hon kunde fortsätta att ta hand om sitt barn om cyborgerna kunde säkerställa hennes egen säkerhet. Och hon tvivlade inte för ett ögonblick att de båda, och deras vän borta vid det nyligen utgrävda skyddsrummet, var fullt kapabla för uppgiften.

Hennes blick drogs mot Sir Djorgo igen. Hon kunde inte låta bli. Sedna nästan flämtade till när hon såg honom nu. Hon kunde skymta tårar i hans ögon. Inga sorgsna tårar, tvärt om. Sir Djorgo tittade på henne nu med stor beundran och förundran. Ingen hade sett på henne på ett sådant sätt sedan hennes make hade gått bort. Sedna insåg plötsligt att hennes villkorslösa tillit till cyborgerna hade haft en större positiv inverkan än vad hon hade räknat med. På hennes nyfunne vän i alla fall. Och, ja; Sedna ville mycket gärna se Sir Djorgo som hennes vän. För han hade sannerligen en vän i henne från och med denna dag.

- ”Se er omkring, allihop!” fortsatte Sedna med gäll röst medan hennes blick vandrade från så många som möjligt runt omkring henne. Hon gestikulerade till allt som var förstört runt omkring dem.

- ”Se på vår by! Vad som återstår av vår samlingslokal. Se på er själva och varandra. Vi är alla täckta av smuts, vi har andats in ohälsosamt sot och allt för många har skadats, lyckligtvis ingen dödligt.”

Hon pausade och tittade åter mot de två cyborgerna. Djorgo lade märke till en annan slags energi hos Sedna nu, en mer hoppfull sådan.

- ”Men se också vraken av stridsvagnar som fyller vår huvudgata! Kratrarna från Ledzahernas artilleri,” påpekade Sedna och fortsatte. - ”Dessa stridsvagnar hade fortfarande skjutit på oss, kört över oss, och artilleriet hade fortfarande sprängt oss i bitar om inte dessa modiga krigare hade följt vår drottningens order, och sina egna övertygelser, om att skydda oss.”

Åter igen gestikulerade hon öppet med hela handen mot de två cyborgerna. Hon pekade inte, hon riktade med öppen hand uppmärksamheten mot männen som precis hade räddat livet på dem alla här. Och Sedna stirrade mot de närmast henne i folkmassan som hade visat tvivel.

- ”Tror någon här, på allvar, att vår situation hade sett bättre ut om cyborgerna inte hade kommit till vår undsättning?” frågade hon retoriskt. Ingen svarade. Tvivlarna hade redan sänkt blicken. Ingen hade längre något motargument.

- ”Inga jaktskepp flyger över våra huvuden just nu, tror någon att det beror på att piloterna kände för att plötsligt sluta patrullera vårt luftrum?” fortsatte Sedna och dolde inte cynismen. - ”Ni undrar om cyborgerna kan beskydda oss?”

Att hon var tvungen att öppet förklara något så självklart irriterade Sedna. Att hon var tvungen att stå här och upprepa vad de alla precis hade upplevt var slöseri med tid och ren dårskap. Men tydligen behövde vissa fortfarande övertygas. Och hon visade gärna sin tacksamhet och sitt stöd gentemot cyborgerna.

- ”Var enda en av oss här hade redan nu varit död om inte Sir Djorgo och Jan Cogo hade varit här och beskyddat oss!” sa hon. - ”Så, ja, jag tror att de är mer än kapabla att hålla oss vid liv, speciellt om vi hjälper dem med det. Deras vän, Don Haka, har redan satt merparten av hela vår befolkning – våra familjer, vänner och grannar – i trygghet under mark och vakar nu över dem på egen hand i denna stund. Vad tror ni vi alla hade varit nu om inte dessa tre män hade gjort allt detta för oss?”

För att stärka sina ord skakade Sedna på huvudet.

- ”Tvinga mig inte att säga det en gång till.”

Sedna pausade sitt tal igen, den här gången lite ofrivilligt. Hennes hals längtade efter mer vatten. Även här ute på huvudgatan i öppna luften hängde dammet från de förstörda byggnaderna runt omkring tungt. Det, i kombination med att hon nu tvingades tala med gäll röst, torkade snabbt ut hennes mun och hals. Och hon var allt annat än en van talare. Men hon ignorerade sitt obehag. Hennes röst i sig ville inte vika sig än och hennes vilja ville aldrig vika sig.

- ”Och låt oss inte i vår rädsla glömma bort Drottning Aurora!” påminde hon. - ”Hon är just nu i händerna på en farlig galning!”

Bara nämnandet av hennes namn fick både Djorgos och Cogos ögon att vidgas ytterligare. Och Cogo nickade. Vem än den här mörkhåriga skönheten var så höll han med henne i vartenda ord hon sa. Särskilt det där sista. Och det verkade – äntligen – som om tvivlarna runt dem tvivlade allt mindre.

- ”Ju längre hennes cyborger måste skydda oss i stället för att undsätta henne desto mer ökar faran för henne och för galaxenergin!” påpekade Sedna. - ”Och vi alla vet vad *det* leder till!”

Påminnelsen om hur galaxenergin i sig självt var i fara fick alla att tystna. Alla blev åter igen medvetna om att den här konflikten var betydligt större än bara deras egna liv och säkerhet. Konflikten, faran, sträckte sig från där de befann sig i över femtiotusen ljusår i alla riktningar till världar som ännu inte hade en aning om att de var i fara. Vad som verkade lokalt här på Great King var egentligen galaktiskt.

Precis som förra gången.

De flesta utav invånarna på Great King mindes mycket väl förra gången galaxenergin hade försvagats sedan den förra drottningen hade gått bort. Även om Great King självt inte hade hunnit lida som resten av Vintergatan hade man t.o.m. här känt av följderna av den försvagade energin. Alla som levde här kände en naturlig koppling till allting. Lugn och fridfullhet var normalt en överhängande del av livet här. Glädje och optimism hade alltid varit en självklarhet när galaxenergin var som den skulle. Trötthet eller konflikter var sällan ett faktum. När galaxenergin hade försvagats hade folket reagerat likadant. Nu, när galaxenergin var i sin nya och oförklarliga obalans, kände befolkningen av det också. Var det därför de var så splittrade? En del så ivriga att fly i alla riktningar medan andra ville hålla samman? De som levde här, även om de inte kunde förklara det vetenskapligt, kände av följderna av obalansen varje dag. Det var därför de hade välkomnat detta bröllop eftersom det verkade vara en lösning på problemet, även om många hade undrat vem denne Lord Nehr var. Nu, dessvärre, visste dem, den hårda vägen. Och galaxenergin, och alla deras framtid, stod på farligt spel. Deras värld var kanske i obalans och kanske de inte hade mycket makt att göra något åt saken, men de måste göra det lilla som de hade möjlighet till.

Kanske det skulle räcka?

- ”Så snälla, jag ber er, allihop; samla ihop er,” insisterade Sedna vidare till alla runt omkring. - ”Följ med till skyddsrummet och låt cyborgerna få göra sitt jobb lättare och snabbare.”

Hon svalde hårt. Hon måste välja sina ord rätt. För första gången under hennes tal kände hon nervositet. Om hon inte kunde övertyga allihop här och nu skulle nog ingen någonsin kunna det.

- ”Ju snabbare de kan göra sitt jobb desto snabbare kommer den här mardrömmen vara över,” fortsatte Sedna hängivet och slängde en ny blick mot de två cyborgerna precis intill henne. - ”Visa vår drottnings cyborger lite mer mod och tillit som jag vet att ni alla har. För det är tillit och mod som de visar oss.”

Både Djorgo och Cogo nickade unisont tillbaka. Och Djorgo log brett mot henne. Hur skulle han kunna låta bli? Sedna hade lagt fram hela saken och dess allvar med ännu bättre retorik och inlevelse än vad han själv hade kunnat. Ett faktum som Djorgo inte med

lätthet skulle erkänna eller lämna över äran till någon annan för. Men den här gången var det inget att diskutera. Han bugade sig nu ödmjukt inför Sednas fantastiska retorik och likaså hennes otroliga insikt av allvaret. Utöver det var hennes entusiasm också så hoppingivande. Hur dessa människor från och med nu än valde att agera så hade han själv funnit en oväntad men viktig allierad i Sedna. Och Djorgo kände både stolthet och glädje att få ha träffat henne. Hur än den här dagen skulle fortsätta och sluta så visste Djorgo att han skulle minnas den så länge han skulle leva. Kanske mest pga. Sedna.

Det verkade som att allt fler och fler i folkmassan samlade sig. De talade sinsemellan, allt fler nickade och verkade vara överens. Osäkerheten i deras ögon var utbytt mot hopp och självförtroende. Rädslan och oron var kvar men där fanns nu också enighet. En vändning verkade ha ägt rum hos de flesta. Men vilken?

Det dröjde inte länge förrän en mindre grupp, med både män och kvinnor, bröt sig ur klungan och steg fram till mitten. Fler runt omkring hängde på. Längst fram var en medelålders man, stor och muskulös. Med allvarlig blick beskådade han nu Djorgo och Cogo på nära håll. Men hans fokus ändrades snabbt till den långa, svarthåriga kvinnan. - ”Okej, Sedna, din ståndpunkt är mycket tydlig,” sa han med allvarlig ton. - ”Och övertygande.”

Ett leende bredde ut sig och han nickade instämmande till Sedna. Likaså gjorde den allt mer växande gruppen runt honom. Djorgo kunde inte låta bli att le själv och andas ut. Det verkade som om Sedna hade nått fram till dem. De få tvivlare som fanns kvar antingen sänkte blicken eller drog sig undan en aning, osäkra över vad de skulle göra. Men inga fler verbala protester kom.

- ”Så vad vill du och dina cyborgvänner att vi ska göra exakt här och nu?” frågade mannen.

Djorgo steg fram till Sednas sida innan hon hann svara. Sednas ord hade varit ett brandtal men den exakta planen och logistiken kände hon inte till så det var bäst att han tog över ansvaret. Och Sedna verkade inte ha något emot att Djorgo tog över. Hon förstod vad de alla måste göra men inte hur. Hon lämnade gladeligen över ordet till den blåklädde cyborgern.

- ”Skyddsrummet är bara en tillfällig lösning men vi vet inte än hur länge ni alla måste vara där,” förklarade Djorgo ärligt. - ”Och alla som redan är där behöver er hjälp just nu. De är beskyddade men har ingenting med sig ner i skyddsrummet.”

Mannen, och allt fler omkring dem började få upp ögonen om vad Djorgo menade. I sin egen fara hade de nästan glömt bort alla dem som redan befann sig i Hakas skyddsrum. De var betydligt mer säkra än dem själva men saknade å andra sidan allt som de behövde väl nere i skyddsrummet. De själva, och alla som redan befann sig där, behövde förnödenheter. Mycket förnödenheter. Och det var nu upp till dem i byn att förse dem och sig själva allt detta. Och det snabbt.

- ”Så om ni skyndsamt kan finna fler förnödenheter i närheten som är möjliga att bära en kortare sträcka – mat, vatten, kläder, filter, medicin och bandage, kanske några små portabla kraftaggregat, utrustning, lampor, vad ni än behöver men viktigast av allt vatten, i stora mängder – hämta det nu och kom genast tillbaka hit med det innan vi ger oss av till

skyddsrummet,” förklarade Djorgo sakligt och tydligt för att verkligen betona hur viktigt det var. - ”Alla som kan bära något måste göra det.”

Djorgo möttes av uppriktiga nickningar. En del, framför allt ungdomar, skyndade redan iväg till sina hem för att hämta allt som Djorgo hade nämnt.

- ”Hur mycket tid har vi på oss?” frågade den medelåldrige mannen. Djorgo visste att ingen skulle gilla hans svar.

- ”Tio minuter, högst. Sedan måste vi börja ge oss av.”

Åtskilliga flämtade till runt omkring när de hörde de få minuter de hade på sig. T.o.m. Cogo blev förvånad över den korta tid som Djorgo erbjöd. Men samtidigt förstod han varför. Hade Cogo själv fått råda hade de alla varit iväg för länge sedan. Betydligt mindre förberedda, men iväg. Men det var ju just sådana saker som skilde honom och Djorgo åt. Djorgo tänkte långsiktigt. Väl nere i skyddsrummet måste hela befolkningen på tusen individer kunna klara sig själva en tid, en tid som ännu var okänd för dem alla. Djorgos pragmatiska sinne erbjöd dem större chanser. Cogo önskade att han kunde tänka efter före, att han oftare och mer kunde vara precis som sin kloke vän. Trots det kunde Cogo ändå se hur stressad Djorgo var under sin pragmatiska yta.

- ”Tio minuter är inte mycket tid,” påpekade en annan man oroligt.

- ”Nej,” insköt den muskulösa, medelåldrige mannen å Djorgos vägnar. - ”Och det blir ännu mindre tid om vi står kvar här och tjatar om det. Sätt fart!”

Folkmassan upplöstes snabbt och alla som kunde rusade iväg för att hämta något. Resten stannade kvar, främst för att fortsätta ta hand om dem som var sårade.

- ”Kom ihåg, allihop, vad som än händer; vi måste hålla ihop!” ropade Sedna ut till dem alla som en påminnelse innan hon själv, i sällskap med mannen som höll tag om hennes son, skyndade iväg för att själva hämta de saker som de kunde behöva och dela med sig till andra.

Djorgo och Cogo såg Sedna, i sällskap av hennes lille son och mannen som tog hand om pojken, försvinna iväg bland alla andra som skyndade för att hämta vad de kunde. Bägge männen log, imponerade. Hon var modig och förståndig nog att göra vad som måste göras, och förmå andra att göra det samma.

Cogo slängde ett öga till Djorgo till vänster om honom. Djorgo tittade fortfarande efter den mörkhåriga kvinnan trots att hon hade försvunnit utom synhåll. Och han hade en sådan där drömmande blick som var så typisk för Djorgo, den känsllosamma och romantiska sidan av Djorgo. Cogo log ännu mer. Han hade sina aningar om vad som pågick här. Och, om han hade rätt, gjorde det honom mycket glad. Speciellt för hans väns skull.

- ”Modig kvinna den där mörkhåriga!” påpekade han entusiastiskt. - ”En riktig eldsjäl.”

- ”Ja...”

Cogos ord fick Djorgo att sluta stirra efter henne.

- ”Hon är mycket modig,” tillade han instämmande. Av någon oförklarlig anledning kändes det befriande att säga det om henne så öppet, även om bara Cogo var den som hörde honom. Det fanns så mycket mer som Djorgo kunde säga om Sedna, saker som han inte var redo att erkänna inför någon, inte ens inför Cogo. Det var inte bara Sednas tapperhet som fick honom att känna som han gjorde för henne.

- ”Och hon är klok,” fortsatte Cogo och log ännu mer. - ”Jag gillar henne.”

Djorgo mötte Cogo med en stirrande blick. Han kände både avsmak såsom förvirring. Vad exakt menade Cogo med att ”han gillar henne”? Herregud, var inte Prinsessan Aurora nog för honom!? Eller var det hans egna redan upprörda sinnelag som fick honom att överanalysera allting? Reagerade han på något som inte fanns? Hade Djorgo bara missförstått betydelsen av hans ord?

Eller menade Cogo exakt det som Djorgo instinktivt trodde att han menade?

Nej! Inte Sedna också!

- ”Hon påminner mycket om dig.”

Djorgo flämtade till, som om han för ett kort ögonblick hade nekats förmågan att andas. Men nu av en annan anledning. Han missförstod ingenting längre. Det fanns ingen falskhet i Cogos blå ögon, ingen iver att visa hans överlägsenhet i hans röst. Det existerade ingen konkurrens här, inte den här gången. Cogo hade bara gett Sedna, och nu Djorgo också, en komplimang.

Djorgo flackade med blicken. Han hoppades att Cogo skulle tro att det var hans vanliga genans när han möttes av komplimanger. Och det verkade som om Cogo gick på det, den unge cyborgern verkade inte reagera annorlunda. Men i själva verket skämdes Djorgo. Han var fortfarande otroligt arg och ledsen, hans besvikelse på Cogo hade varken förändrats eller mildrats. Men Sedna var inte ytterligare en anledning att vara arg på honom. Varför hade han ens trott det?

Cogo hade precis sagt att Sedna påminde honom om honom. Det var den huvudsakliga anledningen till varför Djorgo skämdes för att så grovt ha misstolkat Cogos intresse för Sedna. Just nu hade Cogo väldigt fel om honom. Djorgo var inte alls som Sedna. Hon var långt mycket bättre än honom. Han hade inte känt Sedna längre än en timme, men han hade redan haft äran att bevittna något av det bästa som en människa kunde uppvisa från henne på denna korta tid. Cogo var vänlig och menade säkerligen väl med största uppriktighet, men, nej, Djorgo hade ingen rätt att jämföras med henne. Sedna hade aldrig varit så dömande på förhand, hade aldrig dragit sådana förutfattande slutsatser. Hon hade aldrig varit så snabb att tro det värsta om en nära vän.

Han hade inte tid, eller energi, att dvälas vid alla dessa känslor och tankar. Just nu var det extremt kontraproduktivt. Djorgo behövde något som kunde få honom att fokusera igen, att återfå disciplinen. Arbete och plikt brukade fungera. Han höjde blicken igen och nickade åt Cogo att följa med honom nedför gatan, mot deras skepp. Den unge cyborgern följde honom, utan protest. De behövde planera nästa steg tillsammans om de skulle kunna fixa det här och hålla alla vid liv på samma gång. Cogo kunde ändå inte låta bli att fortsätta flina, i alla största välmening, medan han följde sin vän vid hans sida. Djorgo försökte dölja det, som han alltid gjorde i för honom obekväma situationer. Men Cogo kände sin kloke och alltid så timide vän allt för väl. Det var uppenbart att Djorgo gillade den där mörka skönheten. Vilket Djorgo i så fall gjorde med all rätt i Cogos personliga mening. Och han var ganska säker på att det var inte bara hennes skarpsinne och mod som fick Djorgo att reagera så där. Och Cogo hoppades att det inte var för sista gången.

Vraken av brinnande stridsvagnar och förstörd bebyggelse framför dem tvingade Cogo att lämna drömmarnas värld till att återgå till den otrevliga verkligheten. Å ena sidan var han mycket tacksam för att inga fler attacker alls från Ledzahernas sida, varken från luften eller marken, hade ägt rum sedan han hade jagat bort kolonnen efter att han hade anlänt till byn. Å andra sidan var det just denna totala tystnad och brist på motangrepp som oroade honom. Och de Ledzahiska stridsvagnarna hade inte retirerat tillbaka till sina skepp, endast dragit sig tillbaka en liten bit utanför byn. Att döma av alla strider mot Ledzaherna denna dag så var det inte likt dem att ge upp så här snabbt eller lätt. Risken var stor att Ledzaherna bara omgrupperade sig, bara väntade på att göra sitt nästa drag.

- "Du inser, hoppas jag, att Ledzaherna kanske fortfarande kommer tillbaka?" påpekade han till Djorgo till höger om honom. Djorgo mötte hans blick och nickade en aning nedstämt. Han hade haft precis samma tanke själv.

- "Dessvärre räknar jag med det," erkände han medan han tog snabba steg mot Starcopper. - "Men om du gjorde ditt vanliga så har vi vunnit tid."

Cogo fnös åt Djorgos något lustiga sätt att beskriva hans tillvägagångssätt i strid. Samtidigt kunde han inte förneka sanningen i den ironiska och samtidigt lite cyniska beskrivningen.

- "Det gjorde jag," bekräftade han. - "Men tid har en tendens att ta slut, Djorgo."

Djorgo kunde inte undgå att höra Cogos frustrerade ton medan han öppnade cockpiten till Starcopper. Och han klandrade inte sin yngre vän för det, Cogo hade t.o.m. rätt; de hade lyckats vinna tid tack vare hans ansträngningar, men för hur länge?

- "Varför tror du att jag inte kunde erbjuda dem mer än tio minuter?" frågade Djorgo retoriskt tillbaka och pekade tillbaka mot människorna strax bakom dem som nu skyndade fram och tillbaka till sina hem och affärer för att införskaffa proviant och förnödenheter på mindre tid än vad de redan hade råd med. Cogo var inte den ende här som var frustrerad över förlorad tid, eller var den ende som hade rätt att känna så. Djorgo var fullt medveten om hur tiden höll på att rinna dem ur händerna. Så han slösade inte mer tid på att prata om det utan hoppade in i Starcoppers cockpit.

Djorgo höll den transparenta luckan öppen medan han snabbt gjorde en sökning med radarn.

- "Jag ser inga fler stridsskepp i vårt närområde för närvarande," konstaterade han med lättnad. - "Och deras artilleri som de landsatte är redan utslaget så det behöver vi inte oroa oss för längre."

Cogo rynkade pannan. Vilket artilleri? Ända sedan han anlänt till byn hade han inte sett några fientliga artilleripjäser. Däremot hade han sett kratrar i marken som inga stridsvagnars eldgivning skulle kunna gräva så djupt. Så då måste ett artilleri ha funnits, särskilt om Djorgo hävdade den saken. Men hur kunde han vara så säker på att detta artilleri inte längre skulle utgöra något problem?

- "Hur vet du det?"

Djorgo kunde inte låta bli att vända huvudet helt mot Cogo och le brett och överlägset. Cogo var inte den ende som var skicklig på att slå ut många fiender med erfaren skicklighet på egen hand.

- "För att det var jag som slog ut det," svarade han malligt. - "Jag tänker inte låta dig ta all ära."

Självgodhet, i synnerhet om man skröt om det, var en barnslig egenskap enligt Djorgos åsikt i normala fall. Ändå kändes det bra, rent utav fantastiskt, att nu ta Cogos egna mallighet och kasta det rätt tillbaka mot honom.

Men så fort Djorgo hade sagt det kändes det inte alls lika tillfredsställande längre. Cogo reagerade inte som han önskade, snarare det motsatta. I stället för att bli förnärmad, eller åtminstone förvirrad, log Cogo bara tillbaka mot honom. Han sa ingenting men det där leendet och den följande nickningen visade tacksamhet och t.o.m. respekt för Djorgos prestation som en krigare. En tystlåten komplimang. En komplimang som Djorgo ända fram till i förmiddags hade älskat att få. Men som han nu var allt för sårad för att kunna ta emot.

Fan! Det spelade ingen roll vad han sa eller gjorde. Cogo skulle ändå alltid vara mest överlägsen. Alltid bäst.

Alltid först.

Cogo hade alltid varit först. Djorgo själv hade anlant sist.

Var det därför det hade hänt?

Han fick inte låta sig påverkas. Vad än Cogo gjorde numera verkade det krypa under huden på honom. Det brukade inte vara så. Tvärt om. Men Djorgo hade inget tålamod kvar för den vårdslöse unge mannens beteende längre. Men han måste ha det ändå. Han måste lotsas, som han brukade råda andra. Det var oärligt, ja, men just nu det enda sättet att få jobbet gjort. Så fort röken skulle lägga sig skulle sanningen fram, det lovade han sig själv. Och det löftet gjorde det lättare att svälja stoltheten. Och att, tills vidare, lotsas att allt var okej mellan honom och Cogo.

Vilket det absolut inte var.

Djorgo förde tillbaka sätet och fällde upp periskopet. Han ville ha en mer detaljerad bild av deras nuvarande situation än vad bara radarn kunde visa.

- "Hur ser läget ut på marken?" frågade han Cogo medan han tittade genom periskopet.

Cogo klättrade upp på Starcoppers vänstra vinge så att han kunde komma nära Djorgo.

- "Jag slog ut samtliga stridsvagnar i deras främsta led," förklarade han. - "Resten flydde tillbaka när de började fatta vinken."

Djorgo kunde med lätthet genom periskopet se vad Cogo berättade. Hela huvudgatan framför dem till nästan utkanten av byn var belamrad av stridsvagnsvrak. Han följde Cogos beskrivning och letade efter resten av de Ledzahiska styrkorna. Han hoppades att han inte skulle finna dem, att Ledzaherna hade gett upp och retirerat ifrån Great Kings yta vid det här laget. Men den militära strategen hos honom, samt hans eget sunda förnuft, sa honom att de inte skulle ha sådan tur.

- "Det senaste jag såg av dem var via radarn ett par minuter sedan, de höll sin position någon kilometer utanför byn i den riktningen," fortsatte Cogo och pekade. Två sekunder senare kunde Djorgo bekräfta det via periskopet.

- "Ja, jag ser dem," konstaterade han och spenderade en bra stund åt att noga observera Ledzaherna och deras markfordon. Stridsvagnarna stod uppradade i formation, En tydlig och tråkig bekräftelse på att Ledzaherna fortfarande var redo för mer strid. Men däremot rörde de sig inte ur fläcken. Djorgo kunde också snabbt konstatera att han inte kunde se

någon Ledzahr utanför någon stridsvagn. Det verkade som om alla förarna var fortfarande inne i sina fordon. Det var det starkaste tecknet på att det här inte var över. Men så länge Ledzaherna bara höll sig orörliga så långt bort vann de mer tid för att kunna evakuera byborna till skyddsrummet ute på fältet.

- ”Vad ser du, Djorgo?”

- ”Stridsvagnarna avancerar inte, de håller sina positioner cirka fem kilometer utanför byn, precis som du sa.”

Djorgo var tvungen att erkänna att Cogo hade gjort en strålande insats. Dessvärre betydde alla de där brinnande, rykande och defekta stridsvagnarna att det också fanns en hel del dödade Ledzaher bland dessa förstörda fordon också. Detta var den typen av blodspill som Djorgo helst hade velat undvika till varje pris. Att ge Ledzaherna ännu fler anledningar att hata dem var inte någon lösning. Så länge Ledzaherna följde Nehrs order skulle det här aldrig sluta. Att motivera dem att avsluta kampen och i stället resa sig mot Nehr var den enda långtgående lösningen, och det betydde att färre, inte fler, måste dö. Men Djorgo valde den här gången att inte lägga allt för mycket skuld på Cogos sätt att hantera situationen. Han var själv skyldig till exakt samma ödeläggelse som Cogo. Inte samma mängd förstörda stridsvagnar eller dödsfall men exakta antal hit eller dit gjorde inget för att reducera hans egen insats och dess tragiska följder. Ledzaherna skulle inte bry sig vem av dem som hade dödat deras landsmän mest. Och hade Cogo inte lyckats att jaga bort kolonen hade betydligt fler dödsfall förekommit, bland de oskyldiga människorna som levde här. Och just nu var de oskyldiga och obehövade som hade högst prioritet. Cogo hade inte bara vunnit tid åt dem. Han hade gett dem en större chans att överleva.

Djorgo fällde ner periskopet och förde fram sätet i cockpit igen.

- ”Bra jobbat, Cogo!” sa han och den här gången menade han det verkligen. - ”Du räddade oss!”

Cogo nickade men ovilligt. Han var tacksam för lovordet, och han var fullt medveten om arbetet han hade uträttat, men egentligen hade han inte åstadkommit särskilt mycket. Inte så mycket som han borde ha gjort vid det här laget.

- ”Att jag slog ut några stridsvagnar räddar ingenting så länge man inte bryter deras orderkedja,” påpekade Cogo bittert och hoppade ner från Starcoppers vinge och lutade sig nonchalant mot skrovet med armarna i kors. Han tittade inte upp mot Djorgo när han fortsatte.

- ”Den här striden hade kunnat vara avslutad redan, om inte du hade hindrat mig.”

Djorgo flämtade till. Den egoistiske snorvalpen! T.o.m. när han kunde ge honom en ärlig komplimang ville Cogo inte ta emot den. Och Djorgo förstod mycket väl varför. Det var Aurora. Alltid Aurora. Vilket det självklart var som Djorgo själv också mest tänkte på och oroade sig för. Men att bara fokusera på Prinsessan var inte tillräckligt. Att rädda henne ifrån Nehr var bara ett av många steg till seger och trygghet för dem alla. Det fanns ingen trygghet för henne om Great King inte var säkrat, så länge Ledzaherna lydde Nehrs kriminella order. Självklart skulle de rädda henne! Hela galaxens framtid hängde på att deras drottning fördes tillbaka hit. Men deras uppgift var större än bara henne. Och Djorgo hade hoppats på att Cogo äntligen hade fattat det vid det här laget. Tydligen inte.

Och kanske skulle han aldrig göra det med den attityden. Och så länge som Cogo tänkte med fel huvud!

Djorgo rös till av obehag av bara tanken. Men åter igen valde han inte att säga någonting. Detta var inte rätt tid eller plats. Men tids nog skulle det bli det. Till dess verkade det som om han åter måste påminna hans unge egoist till kollega att fokusera på uppgiften i rätt ordning.

- ”Jag hindrade dig inte från att göra någonting,” påminde Djorgo och ignorerade Cogos bristande respekt från faktumet att han vägrade titta tillbaka till honom när han blev tilltalad. - ”Du valde själv att komma hit, Cogo.”

Först nu tittade Cogo över axeln upp mot Djorgo. Hans blå ögon var allvarliga i blicken.

- ”Och det var en jädra tur för dig att jag gjorde det!”

Djorgo svalde hårt. För ett kort ögonblick kände han längtan att klappa till Cogo igen enbart för hans uppstudsiga attityd. Men han lade band på sig själv. Och Cogo hade dessutom inte fel. Hade han inte kommit och räddat dem... Djorgo ville inte ens tänka tanken. Han hade varit omgiven av död om Cogo inte hade undsatt honom. Så många oskyldiga förlorade som han själv hade svurit att beskydda. Bland dem kanske t.o.m. Sedna och hennes lille son. Nej, det var ett scenario som Djorgo inte ville föreställa sig. Och det hade bara undvikits för att Cogo hade avbrutit det han själv hade hållit på med och skyndat till deras hjälp i stället.

- ”Jag är inte otacksam,” svarade Djorgo ärligt och klättrade ut ur Starcopper. - ”Men du förstår fortfarande inte hela bilden av vad som pågår här.”

Cogo suckade djupt medan han åter igen lutade ryggen mot Starcoppers skrov och lade armarna på nytt i kors. Ännu en predikan från den ständigt allvetande Sir Djorgo var onekligen på väg att hända igen. Just nu kände Cogo sig allt annat än välsignad över att ha en sådan kamrat.

- ”Och du kommer nu, naturligtvis, att upplysa mig,” svarade han cyniskt.

Väl nere på marken igen spände Djorgo ögonen i sin yngre kollega. Han tänkte inte låta Cogos nedvärderande attityd påverka honom även om han så skulle dö på kuppen! Vad som höll på att hända här och runt omkring dem var så mycket viktigare och större än dem själva. Även om Cogo inte ville begripa det så räckte det om Djorgo åtminstone kunde övertyga honom att spela med. Om allt han kunde få var Cogos samarbete och inget mer så fick han nöja sig med det. Men även ett samarbete krävde garantier.

- ”Lord Tophia kan vara svaret på vårt nuvarande problem, ja. Men inte så som du tror,” förklarade Djorgo och skakade på huvudet. - ”Tophia är inte till någons hjälp om han är död.”

Något blixtrade till i Cogos blick. Djorgo hade sett det förr, lyckligtvis hade det varit länge sedan sist. Men det var fortfarande lika skrämmande nu som förr. Den unge mannens ögon förblev blå men det var nästan samma galna ursinne i hans blick som när han hade fallit under Bang-Bang molnets förfärliga hypnos. Djorgo hade inte glömt den skräck han hade känt den där dagen. Och påminnelsen av det nu fick det att krypa längs med ryggraden på honom. Det fick honom t.o.m. att instinktivt rygga tillbaka ett par steg. Vad han än hade sagt så hade det trampat på någon mycket känslig tå hos den unge cyborgern.

- ”Aurora då!?”

Cogo tog ett steg fram och putte till Djorgo ordentligt med vänster hand. Trots att Djorgo var stark nog att motstå många sorters kraftfulla tryck fick Cogo ändå honom att stappla bakåt flera steg innan han kunde stanna. Och då hade Cogo ändå inte alls tagit i på långa vägar som han skulle ha kunnat. Cogo närmade sig honom på nytt. Han var nu så arg att det kändes som om blodet kokade inom honom. Ursinnigt knöt han bägge nävarna, men inte alls för att göra Djorgo illa. Snarare för att tvinga sig själv att hålla tillbaka så att han inte skulle göra sin vän något ont.

Hur i helvete hade det kunnat bli så här!? Djorgo var hans bäste vän, Cogo hade bara den största respekt, t.o.m. broderlig kärlek för honom. Men just nu ville den vänskapen envist förvandlas till det motsatta, till något hemskt och otäckt. Något helt otänkbart.

Hur kunde Djorgo åter igen välja Ledzaherna framför henne!? Hur!? Cogo kunde t.o.m. nu fortfarande känna någon form av sympati för deras numerärt överlägsna fiender men det fanns för fan gränser! Hade han fått slå ut Ledzahernas flaggskepp som han hade tänkt och framförallt oskadliggjort Topha, den direkta länken till Nehrs ondska som utövades här på Great King, så hade de redan nu haft betydligt mindre att oroa sig för. Och de kunde fokusera på det viktigaste av allt i detta Universum; Auroras säkerhet! Djorgo hade alltid påstått att han älskade Prinsessan Aurora, hade t.o.m. på sitt klassiskt dryga sätt påstått att han älskade henne ännu mer än vad både Cogo själv och Haka gjorde. Ett påstående som Cogo visste fanns en massa sanning bakom men som han aldrig egentligen hade känt sig särskilt hotad av. Faktum var att Djorgos kärlek till Prinsessan alltid hade tjänat deras uppdrag att skydda henne och föra henne säkert hela vägen till Great King mycket väl.

Var fanns Djorgos påstådda kärlek till henne idag? Lojaliteten till henne? Cogo hade alltid ont om tålamod redan i vanliga fall men nu pressade Djorgo honom verkligen mot alla bristningsgränser. Det var fint och ädelt att värna om Ledzaherna, t.o.m. för deras lömska, kappvändande före-detta ledare. Och det fanns säkerligen en mening med att visa dem nåd. Men den konstanta bristen på omtanke för Aurora från Djorgos sida inte bara gjorde Cogo ordentligt förbannad. Han blev också livrädd. Om han var tvungen att rädda Aurora på egen hand så fick det bli så, kosta vad det än ville. Han hade inga problem att ge sitt liv för hennes skull om nödvändigt, det hade det aldrig varit. Men han föredrog att ha både Djorgo och Haka vid sin sida för något så oerhört viktigt och livsavgörande som hennes liv och trygghet. Det ökade deras chanser att lyckas, trots allt. Haka skulle naturligtvis göra vad han kunde efter bästa förmåga. Men den bästa hjälpen Cogo kunde få för att rädda Aurora ifrån Nehr kom ifrån Djorgo. Skulle han inte längre få den hjälpen? Kunde han inte längre villkorlös lita på Djorgo? Vilken sida stod hans vän på egentligen?

Hur hade detta ens kunnat bli ett problem mellan dem!?

Hade Djorgo helt förlorat förståndet!?

- ”Ju längre Topha står i vår väg desto mer ökar faran för henne!” påminde Cogo och närmade sig Djorgo på nytt med bestämda steg. Från Cogos synvinkel var detta en mycket enkel ekvation. Men Djorgo hade en förkärlek för att krångliga till allting, göra varje situation mer komplicerad än vad den behövde vara. Djorgo var på så många sätt ett mindre geni, ett skarpsinne utan konkurrens. Många gånger önskade Cogo att han bara

hade en bråkdel av den intelligens som Djorgo hade så naturligt. Men ibland fanns det stunder då enbart ett skarpsinne inte var tillräckligt, eller ens svaret. Ibland var svaret så mycket enklare.

Svaret var handling. Att man agerade utan att tveka. Och utan att visa nåd.

Djorgo, den militära taktikern som han var, förstod vanligtvis behovet av handling också lika väl som Cogo. Men, tydligen, inte idag. Och, i Cogos ögon, var det en möjlig fara för dem alla. Och i synnerhet för henne.

Djorgo slutade backa undan, även om han instinktivt ville fortsätta när någon kom emot honom så hotfullt. Det fanns så mycket ilska i Cogos ögon, men också lika mycket rädsla. Och det var ingen rädsla som handlade om dem själva. Cogo fruktade för henne, för deras prinsessa, vilket var både riktigt och förutsägbart. Djorgo var minst lika rädd och orolig för henne också, han var bara duktigare på att hantera den fruktan. Cogo hade alltid reagerat så känslösamt, idag var inget undantag. Faktum var att Cogo verkade ännu mer känslös än vanligt, och nu förstod Djorgo äntligen varför. Ända sedan i morse inne i den hemliga Ledzahiska basen hade han undrat vad det kunde bero på, men inte nu längre. Svaret hade slätt ner som en bomb i hans hjärta.

Men hur arg Djorgo fortfarande än var över det där så klandrade han inte Cogos känslor just nu. Det hade t.o.m. en lugnande försäkring att Cogo fortfarande brydde sig. Det var en rädsla för henne som behövde tyglas, men annars var till nytta. Men bara för att Djorgo inte visade samma oro lika starkt betydde det inte att han inte kände det samma. Men att försöka resonera med Jan Cogo när han var så här arg och känslös var nästintill omöjligt. Men Djorgo måste lugna honom, på något sätt. De måste samarbeta, annars var allting kört.

Cogo stannade precis mitt framför Djorgo, riktigt nära honom. Trots att Cogo var kortare kände Djorgo sig ändå underlägsen. Cogos blick var så stark och genomträngande. Den unge cyborgens tramsade inte nu, det var uppenbart.

Djorgo kastade snabba blickar omkring sig. Dessvärre hade flera av byborna redan lagt märke till deras gräl och tittade på de båda cyborgerna med både nyfikenhet och oro. Att de grälade så här öppet inför alla dessa människor var det sista de behövde nu. Det var mer än korkat. Dessa människor sökte deras hjälp och ledning, och de hade lovat att ge det till dem. Detta var inte precis rätt sätt att visa ledarskap på eller ingjuta tillit. Men Cogo verkade inte ens lägga märke till det.

Eller så brydde han sig inte.

- ”Om någonting händer Aurora är Tophas ryggradslösa hjälp ganska meningslös, inte sant!?” påpekade Cogo argsint. - ”Eller har du någon mer åsikt som du värderar högre än henne!?”

Djorgo flämtade till förfärat och upprört. Var detta varför han hade tänt på alla cylindrar? Insinuerade Cogo, på högsta allvar, att han värderade någon högre än Prinsessan!? Ett sådant påstående var inte bara befängt och absurt, det var så felaktigt det bara kunde bli. Och bevisade bara åter igen att Cogo inte alls förstod helheten i vad som mötte dem. Dessutom blev Djorgo också förnärad av en sådan grundlös anklagelse. Som om Cogo inte hade förargat och förödmjukat honom tillräckligt redan, nu kom också detta.

Men trots det visste Djorgo bättre än att konfrontera Cogo i ett sådant här tillstånd. Att utmana Cogo nu fanns det ingen seger i för någon. Djorgo var fullt medveten om att han aldrig kunde besegra eller ens övervinna Cogo i en direkt konfrontation, särskilt inte när den unge cyborgern var så arg. Och utöver det hade de ingen tid för detta nu. De tio minuterna som Djorgo hade erbjudit byborna var nästan slut. De båda måste sluta med detta tjafsande och börja organisera förflyttningen av dessa nästan tvåhundra individer till skyddsrummet. Djorgo gjorde sitt bästa för att ignorera sin upprörde kollega och trängde sig förbi honom.

- ”Inte nu, Cogo..!”

- ”Men när passar det då, Djorgo!?”

En kraftfull hand, uppbackad av en ofattbar fysisk styrka, grep genast tag om Djorgos arm och snurrade honom tillbaka till precis samma punkt där han sekunder innan hade stått. Djorgo hann aldrig reagera, och även om han hade hunnit så hade han ändå inte kunnat stoppa det. Cogos enorma styrka var ingen hemlighet för Djorgo men att utsättas för den personligen var något han hade betydligt mindre erfarenhet av, och tur var nog det.

- ”När!?” upprepade Cogo argt och otåligt. Ingen av dem skulle göra någonting förrän han fick sitt svar.

Men Djorgo svarade inte. I stället andades han tungt medan han sänkte sin uppspärrade blick ner till Cogos hand som fortfarande grep tag om hans arm. Greppet gjorde inte ont, förvånansvärt nog, men det var kraftfullt och obevekligt. Även om han skulle försöka skulle han aldrig kunna ta sig loss. Och Cogo hade dragit tillbaka honom med sådan överlägsen lätthet att det fick t.o.m. en erfaren krigare som Djorgo att känna obehag. Fan, spolingen var verkligen stark!

Ofattbart stark!

Djorgo insåg genast att han verkligen måste välja sina ord mer försiktigt från och med nu för att undvika att riskera att det här eskalerade ytterligare. Vilket var lättare sagt än gjort. Cogo var uppskruvad som en fjäder och visade inga tecken på att varva ner.

- ”Queen Cosmos försvinner längre bort för varje sekund som går!”

Cogos röst darrade när han hade uttalat orden. Trots den unge mannens ilska skrämde innebörden av hans egna ord honom desto mer. Och Djorgo, trots hans stora besvikelse, kunde inte förneka att Cogos ord påverkade honom precis lika starkt. Prinsessan Aurora var på väg att försvinna ifrån dem medan de själva var fast här. Snart nog kanske hon skulle försvinna så långt bort att de aldrig skulle hinna ifatt henne. Eller ens veta vart hon var.

- ”Jag är väl medveten om det!” svarade Djorgo. - ”Men vi kan inte..!”

Cogo lät honom inte avsluta.

- ”Nej, *du* kan inte! Eller vill inte!” rättade han. - ”Men det gör jag!”

Cogo pausade, bara för att hämta andan. Och, till en aning, lugna sig själv lite.

- ”Jag har testat din taktik nu, Djorgo, och den verkar inte fungera,” fortsatte han med allvarlig blick. - ”Så nu kör jag mitt eget race.”

Djorgo skakade på huvudet. Med eget race menade Cogo att han inte längre tänkte följa uppmaningen att visa Ledzaherna så mycket nåd som det var möjligt. Och om Cogo valde den vägen fanns det ingen återvändo.

För någon av dem.

- ”Cogo, du kan inte..!”

Den unge cyborgsen avbröt igen.

- ”Om Ledzaherna fortsätter att hindra mig från att få tag i Nehr och slå ner honom så har de från och med nu bara sig själva att skylla. Visad nåd vinner inga segrar. Och jag tänker inte göra något annat än att segra idag! Vad som än krävs..!”

Djorgo skakade. Cogos ord och iskalla övertygelse fick honom att rysa. Ordens mening fick honom att nästan känna sig död inombords. Hans blod kändes som fruset till is. Men is – vatten – var Djorgos element. Cogos felaktiga övertygelse knäckte honom inte, det bara övertygade Djorgo att hålla kvar vid sin egen, och varför han måste göra det. Cogo var en eld. Just nu en okontrollerad eld som fick sitt bränsle från hans desperata vilja att rädda Prinsessan. Men en okontrollerad eld skulle aldrig kunna rädda henne. Den riskerade att bränna henne lika mycket som fienden. Hur brukade man bäst stoppa eld? Med vatten!

Vad som än hände, Djorgo måste vara den vägg av vatten som kunde tygla Cogos vansinniga eld. Det var en metaforisk beskrivning. Men verkligheten måste matcha den oavsett. Och Djorgo trodde sig veta hur han skulle kunna kyla ner sin hetlevrade kollega.

- ”Långt ska de mäktiga falla. Och du som hade kommit så långt.”

- ”Vad menar du med det?”

Åter igen ville Djorgo förvirra honom med sitt välutbildade babbel. Men det var inte det enda som fick Cogo att stanna. Det var nu en annan blick i Djorgos ögon, en självsäker blick, och hans hållning var också annorlunda. Djärvare. Djorgo backade inte längre undan ifrån honom.

- ”Du har aldrig fattat någonting, Cogo, har du?”

Det var så mycket besvikelse i Djorgos röst. Det borde inte beröra honom men av oklar anledning gjorde det ändå ont inombords för Cogo att höra sin vän tala till honom på det där sättet. Vad var Djorgo ute efter?

- ”Om Prinsessan hörde dig nu, hur du fullständigt känslokallt tänker straffa Ledzaherna för att de är Nehrs slavar, vad tror du att hon skulle säga? Hur tror du hon skulle reagera?”

Den jäveln!

Djorgo hade fräckheten att utnyttja hans känslor för Aurora mot honom, för att ge honom dåligt samvete! Värst av allt, det fungerade redan.

- ”Sluta..!”

Det var det enda Cogo kunde säga, med svag röst. Han ville egentligen skrika i protest men kunde knappt förmå sig att få fram ett ljud. Han försökte vända bort blicken men Djorgo lät honom inte komma undan så lätt. Rollerna var ombytta. Nu var det Djorgo som var den offensive. Och den som grep tag i Cogos arm i stället för att tvinga honom att lyssna. Och att se honom i ögonen.

- ”Hur skulle hon reagera, Cogo!? Speciellt *nu*?”

Djorgo behövde inte förtydliga för Cogo vad han insinuerade med det. De båda förstod vad det betydde. Prinsessan Aurora hade alltid tyckt oerhört illa om Cogos våldsamma lynne från dag ett, det var ingen hemlighet. Och flertalet gånger hade hon personligen både stoppat och straffat Cogo med sin Telepati när han hade gått för långt. Det hade över tid, snabbare än vad man hade kunnat tro, gett ett mer än positivt resultat. Cogos attityd, hans oprovocerade, våldsamma tendenser hade inte bara upphört. De hade nästan slutat existera helt och hållet. Och ingen hade varit gladare över det än Aurora.

Men nu var det som om all den där positiva utvecklingen aldrig hade hänt. Cogo verkade inte ha förändrats till det bättre trots allt konstaterade Djorgo nu med stor sorg. Men vad som hade förändrats var relationen mellan Prinsessan Aurora och Cogo.

I synnerhet sedan igår kväll.

Och det gjorde saken bara ännu värre.

Cogos tidigare våldsamheter och brist på medlidande hade alltid gjort Prinsessan så ledsen. De alla trodde att han hade förändrats till en bättre man, och länge hade det verkat så, men de hade haft fel. Hur ledsen skulle Prinsessan inte bli om hon fick veta, nu när de båda hade blivit mer än bara vänner?

Hur förkrossad skulle hon inte bli?

Djorgo fattade hårt tag om Cogos båda armar för att förhindra honom från att dra sig undan. Underligt nog mötte han inget motstånd alls, förutom att Cogo envist inte ville se honom i ögonen när han talade med honom. Betydde det att han faktiskt nådde fram till honom eller inte? Djorgo var tvungen att försäkra sig.

- ”Är det så här du vill tacka Prinsessan för allt hon har gjort för dig?” frågade han högljutt. - ”För alla gånger som hon har förlåtit dig för just sådant här beteende?”

Cogo svarade honom inte. Så patetiskt! Så omoget! För någon som redan sedan första början hade hävdat att han var en man nu betedde Cogo sig som allt annat än just det. Och det gjorde Djorgo bara ännu mer arg och besviken på honom. Det var illa nog att Cogo hade svikit honom och deras vänskap. Men att Cogo tänkte svika Prinsessan också genom att återgå till sitt våldsamma beteende var något som Djorgo aldrig tänkte tolerera. Han drog Cogo intill sig så nära han kunde.

- ”Är det så här du tackar henne för vad hon gav dig igår kväll!?”

En till insinuation som inte behövde någon förklaring heller. Och den här gången drog Cogo inte undan blicken.

- ”Sluta sa jag!”

Hans röst var åter stark och gäll. Lekande lätt tog han sig loss ifrån Djorgos grepp med en enkel och blixtnabb rörelse med båda armarna. Djorgo ångrade inte vad han hade sagt, det var sanningen. Om Cogo tänkte besvara Prinsessans givna kärlek och intimitet med sådan avskyvärd brist på tacksamhet tänkte Djorgo fortsätta att påtala det. Men han visste att han hade trampat på en öm tå för många nu. Och att han själv i vilket ögonblick som helst skulle få känna på konsekvenserna. Hans yngre kollega var inte känd för sitt tålmod eller förlåtelse när han blev förnärad, inte ens på en bra dag. Han kunde t.o.m. se Cogo knyta bäge nävarna.

Cogo stirrade upp mot honom. Hans andetag var djupa, hans hållning redo för anfall. Men inget utfall, inget knytnävslag eller tackling, kom Djorgos väg. Cogo gjorde ingenting. Vilket förvånade den blåklädde cyborgen lika mycket som det lättade honom. Vad som också förvånade honom var Cogos blick. Intensiv och känslofylld, ja, intet förvånande där. Men också betydligt mer fylld av oro än ilska. Cogos ögon var tårfyllda. Djorgo vågade knappt hoppas men han gjorde det ändå. Hade han kunnat nå fram till honom trots allt?

I samma ögonblick, snabbare än vad t.o.m. Djorgo hann se, grep Cogo tag i den övre bröstplåten på Djorgos rustning och drog honom närmare. Djorgo flämtade till, imponerad av Cogos fantastiskt snabba reflexer och gjorde sig åter igen redo för vad som säkerligen skulle träffa honom vilken sekund som helst.

Men inget slag utdelades nu heller.

Cogo fortsatte att glo på honom medan han fortsatte att hålla honom nära med hans starka grepp om hans blå rustning. Djorgos förvirring roade honom, men det var också det enda som var roande just nu.

- ”Jag tänker inte låta dig smutskasta vad jag och Aurora känner för varandra, vad hon och jag delar!”

Minst roande av allt var Djorgos uppenbara svartsjuka som verkade bli värre för varenda sekund. Det rev sönder deras vänskap snabbare och med större styrka än vad någon fiende någonsin skulle kunna åstadkomma. Det gjorde ont i Cogos hjärta att se sin vän på det här sättet, mer ont än insinuationerna som Djorgo fortsatte att kläcka ut sig. Djorgo kunde inte förmå sig att vara glad för hans skull, eller åtminstone för Auroras skull. I stället insinuerade han hela tiden hur illa han tyckte om deras kärlek. Det var så inte likt Djorgo. Att hans vän åtminstone inte kunde visa sitt stöd till Aurora och hennes val sårade Cogo ordentligt. Okej, Djorgo hatade honom just nu och Cogo kunde faktiskt inte klandra honom, men varför fattade Djorgo inte att det också skulle göra Aurora ledsen? Och Djorgo var den som predikade om att inte göra henne ledsen!? Sedan när var Sir Djorgo en hycklare?

Cogo kände allt för väl till hur vrede kunde ge en tunnelseende men Djorgo borde vara emotionellt starkare än honom själv och stå över sådant beteende. Tydligen hade inte hans lilla tysta bön tidigare till Universums alla gudar hjälpt. Eller så brydde de sig inte, som han redan hade misstänkt.

Själv brydde sig Cogo dock fortfarande. Betydligt mer än vad Djorgo påstod eller förstod. Mer än någonting annat brydde han sig om vad Aurora tyckte och kände, i synnerhet om honom själv. Nej, Djorgo hade kanske inte fel om honom just nu, att ta sig an och förbi Ledzaherna som stod i hans väg för att kunna rädda henne oavsett vad han måste göra för att lyckas, det hade inte försvunnit ifrån hans tankar. Och Cogo tvekade inte att göra precis vad som helst för att rädda henne, även om det innefattade det otänkbara.

Men det var fortfarande bara en tanke. Ingen handling. Inte än. Att tänka och göra var två olika saker, något som Djorgo borde begripa bättre än honom.

- ”Jag vet betydligt mer och bättre än du vad Aurora känner..!”

Cogo märkte inte själv att han släppte taget om Djorgo förrän han redan hade gjort det. Och det kändes oerhört befriande när han insåg att han hade släppt honom.

- "...Och vad hon skulle säga," mumlade han vidare. Åter igen sjönk hans blick till marken. Nej, Djorgo hade inte fel om honom. Auroras hjärta skulle krossas om hon hade hört hans allt mer bristande empati mot Ledzaherna, hur hans gamla och våldsamma jag trängde sig fram igen. Att puckla på Djorgo skulle inte göra henne gladare heller. Han skulle ha sårat henne djupare än vad han någonsin hade gjort förut. Lyckligtvis var Aurora inte här så hon hade kunnat se eller höra hans senaste utspel, det var det enda positiva med hennes kidnappning, om man kunde ha fräckheten att kalla ens det för positivt. Men hade Aurora varit här hos dem, hos honom, hade han inte haft några tankar på att ge sig på Ledzaherna i första taget. Och det var liksom hela poängen.

Hans ögon brände och Cogo kände hur hans käke och mun ryckte okontrollerat av alla känslor inombords. Han kände sig så pressad från alla håll, så oförmögen att göra det rätta. Han ville så gärna göra något, men vad borde det vara? Allt han kunde tänka på var att rädda henne, rädda henne innan det var för sent! Men... det enda sätt Cogo kunde komma på att göra det på var just det sätt som Aurora aldrig skulle förlåta honom för. Djorgo kunde onekligen se hur upprörd han var men Cogo vägrade att ge Djorgo tillfredsställelsen att få rätt. Ja, Djorgo hade helt rätt i att Aurora skulle bli helt förkrossad och besviken på honom om han gick bärsärk bland Ledzaherna, även för hennes skull. Däremot hade Djorgo ingen rätt att påstå att han visste mer eller bättre än honom om Auroras sanna känslor, eller hur mycket mer och starkare Cogos kärlek till henne hade blivit. Hans kärlek till Aurora hade mångfaldigats de senaste dagarna, särskilt sedan igår kväll. Djorgo visste mycket, men inte allt. Det var väl en av anledningarna till varför han var så uppenbart svartsjuk. Han tålde inte att Cogo hade kommit Aurora närmare än honom själv nu. Och det fick Cogo också att undra om Djorgo hade påmint och varnat honom för att göra Aurora ledsen och besviken igen i all vänskaplig välmening eller om han bara hade sagt det för att såra honom just för att Djorgo visste hur upprörd han skulle bli. Som någon slags hämnd.

- "Du vet ingenting, Djorgo!" mumlade Cogo slutligen. Han kunde säga mer. En stor del av hans hjärta ville förklara ordentligt för Djorgo vad som hade hänt mellan honom och Aurora, hur och varför de hade kommit varandra så nära tillslut. Cogo ville vara ärlig med Djorgo, det hade alltid varit hans avsikt att vara ärlig mot både honom och Haka. Självklart förtjänade dem båda en förklaring. Men samtidigt hade Cogo lovat Aurora att ingenting säga. Vad som hade skett mellan dem var deras privata ensak. Det löftet hade i första hand innefattat att Nehr inget fick veta och det var redan överspelat. Men Djorgo verkade allt annat än sitt vanliga, rationella jag just nu, oförmögen att vilja lyssna. Och så länge Djorgo ville leka svartsjukedrama tyckte Cogo inte att han förtjänade någon djupare förklaring.

Cogos svar, och patetiska försök att hota honom, imponerade inte på Djorgo. Inget av det han hörde förvånade honom heller. Alltid så förutsägbar. Det var verkligen sorgligt. Fram till i morse hade han inbillat sig att Cogo hade vuxit upp. Om Cogo fortsatte på den här våldsamma vägen behövde de inga fiender.

- ”Jag vet att ditt aggressiva beteende kommer att döma oss alla till helvetet,” sa Djorgo iskallt, så ärligt han bara kunde. - ”Och det är just därför som jag måste hindra dig från att...”

Djorgo avbröt plötsligt sig själv. Ett svagt, knappt märkbart buller hördes plötsligt långt bort ifrån. Både Djorgo och Cogo hörde det och reagerade på det samtidigt, deras ögon vidgades och de stirrade i total tystnad på varandra medan de båda fortsatte att lyssna. Bullret, eller snarare knallen, hade varit avlägsen, men de båda erfarna krigarna var mer än säkra på vad de precis hade hört. De hade hört sådana ljud under strid så många gånger förut. Utan ord kunde de se i varandras ögon att de båda redan hade identifierat vad det måste vara vad de hade hört. Och det betydde fara!

Bara sekunder efter den första dämpade, avlägsna knallen hördes en till likadan. Nu kunde de båda cyborgerna uppfatta riktningen varifrån dessa ljud kom ifrån. De kom från någonstans bakom Cogo, långt borta i andra änden av byn, från motsatta sidan av det ursprungliga anfallet. I samma stund hördes plötsligt ett annat ljud, den här gången ett pågående ljud till skillnad ifrån knallarna, som sakta men säkert ökade i volym och kom allt närmare och närmare. Det omisskänneliga ljudet av en projektil som färdades snabbare än ljudet. Och om det färdades snabbare än ljudet betydde det att projektilen var betydligt närmare än vad deras hörsel kunde uppfatta.

Djorgos ögon spärrades upp ytterligare. Över Cogos axel, långt nedför gatan mot andra änden av byn, kunde han förnimma något. Något som kom rakt emot dem. Det rörde sig så fort att inte ens hans avancerade cyborgsyn kunde se exakt vad det var ännu. När han väl skulle kunna se något skulle det vara försent. Alla år av träning och erfarenhet i strid tog över. Utan att tveka grep han tag i Cogo med bägge händer.

- ”Cogo, se upp!”

Cogos instinkter och blixtnabba reaktion matchade Djorgos, även om han ännu inte hade sett vad Djorgo hade sett. Han litade villkorslöst på sin vän utan att streta emot. Djorgo slet med sig Cogo till marken där de båda ograciöst föll ihop sida vid sida och hukade precis undan i tid från det avfyrade pansarskottet som for rakt över dem i överljudsfart. De kunde t.o.m. känna tryckvågen från projektilen när det trängde genom luftrummet precis där de bara sekunden tidigare hade stått. Skottet fortsatte vidare tills det träffade ett hus som exploderade inte långt ifrån dem. Cogo och Djorgo utbytte uppspelta blickar i tystnad där de låg intill varandra på marken. De hade båda gissat rätt. Ledzaherna var tillbaka! De anföll på nytt, den här gången från ett helt annat håll. Fienden måste ha rundat hela byn. Hur kunde de ha missat en sådan manöver? Inget mer än bara få minuter hade passerat sedan Djorgo senast hade observerat dem fem kilometer utanför byn i motsatta riktningen. Hur hade de tillåtit sig bli tagna på sängen?

Luften fylldes av ny rök från huset som nu stod i brand. Ledzaherna använde nu pansarskott av ännu större kaliber. I motsatt riktning kunde de båda cyborgerna höra skrik och förtvivlan från alla som flydde i panik. Men om pansarskottet hade lyckats färdas såpass långt hade ingen oskyldig träffats på vägen. De skräckslagna skriken ville tvinga Cogo upp på fötter för att skydda dem men Djorgo fortsatte att trycka ner honom mot marken och han t.o.m. lade sig skyddande över honom.

- ”Vänta!” ropade han. I samma ögonblick för det andra pansarskottet precis över dem. Cogo flämtade till. Han hade redan glömt av det andra skottet som hade avfyrats strax efter det första. Som tur var hade Djorgo inte glömt och han hade t.o.m. sett till att skydda honom med sin egen kropp tills det hade passerat över dem. Hade det inte varit för Djorgos snabbtänkande hade Cogo kanske träffats av det andra skottet medan han hade rest sig upp. En direktträff av en sådan stor explosiv projektil, om den träffade på rätt sätt, skulle kunna vara dödlig, t.o.m. för en sådan avancerad cyborg som Cogo.

Helvete!

Djorgo hade kanske precis räddat hans liv!

Det andra skottet slog ner närmare dem, i marken precis mellan Starcrow och Starcopper. Djorgo och Cogo stirrade mot sina skepp därifrån de låg intill varandra på marken och drog en lättnadens suck när de kunde konstatera att bägge skeppen var oskadda. Men detta betydde ändå att det andra skottet hade avfyrats med större träffsäkerhet än det första. De hade inte hört någon mer knall så troligen var inget mer skott på väg mot dem. Men det var bara en tidsfråga. Så fort Ledzaherna förstod att de hade missat skulle de försöka igen. De båda måste upp på fötter igen, omedelbart. Djorgo rullade av Cogo och släppte taget om honom. Nu hade han ingen tanke på att hålla sin vän tillbaka. De behövde Cogos specialiserade färdigheter just för situationer som den här.

Cogo satte sig upp precis före Djorgo och kunde nu urskilja deras fiender. Stridsvagnar hade tagit sig in på huvudgatan i dess motsatta riktning och färdades nu mot centrum. Mot alla civilister där som hade samlats tillsammans med alla de förnödenheter de hade lyckats hämta. Bara en enda träff där skulle vara förödande. De människor som kunde gå släppte redan allting och flydde ifrån gatan i panik i alla riktningar, men de kunde fortfarande bli skadade eller värre vid fortsatt beskjutning. Som tur var verkade Ledzaherna mer intresserade av cyborgerna än de civila men de befann sig ändå mitt i skottlinjen. Cogos vrede blixtrade till. Hans uppgift hade varit att hålla vakt mot nya förmodade anfall och han hade totalt misslyckats. Ingen annan än han själv bar skulden för detta pinsamma misslyckande. Han borde ha förutsett att fienden skulle tänkas kringgå dem från ett annat håll, vilket precis var vad de hade gjort. Men hur hade det varit möjligt? De hade inte hört något motor ljud och radarn hade inte visat något i deras närområde. Stridsvagnarna måste ha kört runt långt utanför byn för att undvika att bli upptäckta. Inte undra på att så många minuter hade passerat utan att något hade verkat hända. Stridsvagnarna de hade sett samlade utanför byn kunde ha varit en avledande manöver medan detta nya anfall försökte smyga sig på dem i ryggen. Och det hade lyckats. Varför han inte hade kunnat förutse en sådan manöver kunde Cogo inte förklara. Men han skulle inte misslyckas igen. Ledzaherna hade varit korkade att försöka anfalla på nytt. De skulle inte överleva länge för att ångra att de utmanade honom igen.

- ”Nä, nu jävlar!” svor Cogo högt och slog en kullerbytta framåt för att snabbare ta sig upp på fötter. - ”De jävla asen! Nu får det vara nog!”

Inte en enda till oskyldig medborgare på Great King skulle bli skadad idag! Inte så länge Cogo fanns här för att beskydda dem!

Inte en enda till!

Djorgo var också lika snabbt uppe på fötter och de båda cyborgarna skyndade tillbaka nedför huvudgatan sida vid sida. Djorgo gjorde Rymdspjutet åter redo i sina båda händer medan han följde strax efter Cogo som var något snabbare. Underligt nog hade Cogo inte dragit sitt vapen än. Men Djorgo kände tillförlit medan han sprang intill sin vän. Cogo hade en egen speciell stil som krigare. Man gjorde bäst i att bara låta honom göra sin grej. På nolltid var de tillbaka vid huvudtorget. Djorgo vinkade och viftade åt alla han kunde se runt omkring dem som fortfarande befann sig på gatan, eller precis i närheten av den.

- ”Ta skydd!” ropade han uppmanande åt alla. - ”Ta skydd! Håll er undan!”

I samma stund saktade Djorgo farten och han började avfyra sitt treuddade vapen på nytt. - ”Isspjutet!”

Det var åter igen en handling i desperation, men han återskapade den skyddsvägg av is han hade skapat tidigare på den här sidan av torget. Bara för att ge något slags skydd i stundens hetta. Det verkade också ge en lugnande effekt på alla runt omkring, bara cyborgernas blotta närvaro fick paniken att lugna sig. Djorgo stannade vid kanten av sin nyskapade isvägg, tog skydd bakom den, och siktade därifrån ner mot fienden som kom allt närmare nedför gatan. Vad han kunde urskilja så var det tre stridsvagnar som kom körandes emot dem. Bara tre? Det var underligt. Och intressant. Det förklarade varför ingen hade hört dem tidigare och att de hade lyckats smyga sig på dem, tre fordon förde betydligt mindre oväsen än en hel konvoj. Men att bara sända tre stridsvagnar mot dem var den sanna desperationen här. Djorgo oroade sig fortfarande för alla oskyldiga omkring dem men all oro för honom själv och Cogo fanns inte längre. Särskilt inte nu när Cogo nu ensam fortsatte nedför gatan rakt mot fienden.

Cogo sprang inte längre. Han gick lugnt och självsäkert med högt huvud med händerna längs sidorna, som en ensam revolverman från gamla vilda västerns dagar långt tillbaka i Jordens historia, redo att dra sitt vapen i en duell. Han visste att Djorgo täckte honom men hans vän gjorde bättre nytta i att stanna hos befolkningen bakom honom. Det här kunde han klara själv.

Hade det inte varit för hur arg hela situationen gjorde honom hade han annars lett brett. För han kunde inte förneka det roliga han var på väg att få.

En bybo i samma ålder som Djorgo själv hukade sig nyfiket precis bakom den blåklädde cyborgen och kikade också bortom väggen av is nedför gatan mot den yngre cyborgen som helt ensam konfronterade de tre bepansrade fordonen.

- ”Vad håller han på med!?” frågade han Djorgo med skräckblandad förtjusning. - ”Det där är ju ren galenskap! Ska han ensam möta de där stridsvagnarna helt öppet utan skydd?”

I samma stund drog Cogo sitt legendariska lansvapen.

- ”Astrospjut!”

De två delarna svävade unisont upp ifrån sina hölster till Cogos lugnt väntande händer, allt medan han fortsatte att lugnt men bestämt gå mot fienden. Väl i hans starka händer snurrade Cogo snabbt och självsäkert de två delarna runt ett par varv i varje hand innan han nästan snabbare än vad ögat kunde uppfatta förde de båda ändarna samman. Det glimmade till, ett slags elektriskt ljud som inget annat hördes, och Astrospjutet blev sammanfogat och sträcktes ut till sin fulla längd. Hela tiden, borta vid isväggen, hade Djorgo haft ett brett leende på läpparna. Han fortsatte att le medan han slängde ett öga

mot mannen precis intill honom som gapade förundrat över Cogos överlägsna skicklighet i hanteringen av hans vapen. Det bästa var att Djorgo visste att Cogo hade knappt ens börjat.

- ”Tro mig, min vän har allt skydd han behöver,” försäkrade han.

- ”Det *där*?”

Historierna om Drottning Auroras tre cyborger var alla fantastiska, speciellt de rörande den yngste av dem. Men hur mycket sanning fanns egentligen i historierna och hur mycket var överdrifter? Allt de hade fått höra kunde väl ändå inte vara sant? Eller? Att hålla emot en kollapsande byggnad var, ja, imponerande nog. Men att helt ensam möta tre stora stridsvagnar med enbart ett lansvapen och klädd i enbart cyborgnetisk rustning, och utan hjälm – stark eller inte – det verkade som rena dårskapen. Kanske rent utav självmord!

- ”Då är han en modig idiot!”

Djorgo kunde inte hålla tillbaka skrattet. Karl n intill honom ifrågasatte historierna om Cogos styrka. Djorgo kunde inte klandra honom, Cogos förmågor var så oerhörda att man måste bevittna dem med egna ögon för att förstå att det omöjliga faktiskt var möjligt! Samtidigt höll Djorgo också med om hur mannen beskrev hans yngre kollega. Särskilt nu. Ja, en modig idiot, det var kanske den bästa beskrivningen Djorgo någonsin hade hört om hans yngre kollega, eller som han ens själv hade kunnat komma på. Man kunde vara både modig och dåraktig på så många sätt av så många anledningar, och definitivt samtidigt. Det var Cogo i ett nötskal. Men hur arg Djorgo än fortfarande var över vad Cogo hade gjort kunde han här och nu inte sluta le.

- ”Du anar inte!” svarade Djorgo och han kände t.o.m. stolthet när han sa det. - ”Tre delar mod, en fjärde del dumhet.”

Cogo stannade ungefär femton meter ifrån stridsvagnarna. Utmanande, mitt i gatan och helt öppet, stod han nu kvar, med Astrospjutet pekandes nedåt, och väntade på att fienden skulle göra första draget. Han höll sitt vapen på detta sätt medvetet. Det fanns flera olika sätt för honom att ta sig an stridsvagnarna, alla sätt var frestande på sina egna vis. Men medan han hade närmast sig hade Cogo snabbt valt vilket tillvägagångssätt han ville ta. Hans unga, starka hjärta dunkade hårt i hans förstärkta och beskyddade bröstorg. All motivering att ta sig an dessa fordon och de som körde dem var inte svår för Cogo att finna, han behövde bara se förödelserna omkring honom. Han höll Astrospjutet som om han inte var redo för strid men han var så redo som han någonsin kunde bli. Han ville medvetet invagga fienden till att tro att de hade den allra minsta chans mot honom. I verkligheten hade de inte någon chans alls.

De tre stridsvagnarna hade stannat nu också. Ett kort ögonblick var allting helt stilla och tyst på båda sidor. Ledzaherna var förvirrade. Varför hade cyborgen stannat? Varför där, mitt i gatan framför dem, så öppet? Vem valde att vara en så uppenbar måltavla? Ville pojkvaskern dö?

Kanontornet från den främre av stridsvagnarna snurrade sakta runt sin axel och tog sikte på den ensamme cyborgen cirka femton meter ifrån dem. Cogo rörde inte en min. Han var totalt opåverkad av Ledzahernas hotelse. Han välkomnade den. Det gav honom fokus, och ännu mer ursäkten han behövde. Inte för att han inte hade oräkneliga anledningar

redan, men han ville ge dem chansen att göra första draget. Det var mer tillfredställande så. Och det skulle ge de Ledzahiska pansarförarna en otäck överraskning de aldrig skulle glömma.

Kanonen siktade rakt på honom. Från så nära håll skulle Ledzaherna inte missa. Inte med sådan stor kaliber. Tystnaden och stillheten kom tillbaka, den här gången ännu mer otäck än den förra. Men Cogo förblev obeveklig. Hans grepp med höger hand om Astrospjutet förblev stadigt och starkt. Detta var inte helt ofarligt eller lätt, inte ens för honom. Minsta missbedömning och pansarskottet skulle inte bara träffa honom utan också skjuta iväg honom utom kontroll långt tillbaka, kanske t.o.m. in i ett närliggande hus bakom honom. Och det skulle göra ont! Och vara farligare än så. Timingen måste vara exakt. Som tur var hade Professor Dodge haft visheten nog att ge honom en mycket speciell förmåga, en av många. Cogo hade redan använt den, nyligen, här idag. Det var dags att använda den på nytt, i ett helt annat syfte den här gången. Alla oskyldiga invånare och deras hem fanns bakom och runt omkring honom. Inte bara timingen måste bli perfekt, hans sikte samtidigt som han var i rörelse måste vara minst lika perfekt så att han undvek kollateral skada. Ingen annan än Ledzaherna själva skulle ta mer skada här idag. Och Cogo tänkte precis demonstrera hur!

Tystnaden fortsatte, sekund efter sekund som alla kändes som minuter då ingen verkade dra något andetag. Den Ledzahiske föraren som styrde den främre stridsvagnens kanontorn svettades. Att hans måltavla bara stod där framför honom, mitt på gatan, så kaxigt utmanande men samtidigt så lockande enkel att förgöra fick hans händer att darra. Var det så här enkelt att förgöra den unge cyborgern? Eller var detta en fälla? Något sa honom att allt inte var som det verkade.

Spelade ingen roll. Han hade sina tydliga order. Vid minsta anblick av någon av de tre cyborgerna så fick det inte finnas minsta tvekan. De måste förintas.

Den Ledzahiske föraren öppnade eld.

Det var mer instinkt än skicklighet, i kombination med det bästa som cyborgteknologi kunde erbjuda. Med sin superfart tog Cogo endast ett steg åt sidan och svingade Astrospjutet med bågge händer i en stor, vid cirkel. Alltihop skedde på mindre än en sekund. När den ena änden av Astrospjutet hade fullbordat varvet träffade den med minutiös precision, perfekt vinkel och enorm styrka pansarskottet som hade avfyrats. I stället för att explodera vid kollisionen med lansvapnet stoppades skottet omedelbart i sin framfart och, likt en baseboll som träffades av ett bollträ, studsade skottet och for tillbaka i samma riktning därifrån det kom, rakt mot pansarvagnen som hade avlossat det. Cogo visste att det skulle fungera eftersom han redan visste vilken kaliber Ledzahernas pansar avfyrade. Pansarskottet var kraftfullt nog tåla den första träffen och en kort fördröjning skulle ske innan det exploderade. En fördröjning tillräckligt lång nog för honom att sända tillbaka pansarskottet därifrån det kommit.

Så skedde.

Den armerade projektilen, skadad av Astrospjutet men inte förgjord, sändes tillbaka med samma hastighet och styrka med samma avsikt som hade försökt döda Cogo. Slutligen exploderade skottet, rätt in i fronten på pansarvagnen.

Explosionen var stor och omsvepte pansarvagnen i ett eldklot. Pansarvagnen skakade och t.o.m. trycktes bakåt och lättade en liten bit från marken vid träffen av sitt eget avfyrate skott. Men fordonets pansar stod emot väl. Det återsända skottet endast skadade stridsvagnen, slog ut den och gjorde den obrukbar, men utgjorde ingen fullständig förgörelse. Smällen från explosionen ljöd över hela byn, tryckvågen slog ut alla fönster i de närmaste byggnaderna, och alltihop följdes av ett nästan lika stort oväsen när stridsvagnen slutligen föll tillbaka till marken igen och stannade. Fronten på stridsvagnen brann fortfarande och var kraftigt demolerad. Kanonen hade halvvägs knäckts av utav tryckvågen. Larvfötterna var förstörda. Det här bepansrade fordonet skulle aldrig förflytta sig av egen kraft igen. Och skulle aldrig kunna användas mer i strid.

Den första stridsvagnen var färdig. Men Cogo var långt ifrån klar här. Två stridsvagnar till återstod. Den redan utslagna stridsvagnen stod i vägen för dem och elden och röken från den hindrade sikten för de andra två bakom. De kunde inte längre se honom. Det var en fördel som Cogo tänkte utnyttja. Han hade låtit den första stridsvagnen attackera först. Han tänkte inte visa samma tålamod till de övriga två. Det var hans tur nu.

Ett kort ögonblick hade Cogo övervägt om han skulle ta tillfället i akt och smyga sig runt fienden nu när de inte kunde se honom pga. röken och ta dem bakifrån. Men lika snabbt sköt han tanken åt sidan. För det första så skulle det ta längre tid, tid han inte ville spilla mer än nödvändigt på de här idioterna. För det andra var det alltid mer ärofyllt, och roligare, att ta sig an vilken fiende som helst rakt på! Han hade ju ett rykte att ta hänsyn till.

Utan att vänta längre hoppade Cogo precis över elden från den brinnande stridsvagnen och landade precis uppe på fordonet och på luckan där förarna befann sig precis innanför. Så fort hans fötter landade kände han att förarna försökte öppna luckan under honom för att ta sig ut, men hans plötsliga landning och vikt fick luckan att tryckas tillbaka och stängas igen. Cogo kunde höra dem vråla i panik inifrån. Bra! Ledzaherna kunde gott få känna på samma dödsångest som de stackars bybor de redan hade utsatt det samma för! Cogo dröjde inte kvar. Omedelbart fortsatte han vidare och nu, från den något högre positionen som den skadade stridsvagnen gav honom, hoppade han upp i luften på nytt, nu i föll attack med Astrospjutet i hans bägge händer.

De två stridsvagnarna försökte ta sikte på honom men Cogo var alldeles för snabb. Han landade precis framför och mellan fordonen. Redan i luften hade han tagit sikte på stridsvagnen på hans vänstra sida. Med föll styrka kastade han sitt lansvapen som redan i luften snurrade blixtnabbt runt sin egen axel och for genom luften mot sitt mål likt en dödlig cirkelsåg. Astrospjutet träffade redan sitt mål innan Cogos fötter hann ta mark. Astrospjutet träffade stridsvagnens larvfötter på fordonets vänstra sida. Slagkraften från Cogos attack var så total att hela stridsvagnen lättade från marken och landade hårt på sin vänstra sida med ett väldigt brak. Cogo flinade förnöjt för sig själv medan han snabbt tog tillbaka sitt vapen. Det var mer än bara människor man kunde slå undan fötterna på. I det här fallet var det larvfötterna.

En till stridsvagn var utslagen. En mindre att oroa sig för. Cogo vände genast blicken och uppmärksamheten åt höger. Det fanns en kvar.

Den kvarvarande stridsvagnen backade hastigt bakåt i hög hastighet nedför gatan därifrån den hade kommit, uppenbart med avsikten att antingen försöka fly eller att åtminstone skapa mer rymd mellan sig själv och den unge cyborgern för en förmodad motattack. Cogo hade ingen avsikt att låta den komma undan med något av alternativen. Först övervägde han att bara beskjuta fordonet. Men eftersom de fega förarna nu försökte dra sig undan tänkte Cogo lära dem en liten läxa. Gav man sig in i en strid skulle man också strida med alla risker det innebar, inte försöka fly igen vid första motgång. Efter vad de Ledzahiska stridsvagnarna redan hade ställt till med här i byn hade Cogo inte mycket tålamod till övers för dem. Än mindre barmhärtighet.

Han greppade Astrospjutet stadigt med höger hand medan Cogo steg fram framför den retirerande stridsvagnen. Fordonet backade fortfarande undan nedför gatan i hög fart. Förarna inuti trodde nog att de kunde komma undan. De hade fel. Speciellt när de var ovisa nog att göra det lätt för honom genom att fortfarande köra på den öppna gatan. Cogo stannade och höjde sitt vapen högt över höger axel. Astrospjutet skulle nu leva upp till sitt namn. Han siktade, vilket inte tog lång tid eftersom Ledzaherna fortfarande var korkade nog att inte lämna huvudgatan från hans skottlinje. Han förde högerarmen bakåt, vinklade hela kroppen och böjde benen för att samla ihop maximal kraft. Avståndet mellan honom och hans mål ökade hela tiden. Men att kasta så långt var ändå inget problem. Inte för honom.

Astrospjutet for genom luften i en perfekt vinkel i rasande fart när Cogo kastade iväg det med all hans kraft. Vapnet sköt iväg som en jättelång projektil bara någon meter ovanför marken rakt mot den fortfarande flyende stridsvagnen. Bara sekunder senare träffade Astrospjutet sitt mål.

Cogos lansvapen träffade den lägre fronten på stridsvagnen mellan larvfötterna och strax under den främre kanonen. Astrospjutet skar omedelbart upp ett hål i pansarplåten och grävde in sig i fordonet till hälften innan det slutligen stannade. Samtidigt stannade stridsvagnen också, nu oförmögen att köra längre då dess motor hade blivit direkt träffad och gjorde nu hela fordonet helt obrukbart. Cogo hade gjort mer än att bara sikta på stridsvagnen i sin helhet. Att slå ut dess motor var hans avsikt hela tiden. Han hade varken tid eller lust att jaga ikapp den om den flydde ytterligare.

Cogo utnyttjade förvirringen hos förarna inne i stridsvagnen som nu inte kunde köra en meter till, och han skyndade fram till det utslagna fordonet. Han grep tag om Astrospjutet med bägge händer som fortfarande satt till hälften inbäddat i fronten av stridsvagnen. Han kunde höra dämpade vrål inifrån. De Ledzahiska förarna kanske hade anledning att vråla men hade ändå haft tur. Om han hade valt att använda Järnskräparen hade Astrospjutet klyvt stridsvagnen som om den hade varit gjord av papper och ingen ombord hade nu varit vid liv för att skrika ut sin förvirring eller vanmakt. Men bara för att Cogo hade skonat dem till en viss mån betydde inte det att han tänkte leka helt snällt med dem. Samma frustration som han hade burit ända sedan han hade varit tvungen att lämna Aurora i morse gjorde sig påmind hos honom om och om igen. Ju längre Cogo tvingades vara kvar här i stället för att undsätta Aurora desto mer sinade hans redan barskrapade

tålamod. Vrede som påminde om hans tidigaste dagar som cyborg gjorde sig också allt mer påminda. Dagar då han hade stridit enbart för nöjes skull, för att straffa dem som var dumma nog att våga utmana honom. Dagar då många hade dött för hans hand. Och Cogo själv hade bara haft ett leende på läpparna.

Men han log inte nu. Till skillnad ifrån då fann Cogo idag inget nöje i vad han gjorde. Åtminstone ingen skadeglädje. Hans frustration, hans vrede, var något helt annat idag. Men ändå lika stark. Och lika stark var hans övertygelse.

Vikten på flera ton kändes i hela hans kropp. Ändå vad det inte mer än en lätt ansträngning för honom. Han hade kapacitet att lyfta vikter flera gånger mer än det här. Ändå utbrast Cogo ett gällt vrål när han med hjälp av Astrospjutet lyfte upp den skadade stridsvagnen och kastade sedan iväg den i en vid båge över sig själv nedför gatan. Lite mer än halvvägs över honom släppte Astrospjutet taget om stridsvagnen som nu flög okontrollerat genom luften tills den slog hårt i marken med ett väldigt brak, rullade runt ett par gånger och landade slutligen upp-och-ned strax intill de andra två utslagna stridsvagnarna.

Borta vid isväggen och runt många av husen intill längs med huvudgatan hade alla bybor stannat upp och bevittnat vad den unge cyborgern hade åstadkommit helt på egen hand. På mindre än två minuter hade han helt ensam slagit ut tre stridsvagnar som ingen annan hade kunnat. Inte på så nära håll med enbart ett närstridsvapen. Vad Djorgo bevittnade var absolut inget nytt för honom, men han kunde ändå inte låta bli att åter igen bli imponerad av vad Cogo var kapabel till. Och kanske aningen skrämmd också. Det var alltid något skrämmande i insikten av just hur stark Cogo faktiskt var. En sak hade Djorgo alltid varit säker på; man ville inte vara Jan Cogos fiende.

Människorna runt omkring honom var desto mer chockade. Nu började allt fler förstå att historierna om Drottning Auroras tre cyborger kanske var sanna ändå, i synnerhet de om Jan Cogo. Men även om så många av dem nu bevittnade det med egna ögon kunde de ändå knappt tro vad de såg. Hur kunde någon vara så snabb? Så smidig och precis i sina rörelser? Så stark?

Men det var sant.

Deras ögon ljög inte.

Cogo tog sig lugnt tillbaka till de tre utslagna stridsvagnarna med Astrospjutet fortfarande redo i hans vänstra hand. Genom dammet och röken kunde han se runt omkring och längre bort nedför gatan och husen som kantade den hur många som stirrade på honom med skräckblandad förtjusning. Några få vinkade åt honom, klappade händerna och t.o.m. ropade tacksam glädje åt honom för att han precis hade skyddat och räddat dem. Resten förblev tysta, osäkra på om de också skulle hylla honom eller vara lika rädda för honom som för Ledzaherna. Det var en underlig känsla, att bli både hyllad och fruktad på samma gång. Det var något nytt och främmande för honom. Vanligen brukade han motta en av dessa reaktioner i taget, inte samtidigt.

Cogo riktade åter sitt fokus på de tre stridsvagnarna som han hade slagit ut. Alla tre var nu mer eller mindre vrak som upptog huvudgatan intill honom. Vrål och skrik kunde

fortfarande höras inifrån samtliga tre fordon. Ledzaherna inuti levde fortfarande, de flesta av dem lät det som i alla fall. Cogo konstaterade åter igen för sig själv att Ledzaherna ändå hade haft tur. Hade detta ägt rum under hans amok hemma på Jorden hade det inte funnits några överlevare.

Adrenalinet kokade fortfarande inom honom. Hans hand greppade otåligt Astrospjutet av och till hela tiden, ständigt beredd på nästa attack. Han var inte som Djorgo som kunde varva ner mitt under en strid när ett lugn kunde infinna sig. Cogo föredrog när saker och ting hände hela tiden. Han hade känt adrenalinets tjusning åtskilliga gånger bara idag och det hade inte ens hunnit bli sen eftermiddag på Great King än. Innan idag kunde han knappt minnas senast han hade känt ett sådant rus av adrenalin, i synnerhet när han senast hade deltagit i någon strid. När hade han varit i strid sist? Mot Satan Golga? Jösses, det var över ett år sedan! Men det kändes som åtskilliga år. Inte undra på att adrenalinet nu kändes som en välkommen överraskning, det var så länge sedan han hade känt det. På sätt och vis kunde Cogo inte förneka att han hade saknat allt det här. Ledzaherna hade inte alls visat sig vara några oövervinnerliga fiender än så länge, deras styrka låg mest i deras stora antal. Men de hade utgjort en lång rad intressanta utmaningar ända sedan i morse då han hade frigivit Haka och Djorgo från den hemliga basen. Och utmaningarna och konfrontationerna med dem hade bara fortsatt sedan dess, timme efter timme. Och Cogo kunde inte förneka att det gav honom en underlig känsla av självförverkligande igen. Vad hade hans existens för betydelse om han inte gjorde det som han hade blivit skapt för att göra? Det kändes underbart att åter släppas fri och utnyttja den oerhörda styrka som han hade fått till sin maximala potential. Han var skapad för strid, för att beskydda de oskyldiga. Det gav honom mening. Det berättigade hans livsavgörande beslut att förvandla sig själv till den cyborg som han nu var på livstid, utan återvändo. Men trots det fann Cogo inte samma enorma tillfredsställelse längre som han brukade. Det borde han göra med tanke på hur arg han var, arg på Ledzaherna för vad de utsatte befolkningen för, arg – nej, rasande på Nehr för vad han utsatte Aurora för! Han blev matad med anledningar till varför han inte bara borde strida men också varför han borde älska att vara tillbaka i stridens hetta igen.

Men det gjorde han inte.

Det fanns en stor tillfredsställelse i ett besegra den ena Ledzahan efter den andra, oavsett om det var i närstrid eller i luften. Det fanns en mening med att strida mot dem. Men Cogo kände knappt någon njutning i det.

Inte längre.

Allt hade varit så mycket enklare tiden under hans amok hemma på Jorden innan han hade blivit stoppad och inspärrad på Månen. Fram tills Doktor Kitty hade dykt upp hade ingen kunnat stoppa honom. Han hade varit berusad av hans egen storhet, hans egen makt. Av att inga konsekvenser bet på honom. Så mycket hade förändrats i hans liv sedan dess, tack gode gud! Han kunde fortfarande utföra allt, t.o.m. mer och bättre idag, än vad han kunnat då. Men våldet för våldets skull tilltalade honom inte längre. Tillfredsställelse genom hämnd och självbefogat rus smakade inte alls lika gott som förut. Cogo ångrade inte vad han gjorde här och nu denna dag. Alltihop hade varit nödvändigt. Men han fann inte den totala glädjen i det som han brukade göra. Det kändes tomt.

Men också oerhört befriande! Som en dålig ovana man äntligen gjorde sig av med.

För ett kort ögonblick kastade han en blick bort mot Djorgo längre ner mot centrum av byn. Hans vän stod fortfarande beredd vid den isvägg som han hade skapat som skydd tidigare. Inte mycket fanns kvar av isen i den här hettan. Som tur var spelade det ingen roll. Cogo hade sett till att Djorgos tillfälliga skydd aldrig hade behövts användas. Han kunde inte avgöra Djorgos reaktion på hans senaste hantverk härifrån, han var för långt ifrån honom. Men hans väns blotta närvaro fick Cogos fortfarande rusande hjärta att äntligen slå lugnare. Hans gamla instinkter ville fortfarande övertyga honom om att inte lämna några överlevande efter sig. Varför skulle han skona någon? De förtjänade det inte. De skulle bara försöka ge sig på dem igen, vilket denna senaste manöver från deras sida var ett direkt bevis på. Och deras död skulle bli en nyttig läxa till deras befäl som så dumdristigt hade sänt dem i döden.

Men Djorgo hade rätt. Att faktiskt döda Ledzaherna kändes fel. De var inte här av eget val, de var här enbart för att Nehr tvingade dem till att vara här. På flera sätt hade han redan gjort sin standpunkt helt klar i alla fall, för både vän och fiende. Stridsvagnarna var nu utslagna och odugliga, dess förare kunde inget mer göra utan sina fordon. Att döda dem nu tjänade ingenting till, gjorde ingen skillnad. Djorgo behövde inte vara nära nog för att se honom i ögonen eller säga honom orden för att påminna Cogo om det. Och att påminna honom om att visa nåd var vad Aurora skulle ha bett honom om nu om hon hade varit här.

Cogo vände åter uppmärksamheten till de utslagna stridsvagnarna. Vrålen och ropen inifrån, dämpade men ändå höga nog att höras, lät allt mer desperata. I synnerhet ifrån de två stridsvagnar där den ene nu låg på sidan och den andra helt upp-och-ned. De kunde inte ta sig ut eftersom luckorna inte kunde öppnas. Förarna i den främste stridsvagnen hade äntligen fått upp luckan på egen hand och började omtumlat ta sig ut. Men förarna från de andra två satt fast.

Cogo suckade. För ett par år sedan hade han inte ens haft tanken. Inga offer hade ens funnits kvar vid liv att beakta efter hans amok. Idag var han en annan man. Och han hade lärt sig varför man inte fortsatte att slå mot dem som redan låg ned. I det fanns ingen ära, bara skam. Ledzahernas desperata skrik på hjälp hindrade honom från att bara vända dem ryggen. Han kunde inte lämna dem så här, att överge dem till deras öde, oavsett vad de var skyldiga till.

De var fortfarande hans fiender. Men just nu behövde de hans hjälp.

Cogo återvände först till stridsvagnen som låg upp-och-ned. Med höger hand greppade han tag om det flera ton tunga fordonet och med bara smärre ansträngning välte han tillbaka den hela vägen tillbaka på rätt sida igen, med larvfötterna tillbaka på marken. Fler skrämde vrål hördes inifrån men Cogo ignorerade dem. Förarna kunde utstå lite mer förvirring och fler blåmärken så länge de ändå fick hans hjälp. När stridsvagnen väl stod upprätt igen hoppade Cogo upp på dess skrov och med hjälp av Järnskararen slog han av hela kanontornet med ett enda slag. Detta skapade en större öppning för de instängda Ledzaherna att ta sig ut genom. Han fortsatte vidare till stridsvagnen intill som fortfarande låg på sidan. Den här gången bemödade han sig inte att putta till stridsvagnen så den landade på larvfötterna igen. Han valde att bara slå bort kanontornet med en gång.

När han var färdig ställde Cogo sig ett par meter ifrån samtliga tre stridsvagnar och väntade på att förarna skulle ta sig ut själva. Det här var så långt han sträckte sig för att hjälpa dem.

En efter en kravlade sig Ledzaherna ut, två förare i varje stridsvagn, totalt sex stycken. Samtliga bar svarta uniformer, inga rustningar som annars verkade vara standard hos Ledzaherna. Men det fanns ingen nytta med rustning inuti en stridsvagn. Fast idag hade de kanske önskat att de hade haft det. De alla var kraftigt omtöcknade, minst två hade säkerligen hjärnskakning och blödde ifrån huvudet. Hälften led av mindre frakturer. Förarna från den första stridsvagnen hostade våldsamt då fronten på deras fordon fortfarande brann. Rök omgav dem medan de kravlade sig ut och tog sig ner till marken. Men de var vid liv. Hade de någon aning om vilken tur de egentligen hade?

De sex Ledzahiska stridsvagnsförarna lyckades till slut ta sig ur sina fordon och samlades tillsammans sittandes på marken. De som var mer skadade fick hjälp av de andra. De kollade med varandra hur de mådde och var ändå lättade att de allihop hade lyckats ta sig ut. Deras lättnad blev däremot inte långlivad.

Genom röken och dammet som virvlade runt omkring dem steg en ensam silhuett fram, kortare än dem själva men ändå omedelbar med att ingjuta skräck i dem alla. Det var Cogo! Den förbannade cyborgern!

Cogo närmade sig långsamt och självsäkert den lilla gruppen som kurade på marken. Han höll fortfarande Astrospjutet i sin hand men nu i ett helt avslappnat läge. Att de ändå fruktade honom var bara välkommet. Det gjorde bara saken enklare, även om Cogo inte hade någon plan för vad han skulle göra med Ledzaherna nu när de väl hade kravlat ut från sina demolerade fordon. Men lite fruktan för honom var det minsta de förtjänade. Och det skulle hålla dem sysselsatta medan han själv funderade vidare på vad han skulle göra med dem.

- "Tjenare, killar," hälsade han på dem med spydig, överlägsen ton. - "Körde ni lite vilse, kanske? Resten av era polare står faktiskt parkerade fem kilometer åt andra hållet. Men det visste ni redan, eller hur?"

I samma ögonblick drog två av förarna efter små laserpistoler som de hade i sina bälten och siktade på honom.

- "Allvarligt!?" utbrast Cogo allt annat än imponerad, ännu mindre oroad. Vissa verkade aldrig fatta när det var dags att ge upp tydligen. Ledzaherna tvekade ändå inte att avfyra. Fruktande för sina liv kände de att de inte hade något annat val. Och på så här nära håll, hur skulle de kunna missa cyborgern?

Skulle det bli så här lätt att äntligen döda Jan Cogo?

Med sin superfart lyckades Cogo stiga åt sidan och undvika de två avfytrade grönfärgade skotten precis i tid. Ledzaherna, både de som sköt och de övriga, stirrade och gapade i häpnad och i ännu större växande rädsla för sin unge motståndare. Hur kunde någon röra sig så fort!? Hur var det ens möjligt!?

Utan att tveka valde Cogo att besvara elden. Ingen sköt sådant grönt fanskap mot honom och kom undan med det!

- ”Förstelningsstrålen!”

Den lila lasern avfyrades från ena änden av Astrospjutet och träffade snabbt de båda Ledzahernas händer. De båda tjöt till i smärta och vapnen föll ur deras nu lätt brända fingrar. Det hindrade inte de övriga stridsvagnsförarna att dra sina hölstervapen också och försöka det som deras två kamrater misslyckades med. Men även detta försök var meningslöst. Med blixtsnabba, perfekta rörelser slog Cogo vapnen ur två av Ledzahernas händer med änden av Astrospjutet. De skrek också, precis som sina två kamrater tidigare, i smärta när lansvapnet bröt vart enda ben i deras händer. Smärtan var oerhörd. Men de var fortfarande vid liv.

De två kvarvarande förarna siktade mot Cogo med sina vapen. De hade möjligheten att skjuta men deras händer skakade så kraftigt av rädsla att de tordes inte trycka på avtryckaren. De förstod att det redan var meningslöst. Skadorna de redan led av gjorde det svårt att sikta ordentligt. Och den unge cyborgen hade redan bevisat att han kunde undvika skotten även från bara några meters håll. Och nu närmade sig Cogo dem ytterligare. Han stod över dem, oberörd av faktumet att de siktade rakt på honom med sina vapen. Han tittade dem direkt i ögonen och höjde och siktade med sitt lansvapen rätt mot dem med bäge händer.

- ”Bara slappna av!” röt han i ilska.

Orden antydde ett förslag om att de båda borde ge upp. Men det fanns inget sätt för någon närvarande att misstolka Cogos hårda tonläge. Han bad dem inte att sluta göra motstånd. Han beordrade dem! Om de inte lydde skulle de lida av konsekvenserna. De sista två förarna gav upp utan mer övertalning. De släppte sina vapen och höjde händerna för att visa att de inte tänkte försöka något mer.

- ”Snälla... skona oss!”

- ”Skona er?”

Ledzahernas ömkliga bedjan, om än genuint ärlig, gav Cogo nästan kväljningar.

- ”Skojar ni för fan med mig nu!?”

Ännu mer irriterad förgjorde han med Astrospjutet deras skjutvapen som nu låg på marken framför där de tillsammans kurade ihop som rädda kaniner. Dessa män – fast de var inte män i Cogos ögon för riktiga män gav sig inte på oskyldiga med övervåld – hade kommit hit för att förgöra och döda och nu kröp de ihop inför honom som de räddharar de verkligen var. Cogo hade mött betydligt farligare, starkare och mäktigare motståndare än de här sex individerna. Tidigare motståndare hade i alla fall haft ryggrad att stå upp för den ondska de utövade. Våldigt få hade tiggat om nåd. Nåd var, precis som respekt, något man var tvungen att förtjäna. Än så länge fann inte Cogo någonting hos dessa sex individer varför de förtjänade hans barmhärtighet.

- ”Ni skjuter granater mot bostadshus och försöker begrava oskyldiga civila som aldrig har gjort er något ont under vad som finns kvar av deras egna hem!?”

Cogo var så arg att han var tvungen att pausa och hämta andan. Att behöva beskriva högt med ord vad Ledzaherna hade gjort här idag gjorde honom bara ännu mer medveten om allvaret och det i sin tur gjorde honom så ursinnig att han kokade inombords. Under hans egen amok hemma på Jorden för alla dessa år sedan hade han själv utfört fruktansvärda

saker, saker han idag bittert ångrade och aldrig ens själv helt och hållet skulle förlåta sig själv för. Men han hade aldrig gett sig på civila! Inte en enda! Aldrig! T.o.m. i hans eget rus av maktfullkomlighet, innan han hade träffat Prinsessan Aurora och lärt sig bättre, hade Cogo ändå förstått var gränsen gick när man hade sådan makt över liv och död i sina händer. Det fanns ingen ära i att ge sig på de som var oförmögna att försvara sig. Försvarslösa hade heller aldrig gjort honom någonting. Samma enkla regler borde gälla för Ledzaherna här idag. Men utav någon anledning trodde de att reglerna inte gällde dem.

- ”Fattar ni ens vad ni håller på med!?”

Han pausade igen och drog ett nytt djupt andetag. Annars visste han att han kanske skulle göra något som han senare skulle få ångra. Cogo tvingade sig själv att åter minnas vad Djorgo hade sagt honom hela dagen gällande Ledzaherna. Vad Aurora skulle säga honom om hon vore här. Hur han agerade här och nu skulle avgöra hur han skilde sig ifrån fienden. Eller om han skilde sig ifrån dem alls. Och han var inte som dem!

Samtidigt betydde inte det att de skulle komma lätt undan. Inte alls.

- ”Varför skulle jag skona er?” frågade Cogo åter igen de sex Ledzaherna. - ”Ge mig en enda anledning! Ni försöker döda barn!”

Han nästan spottade ut de sista orden som om de vore något gift. Han fortsatte att andas tungt och hans ögon stirrade med förakt på dem medan han höll Astrospjutet redo att slå till mot dem vid minsta anledning. Hans egen disciplin och återhållsamhet just nu förvånade Cogo själv. För sitt inre såg han alla barn och ungdomar som med nöd och näppe hade överlevt inne i samlingslokalen tidigare. Hur de så modigt hade hjälpt sina syskon och föräldrar och grannar att ta sig ut när han själv och Djorgo hade lyckats öppna flera vägar ut för dem. Smutsiga, skadade och blodiga var dessa barn betydligt modigare i Cogos ögon än de här sex stackarna som kurade ihop på marken framför honom nu. Han tänkte på lilla Onyria som så orädd hade kommit fram till honom för att söka trygghet. Det kanske inte hade varit just de här sex förarna men deras kollegor hade tidigare försökt döda henne och hennes mamma, precis som alla de andra i byn. De hade försökt mörda dem. Och för vad!?

Ja, han var för alltid skyldig till sina egna hemskheter där hemma. Men inte ens under sina mörkaste, mest egocentriska stunder skulle Cogo någonsin sjunka så lågt. Att medvetet och med uppsåt attackera oskyldiga barn var det mest avskyvärda någon levande varelse kunde göra.

- ”Det är inte vårt val. Vi har våra order!”

Cogo flämtade till.

- ”Order?”

På sätt och vis var inte ursikten han fick som svar någon större överraskning för honom. Allt för ofta gömde sig svagsinta soldater sig bakom ursikten att de bara följde order för att undvika att ta ansvar för sina handlingar. Men idag, under dessa unika omständigheter, var det mer absurt än någonsin att höra det.

- ”Vad säger era samveten då?” frågade han tillbaka. - ”Er moral? Medkänsla? Vet ni ens vad sådana saker är!?”

Cogo höjde Astrospjutet i vrede, så redo och frestad att slå ner dem. Men han stoppade sig själv. Inte för att han tyckte synd om de sex Ledzaherna som hukade sig inför honom, livrädda i dödsångest. Nej, han stoppade sig själv för att det fanns kanske någon där ute, hemma på deras hemvärld Ledzah, som tyckte synd om dem. Och mer.

- ”Att ni gömmer er bakom en order, som ni vet är fel, gör bara saken värre!” snäste han i stället åt dem.

- ”Du förstår inte..!” svarade en av de Ledzahiska förarna med darrande röst, men tordes ändå se Cogo i ögonen, hela tiden noga med att visa bägge händer för att bevisa att han inte försökte göra något. - ”Lord Nehr avrättar våra familjer om vi inte lyder! Du känner honom inte.”

- ”Åh, jo!” konstaterade Cogo omedelbart med en fnysning. - ”Jag känner Nehr. Och det är just därför jag inte förstår varför ni alla följer honom, speciellt när ni är så många och har all denna eldkraft. Karl är bara en feg vekling!”

De sex Ledzaherna stirrade förvånat upp mot Cogo, samt tillbaka till varandra om vart annat. Var den unge cyborgens fullkomligt galen!? Eller bara kraftigt missunderrättad? Deras oförstående blickar irriterade honom men förbryllade också Cogo. De sex stridsvagnsförarna tittade på honom som om de inte alls kunde begripa vad han talade om, sättet han beskrev Nehr på. Var de bara dumma i huvudet? Eller fanns det någonting bakomliggande?

- ”Galaxenergins obalans kanske har gett honom ett par fördelaktiga uppdateringar,” erkände han. - ”Men jag har stridit mot och besegrat betydligt groteskare och värre monster än honom. Han är fortfarande bara en människa. *En* person!”

Ledzaherna utbytte ännu fler frågande blickar med varandra nu, deras rädsla för den unge cyborgens blev allt mindre. En besvärlig sanning, för Cogo, verkade uppstå här.

- ”Som jag sa, cyborg; *du känner honom inte!*” upprepade en av förarna med allt mer utmanande ton. - ”Så som du beskriver honom bara avslöjar just hur lite du vet.”

- ”Du verkar inte ha någon aning om vad Nehr är kapabel till! Eller *vad* han är!” fortsatte en annan.

- ”När ens nära och kära mördas framför dig och absolut ingenting du har kan stoppa det, då följer man den enda valmöjligheten man har kvar för att förhindra att det händer igen. Man lyder.”

- ”Din stund kommer att komma också, cyborg” tillade en annan av dem. - ”När du tvingas att välja mellan ditt liv eller dina värderingar, då kommer du att välja det samma som vi. Alla gör det.”

- ”Fel!”

Cogo hade visat dem tålamod och lyssnat till vad de sex förarna hade att säga. Det fanns fortfarande rädsla i deras ögon men allt mindre för honom och desto mer för Nehr ju mer de beskrev honom. Hur kunde det vara möjligt? Nehr var inte längre en vanlig människa, så mycket förstod Cogo vid det här laget. Och något med honom verkade verkligen skrämma skiten ur Ledzaherna. Men han kunde ändå inte förstå vidden av denna rädsla. Nehr hade förvandlats av galaxenergins obalans till ett monster, det var uppenbart. Men inte alls till den fulla kapacitet som alla de monster han hade mött och stridit mot tidigare. Nehr var fortfarande långt mer människa än monster. Säkerligen inte ofarlig, men det

förklarade inte alls varför alla Ledzahr fruktade honom till sådan underkastelse. Varje Ledzahr , inkluderat kvinnorna, var större i fysisk storlek. De hade denna väldiga armé, alla dessa soldater och piloter. De var beväpnade till tänderna och bar rustningar. De hade en enorm armada. Nehr var bara en enda individ!

Hur kunde han skrämma ett helt folk med sådana militära resurser till en sådan underkastelse? Det gick inte ihop. Såvida inte vad dessa stridsvagnsförare sa hade en hel del sanning. Kanske det fanns mer hos Nehr som de inte hade sett än?

Men om Nehr hade mer av en utmaning att erbjuda honom, varför hade så inte redan skett inne i ravinen tidigare? Om Nehr var så farlig och ondskefull, varför hade han gömt sig som en ynkrygg bakom Aurora som sin gisslan och flytt? Beskrivningarna kändes som två olika personer i stället för samma man. Och vad Cogo hade sett av Nehr hittills idag bara påminde honom om den konkurrent han hade fått utmana hemma på Jorden i Dodges cyborgprogram, inte detta fasanfulla som Ledzaherna beskrev. Kanske de bara försökte lura honom? Ville få honom att frukta Nehr? Oavsett, deras försök var meningslösa. Farlig eller inte, Cogo tänkte varken låta sig skrämmas eller stoppas av Nehr eller vad det än var Ledzaherna ansåg att han var.

- ”Nehr är en vek ynkrygg som aldrig har kunnat besegra mig och han kommer aldrig kunna besegra mig!” förklarade han självsäkert. - ”Och även om jag skulle ha fel, vilket jag inte har, skulle jag aldrig välja som ni. Jag dör hellre än att ge upp mina värderingar!”

Hans självsäkerhet verkade inte imponera på hans tillfångatagna fångar.

- ”Alla säger så i början, tills det där monstret stirrar en i vitögat och tar ifrån oss alla våra valmöjligheter,” svarade en av dem lika självsäkert och trotsigt tillbaka. Cogo skakade bara på huvudet, hans blick var bestämd. I hans världsuppfattning fanns det ingen oövervinnerlig fiende.

Förutom han själv, kanske.

- ”Det finns alltid valmöjligheter. Man måste bara våga ta upp huvudet ur sanden och börja se sig om ordentligt,” påpekade han och tog ett steg närmare gruppen av sex män på marken framför honom. - ”Nehr är inte ens kvar här på den här planeten för att kunna stirra på er! Eller kunna se om ni lyder hans order eller inte! Stå upp mot honom!”

- ”Vi står upp mot dig, cyborg!”

Den som förmodligen var yngst i gruppen av hans Ledzahiska fångar – Cogo hade svårt att avgöra, nästan alla Ledzahr såg nästan likadana ut i hans ögon – satte sig mer upp rakryggat. Han visste bättre än att verkligen leva upp till sina ord och ställa sig upp, men han vågade trotsa sin unge cyborgfiende så här mycket.

- ”Lord Nehr har fört Drottning Aurora i säkerhet! Från er!” fortsatte han i fortsatt trotsigt tonläge. - ”Om vi måste spränga några hus för att skydda Hennes Majestät från er tre mördare så får det bli så!”

Cogo bara stirrade tillbaka på honom. Övertygelsen var total, eller snarare fanatisk, i den unge Ledzahens ögon. En övertygelse som totalt verkade indoktrinerad av rena lögnen och propaganda. Cogo hade inte ägnat mycket tankar på det tidigare men det var logiskt att Nehr hade pumpat sina Ledzahr fulla med falskheter om honom själv och hans två kamrater. Så, i Ledzahernas ögon, var han själv och Haka och Djorgo farliga mördare? Och Auroras kidnappning under knivhot var bara ett sätt att sätta henne i säkerhet? Från

dem som ville beskydda henne allra mest!? Och de här idioterna trodde på detta på fullaste allvar? Det kändes nästan som om luften gick ur honom ju mer han lät betydelsen av Ledzahens ord sjunka in. Vilken hemsk lögn som helst kunde bli sanning för den som vägrade eller inte vågade titta efter ordentligt själv, tydligen.

- ”Hör du dig själv?”

Cogos röst var låg, den osanna propagandan skakade honom fortfarande, men hans samtliga sex fångar kunde ändå höra honom tydligt.

- ”Var exakt finns logiken i det du just sa?” frågade Cogo ytterligare och allt mer irriterat. För ett kort ögonblick insåg han att han allt mer började resonera och låta som Djorgo. Om så var fallet var intelligensen inte stor hos motståndarna, det var en sak som var säker. Han steg ännu närmare dem.

- ”Hade du sagt samma sak om det var ditt hus hemma på Ledzah med din familj fortfarande kvar inomhus?”

Allt mer provocerad av dumheterna och lögnerna han presenterades med slog Cogo till den unge Ledzahren med ena änden av Astrospjutet över bröstkorgen. Hans motståndare vrålade till i smärta och sjönk snabbt tillbaka ner till marken medan luften gick ur honom. Det var bara ett litet lätt slag, inte hårdare än att bryta mer än ett revben eller två, men ändå hårt nog att lära Ledzahren och hans kamrater en läxa. Och det verkade som om de fattade, rädslan för honom var åter tillbaka i deras ögon. Bra! Cogo var långt ifrån färdig med dem.

- ”Varje hus ni förstör här tillhör någons familj,” sa han uppretat med hög röst samtidigt som han svepte med en hand mot alla byggnader omkring dem. - ”Familjer som Drottning Aurora värnar om. Ni beskjuter hennes folk! De är oskyldiga och obehäpnade. Och är absolut inte något hot mot någon. Så hur exakt beskyddar det Drottning Aurora att attackera hennes egna obehäpnade, helt ofarliga folk? En attack på dessa människor är en attack på henne!”

Åter igen lät han som Djorgo, insåg han, liknande retorik och logik. Fast kanske en smula mer aggressivt i framförandet. Cogo bokstavligen vände Ledzahernas egna argument mot dem. Kanske han inte var så annorlunda från sin äldre, klipske vän ändå? Spelade inte någon större roll nu ändå för ett annat karaktärsdrag dominerade i hans själ och hjärta just nu över all logik, en känsla som han definitivt identifierade sig lätt med; vrede. Och just nu var Cogo riktigt förbannad.

- ”Ni cyborger är vårt primära mål. Det är våra order,” försökte en av förarna förklara med nervös ton. - ”Befolkningen här, de...”

”...De bara råkar hamna i korselden och får skylla sig själva? Är det så du menar!” avbröt Cogo. Han orkade inte höra det. Ledzaherna verkade inte bara försöka skylla ifrån sig eller släta över deras handlingar som mindre allvarliga, de ljög honom nu rakt i ansiktet. Och de trodde att det skulle fungera?

- ”Sluta med ert förbannade skitsnack för jag går inte på det!” röt Cogo. - ”Jag fattar att jag och mina två kamrater är ert primära mål, men den civila befolkningen är ert sekundära! Varför annars avancerade ert stridsvagnsförband mot den här byn långt innan varken jag eller Djorgo ens hade anlänt hit för att försvara människorna här? Nej, era order från Nehr kom med två mål, inte bara ett! Våga inte påstå något annat!”

Han kunde urskilja i Ledzahernas ögon och hur de tittade på honom och varandra hur skyldiga de var och att de förstod själva hur skyldiga de var. De kunde gömma sig bakom order och propaganda hur mycket de än ville, innerst inne visste de hur förbannat fel deras närvaro var i den här byn och vad de gjorde här! Deras tysta erkännande var kanske det enda som hindrade honom från att slå in skallarna på dem. Men kände Ledzaherna också någon ånger för vad de höll på med på Great King? Förstod de ens vidden av deras handlingar än? Att skjuta sönder denna by med dess invånare var, horribelt nog, inte det värsta brottet. Här och nu, ja. Men inte i det långa loppet.

- ”Dessutom...”

Cogo var tvungen att pausa för att hämta andan. Det gjorde så ont i hans hjärta att tänka på henne just nu, att föreställa sig den rädsla som hon måste uppleva i detta ögonblick. Han ville inte ens föreställa sig vad Nehr planerade att göra med henne, vad han kanske redan utsatte henne för. Var hon oskadd eller i stor smärta? Varje gång han inte visste kände han hur paniken ville ta honom. Det enda som verkligen kunde skapa panik hos honom var ovetskapen om hennes säkerhet. Men Cogo var tvungen, som så många gånger tidigare, att intala sig själv att även om situationen var desperat så var den inte hopplös. Aurora var faktiskt tuffare än vad man kunde tro, detta var knappast första gången som hon var kidnappad och hölls fången. Men sådana dramatiska dagar borde ligga bakom henne nu. Hon borde inte tvingas genomlida sådant längre. Och själv var han fast här, just nu oförmögen att rädda henne. Och det var Ledzahernas fel att han var kvar här och inte redan hade räddat henne! Det var kanske ett ännu större brott än att beskjuta oskyldiga civila. Om något hände Aurora skulle alla civila i hela Vintergatan lida. Och dessa Ledzaher trodde, på fullaste allvar, att han själv och hans två kamrater var det verkliga hotet mot henne!?

- ”Nehr har inte fört bort Aurora för att skydda henne, drottningen är kidnappad! Öppna era ögon, era lättmanipulerade idioter!” vrålade han rakt i deras ansikten. - ”Om jag och mina två kamrater verkligen var de mördare som Nehr påstår att vi är varför försöker vi då skydda människorna här? Varför skulle vi bry oss om dem, ödsla vår tid och riskera våra liv för dem, om vi är bödlarna som ni påstår!?”

De sex Ledzahiska stridsvagnsförarna stirrade på honom i rädsla och total tystnad. Men Cogo kunde se i deras rädda ögon att de hörde varje ord han sa. Och kanske, bara kanske, fattade också vad han sa?

- ”Om Nehr dödar era familjer om ni inte lyder, varför tror ni att han skulle han behandla Drottning Aurora bättre?” frågade han dem. - ”Han kommer att tvinga henne att använda galaxenergin i hans egna intressen. Det är den enda anledningen till varför han ens är här!”

- ”Det där är skitsnack!” protesterade den yngste av Ledzaherna på nytt. Cogo bara glodde på honom med mörk blick. Tydligt hade han inte klappat till honom hårt nog tidigare. Skulle han bli tvingad att krossa ett par revben till?

- ”Nehr är ett monster men han skulle aldrig vara dum nog att riskera hennes liv,” påpekade en av de andra.

- ”Jaså?” undrade Cogo skeptiskt och skakade på huvudet. - ”Hur många enväldshärskande monster som har försökt ta makten över galaxenergin via Aurora har ni mött? Hur många!?”

Cogo stod så nära över dem nu att om någon eller flera av hans sex fångar försökte något skulle de kanske lyckas övermanna honom. Men ingen av dem var dum nog att ens försöka. Och trots årtal av indoktrinering visste de att Lord Nehr var allt annat än en god människa. De ville inte tro på vad den unge cyborgens sa men samtidigt undrade samtliga varför de fortfarande levde. Enligt vad Nehr konstant hade berättat för dem om Jan Cogo så borde de inte ens ha denna diskussion med honom nu. De borde redan varit döda. Varför visade den unge cyborgens dem barmhärtighet? Enligt Lord Nehr visade Cogo ingen någonsin någon nåd.

- ”Jag har mött och besegrat fler sådana monster än vad du har fingrar att räkna på,” förklarade Cogo medan han tänkte tillbaka på alla som hade försökt, och stoppats, från att utnyttja Auroras direkta länk till galaxenergin. Det hade alltid varit samma två mål för alla monster och motståndare de hade mött på deras färd mot Great King. Antingen ville de bara döda henne för att hindra henne att komma fram till Great King så att galaxenergin aldrig blev återställd eller så ville de fånga henne för att ta galaxenergin för egen del. Nehr tillhörde den andra kategorin. Kanske den första också, om han fick hållas. Cogo var trött på dem alla oavsett deras motiv.

Han var trött på att frukta för Auroras liv.

- ”Och dessa monster tänker likadant allihop,” fräste han irriterat. - ”När helvetet har brutit löst ska man aldrig lita på den som har mest att vinna – det är alltid skurken!”

Han pekade hotfullt mot de sex förarna med ena änden av Astrospjutet. Lansvapnet var så nära dem att det nästan nuddade deras huvuden.

- ”Er förbannade feghet och dumhet är vad som hindrar oss från att rädda Aurora i detta nu! Och likaså era familjer!” skrek han åt dem. - ”Era svaga, ryggradslösa, patetiska as! Ni verkligen äcklar mig!”

Han höjde sitt vapen ytterligare som för att slå ner dem alla. De sex Ledzaherna hukade ihop tillsammans, täckte sina huvuden även om det inte skulle göra någon nytta. De förstod alla sex att nu var det över, deras sista stund hade kommit. Lord Nehr hade haft rätt om Cogo hela tiden, den unge cyborgens hade bara lekt med dem först innan han skulle avrätta dem. De kunde nu bara hoppas på en snabb död.

- ”Försvinn..!”

- ”Va..?”

De Ledzahiska stridsvagnsförarna kunde inte låta bli att öppna ögonen. Deras unge baneman hade sagt dem någonting, men vad hade de hört honom säga? Darrande av skräck och dödsångest höjde de blicken mot Cogo. Till deras stora förvåning tittade han knappt ens mot dem. Hans lansvapen var sänkt. Och han skakade på huvudet med halvslutna ögon. Vad var det frågan om? Lekte han med dem igen?

Cogo blängde ner på de sex Ledzaherna på nytt när han märkte att de allihop stirrade upp mot honom som förvirrade fåntrattar.

- "Ni hörde mig!" röt han upprört och pekade nedför gatan därifrån Ledzaherna ursprungligen hade kommit ifrån med sina pansarfordon. - "Försvinn ur min åsyn!" Ett kort ögonblick tittade samtliga mot hållet han pekade. Men inget mer. Istället fortsatte de att stirra upp mot honom igen, förbryllade och ovisa på hur de skulle göra.

- "Du... du låter oss gå?" frågade slutligen en av dem försiktigt. Den dumma frågan bara triggade Cogos otålighet ytterligare.

- "Ge er av!" vrålade han åt dem och gestikulerade åt dem på nytt att försvinna. - "Kryp tillbaka till hålet därifrån ni kom!"

Det ännu ilsknare tonläget fick äntligen fart på dem. Sant eller falsk, det var säkrast att lyda cyborgens oavsett. Stapplande, och fortfarande livrädda, tog sig de sex Ledzaherna upp på fötter.

- "Men jag lovar er; kommer ni tillbaka visar jag er ingen nåd igen!" varnade Cogo dem och pekade på nytt med Astrospjutet åt dem. - "Fattar ni?"

Några av dem nickade. Och med några försiktiga steg började de backa undan ifrån honom. Detta var dock på tok för långsamt för Cogo och hans brist på tålamod.

- "Stick!" röt han åt dem igen. - "Försvinn innan jag hinner ändra mig!"

De sex stridsvagnsförarna backade undan ytterligare. Och sedan började de springa. Oavsett om den unge cyborgens menade allvar eller inte, de hade nu chansen att fly. Så de tog den. De flydde tillsammans tillbaka nedför huvudgatan, samma väg de hade kommit. De flydde utan de fordon de hade kommit i. De flydde åt ett håll där ingen uppbackning från deras egna styrkor fanns. De var nu tvungna att ta sig en stor omväg för att få hjälp. De var alla blåslagna. Några av dem blödde fortfarande. Några kunde knappt springa pga. frakturer. Men samtliga sex var vid liv.

De levde.

Hur kunde det vara möjligt att de fortfarande levde?

Cogo tittade efter dem, med förakt. Men samtidigt kunde han inte låta bli att tycka synd om dem. De här sex förarna var inga beslutsfattare. De utförde bara de order de blev delgivna. Cogo hade mött sådana individer hela sitt liv. Redan som gatubarn hade han fått tampas med sådana, ofta från rivaliserande gäng vars ledare skickade ut sina hantlangare som försökte ta ifrån honom allt av värde. De hade åkt på däng allihop. Aldrig hade det varit mer sant än under hans amok hemma på Jorden. Inga beslutsfattare hade då mött honom öga mot öga, bara de stackars satar som sändes i döden för att förgäves försöka stoppa honom. De här sex Ledzahiska männen var precis det samma. Cogo hatade dem, hatade varför de var här och vad de gjorde. Men samtidigt visste han att den egentliga skulden inte låg hos dem. Det enda som de kunde lastas för var deras feghet, deras ovilja att göra det rätta. Deras brist på kurage.

Sant, det var lätt för någon som honom själv att tänka och leva så. Det var lätt att vara modig när man också var starkare än alla andra. Men det var en insikt Cogo hade lärt sig redan som barn, årtal innan han blev en cyborg med alla dess fördelar. Styrka satt inte bara i kroppen, det satt i huvudet, i sinnet. I själ och hjärta. Arcie hade lärt honom detta tidigt, likaså många andra hemlösa barn i slummen. Och han hade träffat många med liknande övertygelse under resan till Great King också. Säkerligen måste det även finnas Ledzaher som också hade samma övertygelse? Så varför var de då så kuvade? Det förvånade honom fortfarande hur Nehr kunde ha sådan makt över dem. Ledzaherna var

hjärntvättade, det var uppenbart. Men för att bli hjärntvättad måste det byggas på en övertygelse först som sedan tar över. Var kom den ifrån? Hur kunde det vara möjligt? Vad var det som han fortfarande inte visste? Inte kunde se?
Det var något som inte stämde.

När väl stridsvagnsförarna var ur hans synhåll vände sig Cogo om. Bybor från alla håll stirrade på honom från alla de ställen där de hade tagit skydd. De flesta tittade på honom med stor förundran nu än rädsla. Djorgo fanns kvar vid väggen av is som nu nästan hade smält bort helt i eftermiddagshettan. Hans blåklädde vän höll fortfarande i Rymdspjutet men nu i en sänkt position. Efter vad Cogo precis hade åstadkommit var den omedelbara faran åter igen avvärjd.

- ”Faran är över!” ropade Cogo ut till alla runt omkring som kunde höra honom. - ”Är alla okej?”

Fler vågade sig fram efter dessa ord. Och många jublade och applåderade honom för hans insats. Deras tacksamhet fick Cogo att le lite. Ändå kändes det inte lika glädjande som det normalt brukade göra. Fortfarande kändes det knappt som om han hade gjort eller åstadkommit någonting. Långt ifrån tillräckligt. Därför kändes det inte särskilt frestande att glänsa i dessa människors uppmärksamhet. Lugnt och metodiskt gick han tillbaka mot centrum av byn med Astrospjutet i höger hand. På vägen vinkade han åt enstaka bybor att det var säkert att komma fram igen och de alla lydde honom med stor lättnad.

Strax intill Djorgo bakom den smältande isväggen steg mannen som hade talat med honom tidigare fram och ut på gatan. Han bar ett stort leende medan han såg Cogo komma allt närmare dem. Imponerad av vad han själv och dem alla hade fått bevittna de senaste minuterna längre ner på gatan slängde han en blick åt Djorgo till höger om honom. Och han pekade med hela handen mot den unge cyborgen i vitt och rött.

- ”Din unge vän, han *är* en modig idiot!” upprepade han och log ännu bredare med allt växande beundran. - ”Men han är en förbannat imponerande en!”

Djorgo mötte mannens blick och kunde inte göra annat än att hålla med. Han var själv så van vid vad Cogo var kapabel till att det var lätt att glömma hur första intrycken hos någon som aldrig hade bevittnat det tidigare kunde vara. Samtidigt kom Cogo allt närmare. Röken från de utslagna stridsvagnarna omslöt honom och han stegade självsäkert och segrande fram ur röken med Astrospjutet stadigt i hans högra hand likt gamla hjältar från urgamla legender. Djorgo log. Hans besvikelse var inte borta men i just denna stund kunde hans ilska för vad Cogo hade gjort inte övervinna hans egen beundran för honom. Vilket arv hans unge vän än skulle lämna efter sig så skulle det säkerligen bli en legend också.

- ”Som jag sa; tre delar mod, en fjärde del dumhet,” påminde han. Och han kände stolthet när han sa det.

Djorgo lämnade därefter det lilla som fanns kvar av hans isvägg och närmade sig Cogo. Hur imponerande Cogo än hade hanterat de tre stridsvagnarna fanns där också ett frågetecken som bara någon som kände Cogo väl skulle märka. Och Djorgo ansåg det bäst att de båda fick tala ostört om den saken.

- ”Är du okej?” frågade han när de båda nådde varandra. Cogo nickade.

- ”Är ni?” frågade han tillbaka.

- ”Ja.”

De båda stannade och sida vid sida vände de sig mot de tre utslagna stridsvagnarna ungefär tio meter bakom Cogo.

- ”Jag ser att du inte har tappat stilen,” påpekade Djorgo. Cogo slängde en undrande blick till sin långa vän. Gav Djorgo honom en komplimang eller var det kritik förklädd i sarkasm? Det var svårt att avgöra från Djorgos tonläge, men om det var bara ett tjusigt sätt att kritisera honom vore det inte förvånande. Den större frågan, i så fall, skulle vara varför?

Efter att ha observerat vad som återstod av stridsvagnarna i ett par sekunder till gav Djorgo Cogo en allvarligare blick.

- ”Jag var säker på att du skulle döda dem allihop,” sa han. Det fanns uppenbar oro i Djorgos röst men samtidigt så mycket lättnad i hans ögon.

Cogos käke spändes lite, annars var där ingen reaktion i hans ansikte. Ingen ånger alls.

- ”Jag ville döda dem,” erkände han med allvar i de blå ögonen. Alla de falska påståenden som den yngste av stridsvagnsförarna hade spottat ur sig gjorde honom fortfarande oerhört arg. Cogo hade varit beredd på att döda dem ända sedan han hade närmat sig stridsvagnarna och han hade inte släppt den tanken förrän han hade låtit dem löpa. Hans ilska påminde honom om vilket svårt beslut det hade varit att låta de sex männen gå. Ända sedan Ledzaherna hade kört in i byn med sina stridsfordon med avsikt att förstöra och döda hade de gett upp sin egen rätt att leva i Cogos ögon. Ja, han hade velat döda dem! Lusten att döda dem hade varit överhängande när han hade höjt Astrospjutet över dem. Och vreden han fortfarande kände ville inte förlåta honom för att han i stället hade låtit dem leva.

Men det fanns viktigare och bättre känslor än vrede.

Cogo sänkte plötsligt blicken och han skakade svagt på huvudet.

- ”Men Aurora hade inte velat det,” tillade han och såg Djorgo i ögonen på nytt. Det fanns fortfarande ingen ånger i den unge mannens blå ögon men däremot tacksamhet, samma tacksamhet som Djorgo själv kände, över att han ändå hade valt barmhärtighet i stället för att följa sin vrede. Att skona de sex Ledzaherna hade tjänat ett mycket större syfte än hans egna, själviska tillfredsställelse. Att döda dem hade varit ren avrättning, en hämnd som enbart hade känts bra här och nu. Inte rättvisa. De sex männens död hade inte förändrat någonting till det bättre. Och deras död hade bara gett sex själar till på Cogos samvete. Att inte döda dem hade påvisat hans självkontroll. Att han inte var lika hemsk som dem.

Och, över allt annat, Cogos barmhärtighet att skona dem bevisade för dem båda hur mycket han respekterade Prinsessan Auroras önskan. Även när hon inte ens var här. Att hennes vilja var viktigare och större än hans egen. Att han fortfarande var lojal till henne. Det bevisade hur mycket Cogo älskade henne.

Cogo började gå igen i riktning mot centrum av byn där deras skepp stod och där samtliga bybor började samlas med allt de hade hunnit hämta. Precis när han passerade Djorgo tittade han upp mot sin vän.

- ”Och *du* hade inte velat att jag dödade dem heller,” tillade han.

Djorgo stod kvar för ett ögonblick medan Cogo fortsatte ensam. Han behövde ett ögonblick. Vad hans yngre vän precis hade sagt honom berörde honom djupt. Cogo hade fullständigt rätt, Djorgo hade inte önskat se Cogo döda någon av de sex förarna. Och lyckligtvis hade det heller inte skett. Djorgo hade hela dagen påtalat att de måste skona varje Ledzaher i deras väg, om möjligt. För det mesta verkade det som om Cogo hade hörsammat honom men den här gången hade Djorgo fruktat det värsta. Han hade inte kunnat höra vad Cogo och de sex männen hade pratat om, de hade befunnit sig för långt bort. Men han hade tydligt sett på allas kroppsspråk att vad som än hade sagts hade det upprört Cogo avsevärt. I synnerhet när Cogo hade höjt Astrospjutet över de sex hukande männen och hade kunnat döda dem alla med lätthet. Djorgo hade känt sig så iskall inombords när han hade sett det, som om han hade blivit träffad av sitt eget vapen. Han hade befunnit sig för långt bort för att kunna ingripa och stoppa Cogo när han väl insåg vad som höll på att hända. Allt han kunde göra var att stå och se det hända. Och det hände aldrig. Cogo hade besannat sig. Och nu visste Djorgo varför. Cogos kärlek och lojalitet till Prinsessan hade stillat hans hand. Och, tydligen, likaså hade också deras vänskap.

Så mycket som det gladde honom att Cogo fortfarande valde att lyssna på honom så gjorde det bara Djorgo ännu mer förbryllad. Cogo hade svikit honom, svikit honom till den absoluta grunden av deras vänskap. Och ändå visade Cogo nu så mycket heder och lojalitet till samma vänskap som om sveket aldrig hade hänt. Djorgo suckade djupt. Cogo hade precis, på bästa sätt, visat honom att deras vänskap fortfarande betydde något. Och att han brydde sig om hans åsikter.

Så varför vägrade sveket och besvikelsen så oerhört mycket tyngre? Varför kunde Djorgo inte förmå sig själv att förlåta? Eller åtminstone sluta tänka på det tills folket var i trygghet och Prinsessan likaså? Nej, detta svek var ingen småsak. Det var ingenting som bara kunde borstas undan eller glömmas bort. Men varför dominerade det hans tankar och känslor i varje ögonblick, genom varje andetag? Varför var denna svartsjuka, för svartsjuka var precis det som det var, så mörk och främmande, t.o.m. för Djorgo själv? Han kände inte igen sig själv. Och sveket gjorde att han inte kände igen Cogo heller. Den Cogo han kände, som han vanligtvis hyste den största respekt och omtanke för, skulle aldrig svika honom på det här sättet. Vad Cogo precis hade erkänt för honom borde bevisa för honom att hans svartsjuka hade fel, att den unge mannen fortfarande var den käre vän han en gång kände så väl. Faktumet att Cogos beslut att skona Ledzaherna delvis berodde på honom gav värme till Djorgos själ. Men det räckte inte för att smälta kylan inom honom som redan hade frusit hans hjärta.

Vad i helsike var det som hände med honom!?

- ”Ursäkta.”

Den oväntade mansrösten fick Djorgo att rycka till. Trots att mannen stod precis intill honom hade han inte lagt märke till honom förrän han talade. Fan! Hur kunde han bli så distraherad i sina egna tankar?

- ”Är det säkert att..?” frågade mannen och gestikulerade omkring sig, ivrig att få fortsätta att hämta det de alla behövde.

- ”Ja. Fortsätt hämta det ni behöver, men fort,” svarade Djorgo honom. - ”Vi håller vakt.”

Håller vakt? Djorgo kände hur pinsamheten kröp över honom så fort han hade sagt orden. I hans nuvarande tillstånd hade en bybo helt öppet kunnat vandra upp till honom och han hade inte ens registrerat det! Nej, han fick inte fortsätta att vara så här oprofessionell! Så förbannat självvisk! Skärpning! Fokus!

Han vände sig snabbt om och gick ikapp Cogo, vilket visade sig vara lätt för den unge cyborgern hade stannat mitt i gatan. Djorgo tittade sig omkring. Var det något mer han hade missat? Något viktigare? Men han såg ingenting, varken uppe i luften eller på marken. Alla stora Ledzahiska rymdkryssare låg kvar i bana där han sist hade sett dem, ingen ny aktivitet var synlig från dem, gudskelov. Så varför hade hans vän stannat?

- ”Vad är det, Cogo?”

När Djorgo kom fram till honom ordentligt verkade Cogo också vara fångad i sina egna tankar. Det kunde vara massor av tankar som kunde distrahera honom, högst troligt den om en särskild blond ung prinsessa mer än någon annan. Men med tanke på hur upprörd Cogo såg ut kunde det faktiskt vara något annat också, och Djorgo anade vad det kunde vara och valde att göra en gissning. Om inte annat för att han var nyfiken.

- ”Fick du veta något från dem? Från stridsvagnsförarna?”

Cogo mötte hans blick och nickade.

- ”Åh, bara att Ledzaherna på fullaste allvar tror att vi är skurkarna, Djorgo,” svarade han med upprörd sarkasm. - ”De är övertygade om att Nehr skyddar Aurora från oss och att attackera den här byn är ett sätt att skydda henne av någon oförklarlig anledning.”

Djorgo nickade. Han hade gissat rätt. Och nu började han förstå varför de Ledzahiska stridsvagnsförarna hade lyckats reta upp Cogo så starkt. Och vad Cogo berättade för honom förvånade honom inte alls. Det var ren galenskap, ja, och lögn. Men, från Ledzahernas synvinkel var det ren logik. Och en smart taktik från Nehrs sida att hålla dem i schack.

Cogo såg sig om, mot både de byggnader som var förstörda runt omkring honom men också mot de desto fler som lyckligtvis var oskadda. Detta var en sådan vacker by, rena himmelriket för vissa. Cogo själv hade aldrig levt ens i närheten av en sådan idyll, men det gav honom också desto mer anledning att uppskatta den när han såg den. Och ett sådant vackert samhälle kunde bara spegla människorna som levde där.

- ”Hur kan man tro att attackera dessa människor skulle på något sätt skydda henne?” frågade han och tittade mot Djorgo igen för svar. - ”Tanken är mer än totalt absurd! Allvarligt, hur kan någon bli så blind? Så förbannat dum i huvudet!”

Cogo jagade upp sig igen och blev allt mer rastlös i sitt kroppsspråk, vilket var förståeligt, men inte tillrådligt.

- ”Det handlar inte om dumhet eller ovisshet,” förklarade Djorgo och lade en hand på Cogos axel, vilket hade en omedelbar lugnande effekt på honom. - ”Det är deras rädsla som gör det. År efter år av att leva i skräck. Rädsla är en av de starkaste känslor vi levande har och i orätta händer kan det bli en fruktansvärd makt för den som vet hur man utövar den.”

Cogo verkade lugnare och han stod still igen men ilskan var fortfarande tydlig i hans blå ögon. Och han andades djupt. Djorgo förstod att det krävdes mer av en förklaring än den som han redan hade gett.

- "Jag tvivlar inte för ett ögonblick på att Ledzaherna innerst inne inte förstår brotten de begår, de vet mycket väl vad som egentligen pågår. Och vad de tvingas göra," fortsatte Djorgo. - "Att bara lyda order är ett sätt att skydda sig själva."

- "Ynkryggar!" muttrade Cogo och vände bort blicken.

- "Jag håller med dig," instämde Djorgo, till Cogos stora förvåning. - "Men deras rädsla för Nehrs vedergällningar är så stark att de blundar för sanningen och bara lyder honom, det är enklare."

- "Enklare?"

Djorgo kanske fann den förklaringen enkel, och Ledzaherna hade den onekligen som ursäkt, men Cogo hade en helt annan synvinkel.

- "Det är feghet och ingenting annat!" sa han. - "Att fly och ge upp vinner inga krig!"

Djorgo nickade svagt. Delvis höll han med Cogo, och det t.o.m. fascinerade honom att hans vän hade valt att kalla det krig, för ett slags krig var precis det som det var, även om den ena sidan bestod av bara en enda individ. Att vara modig, drivande och ovillig att ge upp hörde ungdomen till, särskilt om man också var stark och självsäker som Cogo. Många Ledzaher, både gamla som unga, hade utan tvivel sagt samma sak som Cogo i början av Nehrs tyranniska ledarskap. Och Djorgo mindes från dagen innan när han själv och Haka hade tjuvlyssnat inne i den då hemliga basen att det fortfarande talades om aktiva, hemliga uppror inom Ledzaherna, inkluderat i deras högsta ledning. Cogo krävde omedelbar handling. Det var typiskt för en otålig ungdom. Så många Ledzaher hade redan fått sätta livet till för att de hade tänkt precis likadant. Men, till skillnad från vad Cogo verkade tro, hade hoppet och motståndet ännu inte dött. Och det var en av huvudanledningarna till varför Djorgo fortsatte att insistera på att inte döda deras motståndare om möjligt. Det inkluderade deras högsta ledning. Om de förgjorde dem kanske motståndet mot Nehr helt saknade ledarskap. Att slå ut motståndets ledning var det samma som att hjälpa Nehr!

- "Det är mycket enkelt för oss att döma dem, jag gör det också. Jag försvarar ingenting av vad Ledzaherna gör här," sa han och gav Cogo en allvarligare blick. - "Men ställ dig själv frågan, Cogo; känner du ingen rädsla alls för vad Nehr utsätter Prinsessan för just nu?"

Cogo gav Djorgo en hård blick. Vad för jävla dum fråga var det där!? Djorgo visste förbannat väl redan vad hans svar var.

- "Det vet du att jag gör!" svarade han.

- "Ja. Och jag också," svarade Djorgo, opåverkad. Cogo kunde glo ilsket på honom hur mycket han ville, de var fortfarande båda två i samma båt vad gällde deras känslor för Prinsessan. Bara för att Cogo hade, minst sagt, överskridit vissa gränser vad gällde henne betydde inte det att hans känslor hade befordrats till någon slags ensamrätt. Status quo var kanske bruten mellan dem, men inte i allt.

- "Vi talar om samma man som gör exakt det samma mot varenda Ledzaher du ser precis som han gör mot oss, direkt eller indirekt," förklarade Djorgo ytterligare. - "Han håller

dem alla gisslan, hotar dem. Hotar dem som de älskar. Ledzahernas rädsla är lika verklig och fruktansvärd som din egen.”

- ”Med en stor skillnad!” insköt Cogo. - ”Jag väljer inte att sitta på arslet och inte göra något! Även om det så dödar mig..!”

Cogo avbröt sig själv och sänkte blicken en aning. Han kunde inte förklara varför men hans egna ord gav honom en underlig känsla från tillsynes ingenstans. Som ett ont förebådande. Och det fick honom att flämta till.

Det kändes kallt, livlöst inombords. Som om hans kropp, både den biologiska såsom den syntetiska, tömdes på liv eller bara slutade fungera, som om livet självt rann ur honom. Som om hans egna ord hade förutsett hans egen död.

Inte nu igen!

Hela hans liv hade Cogo fått sådana känslor, förningar om vad komma skulle, onda aningar om folk som inte hade rent mjöl i påsen. Förningar som, på ett eller annat sätt, visade sig alltid stämma. I synnerhet om det handlade om fara. Vad som helst kunde trigga dessa känslor; han själv eller någon annan sa någonting, att han såg eller hörde något, eller vidrörde någonting. Ibland kunde det komma till honom t.o.m. ifrån minnen. Eller i mycket sällsynta fall i drömmar, som de mardrömmar han hade haft nyligen. Men dem mardrömmarna hade varit mer än de vanliga förningarna. Inte bara för att mardrömmarna verkligen hade visat sig vara sanndrömmar utan också för hur tydliga de hade varit till skillnad ifrån hans normala förningar som annars alltid kom till honom när han var vaken, inte sov. De där mardrömmarna, samma mardröm som ständigt hade återkommit i hans sömn innan han hade återvänt till Great King, hade varit så mycket tydligare i detaljerna än bara känslor och vaga förnimmelser. De hade varit syner, men fortfarande obskyra som i en dröm.

Om han bara hade agerat på dessa mardrömmar tidigare!

Arcie hade kallat det hans speciella gåva. En gåva kanske det var men Cogo hade själv aldrig beskrivit den som speciell. Snarare otrevlig. Ibland t.o.m. skrämmande. Och en förmåga han aldrig hade bett om. För även om hans instinkter, hans förningar, alltid visade sig stämma i efterhand var de ändå mycket opålitliga innan det slog in. Han var inte klärvoajant, i alla fall hade Cogo aldrig sett sig själv som det. Hans senaste mardrömmar kunde kanske beskriva honom som det, men innan dessa mardrömmar hade han aldrig upplevt något med sådan tydlighet. Han hade aldrig några inre syner eller liknande som var lätta att tolka och förstå. Inte alls som de starka synska förmågor som Aurora behärskade. Bara en ogripbar men mycket påträngande och envis känsla av oro, oftast av fara, kopplat till en person, en plats eller händelse som var på väg att hända och som kunde dyka upp helt utan förvarning. Precis som nu. Och dessa känslor kunde ofta betyda en massa saker som han inte kunde förstå förrän det redan var överspelat. Hans besynnerliga förmåga hade ibland tjänat honom väl i hans barn- och ungdom, det hade t.o.m. räddat hans liv ett par gånger. Men dessa mystiska förningar infann sig långt ifrån varje gång han hade mött faror, tvärt om. Inför de flesta faror, oftast de allra värsta dessutom, hade han mycket sällan förnummit någonting alls innan. Om hans oförklarliga gåva hade varit pålitlig hade han kunnat undvika mycket hemskheter, som Arcies död. Och Auroras kidnappning idag.

Känslan kom dessutom till synes alltid slumpvis, som nu. Eller var det ingen slump alls? Hade det någonsin varit någon slump? Hans senaste mardrömmar som hade varnat om Nehrs kidnappning av Aurora under knivhot hade verkligen inte visat sig vara någon slump! Men det han kände här och nu i denna stund var den mer bekanta känslan. Underlig och nästan omöjlig att tolka. Med skillnaden att det han kände just nu var ovanligt starkt, t.o.m. fysisk. Varför nu?

Något, eller någon, försökte varna honom för något. Så var det alltid. Cogo hade aldrig varit dum nog att tro någonting annat. Något varnade honom nu i denna stund för hans egen död. En död som sakta verkade sprida sig genom hans kropp och alla dess syntetiska system. Tydligare än så var det inte. Det var det aldrig. Inget om var, när eller hur. Så hur allvarligt skulle han tolka det? Hur skulle man kunna vara vaksam mot en fara när man inte hade en aning om vad det var, när det skulle ske eller hur det skulle ske?

Det irriterade honom att det alltid var så förbaskat otydligt. Vad var det för mening med att ha en sådan förmåga om den ändå inte gav tydliga svar? Ju äldre han hade blivit desto mindre hade han hörsammat varningarna. Ända sedan han hade blivit en cyborg hade han slutat helt och hållet att oroa sig för de potentiella hot och faror som hans förningar varnade honom för. Han hade inte längre något att frukta. Han var oövervinnerlig! Och därför hade han slutat att försöka förstå känslorna. Som cyborg nu ville han förlita sig på sin egen pålitliga styrka, inte på något mystiskt undermedvetet inne i hans huvud som han inte kunde kontrollera eller som någonsin talade klarspråk. Men att ignorera förningarna helt hade visat sig vara omöjligt. De hade fortsatt att varna honom efter hans förvandling till cyborg och också under resan till Great King. Faktum var att förningarna hade blivit starkare ända sedan han hade träffat Aurora och de hade fortsatt att bara bli allt starkare sedan dess. Dessutom var Cogo medveten om att han nu som cyborg kanske var oövervinnerlig men han var ändå inte odödlig. Och det var kanske just därför något försökte varna honom? Nu starkare än någonsin.

Men vad kunde vara farligare än någonting annat han någonsin hade mött tidigare?

Varning eller inte från hans undermedvetna, han fick inte börja frukta det han ännu inte kunde förstå. Han hade redan tillräckligt att oroa sig för, reella faror som han kunde förklara. Cogo hade slutat frukta sin egen död ända sedan dagen han blev en cyborg. Och allt han hade mött i hans liv sedan den dagen hade bara bevisat honom rätt; vad eller vem kunde besegra honom? Så många hade redan försökt döda honom. Med eller utan förmanande känslor; de alla hade misslyckats att döda honom.

Ändå kanske fruktade han döden mer nu idag än någonsin tidigare i hans liv. Kanske hans egen död? Kanske andras? Definitivt hennes! Att äntligen få vara med henne, att äntligen öppet visa hans kärlek till henne och att få ta emot hennes kärlek tillbaka hade inte bara gjort Cogo lyckligare än vad han någonsin hade varit. Det hade gjort honom mer medveten, och mer rädd att förlora henne. I synnerhet hade det gjort honom mer orolig för döden det senaste dygnet än vad han någonsin hade varit förut. Djorgo hade märkt det hos honom nästan med en gång. Inte underligt, hans klipske vän missade nästan aldrig någonting. Föreställningen att förlora Aurora hade alltid varit otänkbar. Men efter att ha blivit hennes älskare var rädslan att förlora henne nästan ohanterlig.

Just därför fick han inte förlora kontrollen!

Vad som helst, han fick aldrig förlora kontrollen över sin övertygelse att skydda henne! Ända sedan Cogo hade stirrat in i Auroras ljusblå ögon på Månen hade han svurit att göra allt för att skydda henne, till varje pris. T.o.m. ge sitt eget liv om han så måste.

Han ville inte dö. Han älskade livet, han hade alldeles för mycket att leva för. I synnerhet nu. Och han hade ett ego som inte lät honom dö. Cogo planerade att leva länge, så länge det var möjligt. Det enda som han kunde tillåta att slutligen besegra honom var ålderdom.

Men för Aurora skulle han ge sitt liv utan minsta tvekan eller ånger. Denna övertygelse hade varit resolut från första stund och hade inte förändrats för ett ögonblick sedan dess.

Och inget skulle någonsin få honom att ändra uppfattning om vad som krävdes för att skydda henne. Auroras liv var så oerhört mycket mer värt än hans eget.

Ändå var känslan om hans egna kommande död så påtaglig. Det fick inte skrämma honom!

Det fick aldrig skrämma honom ifrån att göra vad som krävdes!

Cogo vände blicken till Djorgo. Anade hans smarte vän att något pågick inom honom, precis som i morse? Kanske, kanske inte. Om Djorgo frågade honom hade han ändå inget svar att ge just nu. Inget som skulle låta vettigt i alla fall. Det enda som Cogo förstod med säkerhet var att vad som än hände från och med nu, vilka beslut han än fattade, så fick han inte misslyckas. Eller svika någon som litade på honom. Förnimmelsen, vad den än handlade om, fick inte hindra honom från att agera och agera rätt.

Även om det skulle kosta honom hans liv.

- ”Vad är det man brukar säga, Djorgo; att ondskan vinner så länge som det goda inte väljer att agera?”

Djorgo log.

- ”Ungefär så, ja,” svarade han. Cogo hade inte den exakta citeringen rätt men definitivt den rätta innebörden av den. Och det var det viktiga. Det gladde honom att åtminstone denna sida av Cogo var precis som förväntad, modig och villig att göra hans plikt, t.o.m. in i döden om så måste ske. En plikt Djorgo själv delade. Likaså Haka. Och han var övertygad om att de tre kollegorna inte var de enda i närheten av Great King med den övertygelsen.

- ”Och det vet Ledzaherna också, jag såg det i Tophas och de andra ledarnas ögon igår kväll,” förklarade Djorgo ytterligare med stark optimism. - ”Vi måste bara påminna dem. Och motivera dem.”

Själv hade han redan satt den bollen i rullning. Och bollen hade rullat över till Ledzahernas sida. Frågan var nu bara om Ledzaherna tänkte spela med eller inte.

- ”Efter vad jag nyss hörde är jag inte säker på att det är möjligt,” svarade Cogo skeptiskt. De Ledzahiska stridsvagnsförarna hade inte visat några tecken på revolt mot Nehr och hans förtryck. Men Cogo var ändå villig att lita på Djorgos optimism. Djorgo var en realist och hade han anledning att hoppas, även mot omöjliga odds, så var det inte för intet. Om hans senaste förnimmelse, som nu äntligen verkade vilja släppa greppet om honom igen, ville varna för hans egen eller någon annans död så behövde de allt hopp de kunde få.

- "Men en sak är i alla fall helt klar, Djorgo; om Ledzaherna ger sig på sådana här desperata och tafatta försök att smyga sig runt oss är det här verkligen långt ifrån över," fortsatte Cogo och de båda började gå i riktning mot deras skepp igen. De båda visste att de var tvungna att lämna byn om de skulle kunna fortsätta att skydda alla dessa människor, och det omgående. Vad som helst kunde hända när som helst så, tills alla var samlade och redo för avfärd, höll de båda cyborgerna sina vapen redo.

- "Låter dessvärre troligt, ja," höll Djorgo med honom om. - "Dem testar oss, testar vår styrka och reaktion. Om de försöker igen lär det inte bli med bara tre stridsvagnar."

- "Just därför kan vi inte stanna här längre, fler Ledzahiska styrkor kan dyka upp när som helst. Är Hakas skyddsrum färdigt, sa du?"

- "Ja. Hela civilbefolkningen tar redan skydd där nu, förutom de som är här."

Djorgos uppsyn blev plötsligt mer orolig.

- "Och Haka behöver säkert vår hjälp vid det här laget," konstaterade han.

Cogo delade Djorgos plötsliga oro för deras vän och hans förmåga att utföra sin uppgift. Inte nödvändigtvis för att problem hade funnit Haka utan snarare att Haka hade funnit problem vid det här laget, oavsett om det från början hade funnits problem eller inte. Det handlade inte om misstro för deras väns förmågor. Bara om erfarenhet om Hakas brist på att ibland fixa uppgiften problemfritt, och dessutom på egen hand.

- "Har du hört från honom?" undrade Cogo.

- "Inte sedan jag åkte hit. Och det är en bra stund sedan nu," svarade Djorgo allt mer orolig. - "Jag borde anropa honom, höra hur det går för honom där borta."

Djorgo hängde Rymdspjutet över axeln och började anropa Starbod och Haka via den komradio han hade installerad i sin vänstra handske precis vid handleden.

- "Haka? Haka, kom in!"

Inget svar. Djorgo försökte igen.

- "Haka, detta är Djorgo, kan du höra mig? Över! Haka!?"

Fortfarande ingenting. Cogo steg närmare, och han gav Djorgo en allt mer oroad blick.

- "Störningar?" undrade han, och hoppades att så var fallet. Men Djorgo skakade på huvudet medan han skyndsamt tryckte på de olika knapparna.

- "Låter inte så," konstaterade han. - "Det är lite knaster men kanalen är öppen. Inget tyder på att Ledzaherna blockerar våra signaler."

- "Om de inte blockerar vår kommunikation finns risken att Ledzaherna använder den i stället för att hitta våra exakta positioner," påpekade Cogo. Att bryta radiotystnaden kanske inte var så klokt?

- "Ledzaherna vet redan exakt var du och jag är, och de vet förmodligen var Haka befinner sig också vid det här laget," påpekade Djorgo. - "Att få tag i Haka är en liten risk vi måste ta."

Djorgo försökte igen med en annan frekvens.

- "Haka! Detta är Djorgo. Om du kan höra mig så svara mig! Över! Haka!?"

Inget svar.

- "Ska jag försöka?" föreslog Cogo. Djorgo skakade på huvudet igen.

- "Det gör ingen skillnad, inte när vi båda anropar från exakt samma position," förklarade han. - "Min signal kommer fram. Det är han som inte svarar."

Plötsligt rastlöst, vilket var ovanligt för den annars disciplinerade kaptenen, tog Djorgo några steg igen bara för att genast vända tillbaka till Cogo. Han fortsatte att vandra några steg fram och tillbaka medan han fortsatte att knappa in olika koder på komradion på hans handled. Han visste hela tiden att det inte skulle göra någon skillnad, täckningen var redan utmärkt härifrån. Men det var det enda Djorgo kunde komma på att göra just nu. Även om det var fruktlöst fortsatte han. Kanske Haka bara var långsam att svara, det var inte alls omöjligt. Men hur trolig den teorin än var kände både Djorgo och Cogo på sig att det förmodligen inte var slarv eller ohörsamhet från Hakas sida den här gången som var anledningen till varför han inte svarade. De båda hoppades att det var så. Men magkänslan hos dem båda sa dem att anledningen inte var så enkel. Haka kanske var en slarver men han tog sig alltid ordentligt i kragen när det var som mest allvar och just nu ansvarade han för 700-800 människor. Det var inte möjligt att Haka hade råkat somna, hade stuckit iväg för att äta eller bara glömde att svara. Nej. Anledningen måste vara allvarligare än så.

- ”Haka har inte anropat mig sedan jag gav mig av,” förklarade Djorgo medan han tänkte högt för sig själv som ett sätt att försöka få klarhet i vad som kunde ha hänt. - ”Så antingen betyder det att allt är bra och att han har haft det bättre än vi, framför allt pga. din avledningsmanöver tidigare. Eller...”

Djorgo pausade sig själv och hans uppsyn blev plötsligt skärrad, som om han hade insett någonting. Detta fick inte Cogo att känna sig lugnare.

- ”Eller vadå?” frågade han, insisterande att Djorgo avslutade det han hade tänkt att säga. Den långsmale cyborgern gav sin unge kollega en ängslig blick.

- ”Eller så har han inte anropat oss för att han inte kan,” konstaterade Djorgo och hans röst darrade. - ”Kanske t.o.m. för att han är..!”

- ”Säg det inte, Djorgo!”

Cogo avbröt sin vän innan han hann säga det som ingen av dem ville säga.

- ”Tänk det inte ens!” fortsatte han och t.o.m. pekade varnande mot Djorgo att inte säga mer, som om orden sades högt så skulle de bli sanna. - ”Haka är okej och han gör sitt jobb.”

Så var det! Punkt slut! Cogo ville inte höra talas om någonting annat. Men Djorgo var inte lika övertygad om att ren hoppfullhet var någon garanti. Han kände sig snarare skyldig.

- ”Jag lämnade honom ensam med alla de där människorna där borta..!”

Det var inte bara växande oro i Djorgos uppsyn längre. Där fanns också rädsla.

- ”Vad har jag gjort..?” frågade han högt och kände skammen skölja över honom. - ”Hur kunde jag lämna honom med det ansvarat helt ensam? Jag övergav honom, Cogo!”

- ”Inte alls!”

Cogo förstod din väns oro. Men detta var inte rätt tidpunkt att få panik och tro det värsta, i synnerhet inte när de faktiskt inte hade en aning än om vad som hade hänt Haka. Även om det allra värsta hade hänt hjälpte det ingen att tro det innan de visste. Att Djorgo, av alla människor, blev så lätt oroad innan de hade fakta var mycket förvånande. Det var mycket olikt honom att ge sig själv skulden innan de visste vad som hade hänt. Cogo lade en stadig hand på Djorgos axel och skakade om honom en aning för att tvinga honom ur sin egen skuldtripp.

- "Du gjorde vad du var tvungen att göra när du tog beslutet att komma hit," påminde han. - "Haka gör sin plikt där borta. Och han har läget under kontroll, annars hade han tigit och lipat om vår hjälp vid det här laget!"

Han greppade Djorgos axel ännu hårdare, nästan på gränsen till smärtsamt. De måste båda två förbli fokuserade. Om deras vän verkligen hade hamnat i trubbel var panik inget sätt att hjälpa honom.

- "Haka är okej!" insisterade Cogo med hård ton och stirrande blick. - "Allt annat är uteslutet!"

Djorgo stirrade tillbaka in i Cogos blick. Hans grepp om hans axel kändes ordentligt genom rustningen, så hårt höll Cogo i honom. Djorgo kände fortfarande dåligt samvete men Cogo hade rätt. De visste ingenting om varför Haka inte svarade på hans anrop. Tills de visste måste de förbli starka. Själv borde han inte behöva bli tillrättavisad så här, Djorgo visste bättre. Men precis som med hans svartsjuka för Cogo och Prinsessan kunde han knappt hantera sin plötsliga oro för Haka här och nu heller. Det var som om alla hans känslor svärmade helt okontrollerat omkring inombords. Varför? Han hade aldrig varit så här förr. Men oavsett vad i helsike hade tagit åt honom idag så måste han hantera det.

Han måste!

Djorgo nickade mot Cogo.

- "Då ansluter vi oss till honom så snart vi kan," svarade han. Cogo log, nöjd med vad han fick höra.

- "Så ska det låta!" utbrast han och gav Djorgo en snabb, vänskaplig klapp på kinden.

Djorgo ryckte undan ansiktet men för sent. Han visste att Cogos gest var i all välmening för att försöka muntra upp honom men just nu var han inte på humör för sådant där.

Fortfarande arg och besviken på honom föredrog Djorgo att Cogo helst inte rörde honom alls. Åtminstone inte någonstans där hans biologiska del var blottad. Just nu kröp Cogo honom, bildligt talat, under skinnet tillräckligt som det var.

Mer uppståndelse, liv och rörelse fyllde det stora torget och huvudgatan som löpte igenom torget och det drog till sig både Cogo och Djorgos uppmärksamhet. Framför dem började folk samlas igen, och cyborgerna gjorde bedömningen att det såg ut att vara i stort sätt alla som de hade kommit hit för att föra till skyddsrummet. I stort sätt alla bar på något; väskor, säckar, lådor, fyllda med förnödenheter och allt de kunde behöva. Även flera stora vagnar som svävade en meter ovanför marken var eller blev snabbt fyllda med saker eller av små barn eller skadade. Både Cogo och Djorgo log och nickade, imponerade av vad de såg. Trots dessa människors rädsla och hur otroligt snabbt de hade varit tvungna att improvisera den här evakueringen var det ändå ett väl organiserat kaos. Flera hade tagit på sig uppgiften att guida andra som var osäkra på vad de skulle göra eller ta vägen och hjälpte dem. En av dem var Sedna. Med sin lille pojk i famnen hjälpte hon andra och samlade ihop dem.

Cogo slängde en blick till Djorgo till höger om honom. Om han så hade varit blind hade han inte kunnat undgå att lägga märke till hur Djorgo inte släppte den mörkhåriga skönheten ur sikte. Åter igen fick det den unge cyborgern att le.

- "Jag måste erkänna en sak; när de faktiskt fick tummen ur lyckades de organisera sig snabbt," konstaterade han.

- ”Alla kan utföra storverk med rätt övertygelse,” påminde Djorgo honom. Alla kunde vara en hjälte på sitt egna vis. Även dem som inte var en superavancerad cyborg.

- ”Men frågan är om det är säkert nog att föra närapå 200 människor med all den här extra lasten tryggt hela vägen?” frågade Djorgo sig själv. Han visste redan att de hade inget val, de alla måste till Hakas skyddsrum där deras säkerhet kunde garanteras bättre och om de måste stanna där ett tag måste de få med sig allt det här. Men att ta sig dit, över ett öppet fält, helt exponerade till fienden, skulle vara farligt. Och med all den här lasten och faktumet att alla färdades till fots så skulle det gå långsamt.

Djorgo tog fram Kalkylatorn och gjorde en beräkning. Men svaret blev oklart. De hade möjligheten att föra dem alla säkert till skyddsrummet men det var på en riskanalys på 50-50. Utgången kunde bli vilket som. Hoppfullt men allt annat än en tillfredställande garanti. Kalkylatorn kunde inte ge ett bättre svar än så.

- ”Oroa er inte för oss, Sir Djorgo. Vi följer er.”

Varje gång han hörde hennes röst kände Djorgo ett lugn inombords. I synnerhet nu när Sednas ord handlade om ingenting annat än betryggande. Hon var i princip det enda lugn han kunde finna just nu i allt detta kaos. Framför allt i det oförklarliga kaoset inom honom själv.

Han log redan innan han hade hunnit vända blicken åt hennes håll.

Sedna närmade sig honom och Cogo bärandes på sin lille son på höger arm. Pojken tryckte sig tätt intill sin mor, lugnad av hennes närhet. I vänster hand hade hon en stor väska fylld till bredden med saker hon behövde. Tätt vid Sednas sida följde, som tidigare, samme man, han också händerna fulla med väskor och också en stor ryggsäck på ryggen. De hade hunnit byta om till alldagliga kläder mer passande för deras farliga situation. Smutsen i deras ansikten och hår avslöjade däremot fortfarande vad de hade genomlidit och hur lite tid de hade haft att göra sig i ordning. Men smuts kunde alltid tvättas bort. Ett förlorat liv var oersättligt. Djorgo gladdes åt att se att Sedna och hennes familj var tillsammans och oskadda. Och de var inte ensamma.

Ett växande antal bybor hade samlats bakom Sedna och de alla tittade med hoppfulla ögon på de två cyborgerna, fullt redo för avfärd till skyddsrummet. Och allt fler samlades bakom henne.

- ”Är detta allihop?” frågade Djorgo.

- ”Ja. Alla vi kunde hitta,” var Sednas ärliga svar. - ”Vi är redo när ni är redo.”

Djorgo såg så mycket mod i Sednas ögon, i allas ögon. Men de var allihop också lika rädda, vilket gjorde deras mod än mer beundransvärt. Och de hade anledning att vara rädda. Han själv och Cogo skulle naturligtvis göra allt i deras makt att föra dem alla säkert till Hakas skyddsrum men det skulle bli en utmaning t.o.m. för dem. Att skydda en prinsessa och föra henne från Jorden till Great King i ett super avancerat och tåligt skepp som Queen Cosmos var en sak, och hade varit svårt nog. Att föra nästan tvåhundra individer över ett öppet fält och sedan beskydda över tusen personer när de väl var på plats i vad som i realiteten bara var en snabbt utgrävd grotta under marken var någonting helt annat. Deras möjliga framgång skulle bero helt och hållet betydligt mer på slumpen och ren tur än på deras kombinerade styrkor och färdigheter, vilket var en kalkyl avsevärt svårare att beräkna och förutse. Inte undra på att Kalkylatorn inte hade något tydligt svar

att ge. Att påstå att Djorgo inte var orolig var en enorm underdrift, det vore en ren lögn. Men han var en soldat. Även om han fruktade sin uppgift fick han aldrig svika den. Dessa människor var Great Kings folk, Drottning Auroras folk. Precis som Aurora alltid hade varit hans Prinsessa var hon nu likaså hans Drottning. Djorgos plikt var solklar. Oerhört svår och utmanande men tydlig. Och, om nödvändigt, skulle han ge sitt liv för att beskydda dessa människor. Och för att föra deras drottning tillbaka till dem välbehållen.

Föra henne tillbaka till honom välbehållen.

- "Har ni tillräckligt med förnödenheter med er?" frågade Djorgo.
- "Inte så mycket som någon skulle önska, men det är vad vi har hunnit skrapa ihop på så lite tid," svarade Sedna. - "Det bör räcka en stund i alla fall."
Det var svaret Djorgo hade förväntat sig. Och det bäst tänkbara svaret i deras nuvarande situation. Det var inte alls idealiskt men det fick duga för stunden.
- "Däremot har vi, som ni vet, ett antal skadade som har hjärnskakning, frakturer och olika typer av splitterskador som vi inte bör flytta, det är inte tillrådligt," insköt en man som var läkare ifrån folkmassan. Djorgo nickade instämmande.
- "Ja, jag vet. Men jag ogillar tanken på att överge någon," förklarade han. Att överge någon, särskilt dem som han specifikt hade som uppgift att beskydda, låg inte för Djorgo. Det gick emot allt han var och stod för; som cyborg, som soldat och främst som en man.
- "Ingen kommer att överges. Några av deras anhöriga och enstaka vårdkunniga har valt att stanna kvar hos de skadade, de kommer att se till att de får vården de behöver," förklarade Sedna. - "Antingen hos vår vårdcentral, som lyckligtvis är oskadd, eller i deras hem. En utgrävd grotta är inte precis rätta hygieniska platsen att ge dem vård, särskilt inte dem med skärskador."
- "Sant," höll Djorgo med om, men ytterst motvilligt. - "Men om de stannar kvar här får de inte längre skyddet de behöver. Varken jag eller Cogo kan stanna kvar här hos dem."
- "Det vet de om," försäkrade Sedna. Hon såg den tydliga oron och ovilligheten i den långsmale cyborgens ögon, inte ens det svarta håret som hängde ner från pannan kunde dölja hans oroliga blick från henne. Hon beundrade hans ridderlighet. Men deras allvarliga situation krävde att de alla var realistiska. De var tvungna att gå in i en triage.

- "Jag och andra har redan talat med de skadade," fortsatte Sedna. - "De är införstådda och villiga att ta den risken."
Djorgo tittade på henne med både förvåning och beundran. Trots att Sedna hade ett litet barn att ta hand om, och hade skyndat hem för att hämta allt de kunde behöva, så hade hon också hunnit ta sig tid att tala med några av de skadade. Åter igen visade hon att hon var lika pragmatisk som hon var modig.
- "Risken är betydligt större om vi tar de skadade med oss, både för dem och för oss, det vet ni," påminde hon i artig och förständig ton. För ett ögonblick tvekade hon. Men bara för ett ögonblick. Hon tog ett steg närmare honom, släppte väskan till marken, och tog Djorgos hand i sin.
- "Sir Djorgo...!"

Hennes beröring överraskade honom. Men Djorgo drog sig inte tillbaka. Även om hans blå handske fortfarande skilde dem åt sände hennes beröring starka strömmar av tillit och

välbehag genom hela hans kropp. Det var nästan berusande! Sättet Sedna hade sagt hans namn medan hon stått så nära och sett honom i ögonen var berusande! Endast Prinsessan Aurora hade någonsin fått honom att reagera så starkt på en kvinnas närhet. Och ändå var detta annorlunda. Sedna var en skönhet av ett helt annat slag, en mer mogen kvinna närmare hans egen ålder. Mer världsvan. Hennes närvaro som kvinna fick Djorgo att reagera mer än som de flesta män skulle göra. Sedna fick honom att känna sig trygg. Djorgo hade aldrig haft en aning om att han ens hade ett sådant behov; att få känna sig trygg. Det borde vara en kanske skrämmande insikt för en soldat och cyborg som honom, att behöva lita till en annan för trygghet. Men insikten kändes snarare som en gåva. I alla fall nu när den stirrade honom i vitögat och berörde hans hand så betryggande.

Det var kanske opassande med tanke på att det kanske var Sednas make som ständigt fanns vid hennes sida – Djorgo tordes inte fråga – men han kunde inte låta bli att krama Sednas hand tillbaka. Trygghetskänslan som hon, denna mycket omtänksamma kvinna, gav honom var oemotståndlig! Särskilt när hans besvarade beröring inte fick henne att dra sig tillbaka.

- "Djorgo," rättade han vänligt med ett svagt, lätt generat leende och såg henne djupt i ögonen. - "Det räcker att du kallar mig Djorgo."

Sednas blick sken upp och hennes leende spred sig i hennes fagra ansikte. Den modige och stilige cyborgens som så lojalt hade skyddat dem, och hade hjälpt henne personligen, hade precis låtit henne få komma honom lite närmare. Inga titlar. Det kändes redan så mycket bättre. Hon nickade svagt.

- "Du överger dem inte, Djorgo. Tvärt om. Och det förstår dem," förklarade hon försäkrande. - "Dessutom, om resten av oss lämnar byn kanske Ledzaherna inte anar att några få stannar kvar och antingen ignorerar dem eller inte ens vet om att de är kvar. Det är troligt att de kanske t.o.m. är tryggare här än med oss."

- "Kanske," höll Djorgo med om, men han var fortfarande tveksam. - "Det är ändå en farlig chansning."

- "Ja, som de är villiga att ta," Sedna insisterade. - "Och som vi måste ta också."

De flesta runt omkring och bakom henne nickade och höll med. Det var inte bara Djorgo som ogillade att lämna någon kvar här men om så många verkade vara överens om att det var ändå det bästa de kunde göra för de värst skadade kunde han inte motsätta sig deras beslut. Djorgo hade varit införstådd med att det skulle bli någon kvar i byn av olika skäl, det var oundvikligt. Det fanns säkerligen enstaka som bara vägrade att ge sig av och valde risken att stanna kvar. Han kunde inte tvinga någon. Att de flesta ändå skulle följa med till skyddsrummet, inkluderat de mindre skadade, var en stor vinst.

- "Ja," svarade Djorgo till sist och mötte Sednas blick igen. - "Du har rätt."

Hennes logik och bedömning av situationen var solid. Och om hon och så många andra talade för dem som valde att stanna kvar så fick det bli så. Men samtidigt var Djorgo orolig. Om någonting skulle hända med dessa människor som stannade kvar i byn och han själv inte fanns kvar för att beskydda dem skulle han aldrig förlåta sig själv. Men det var bara en möjlig framtid av flera. Förhoppningsvis en som kunde undvikas.

- "De som har lättare skador och som det är säkert att flytta på ansvarar vi för att de kommer fram så ni två behöver inte tänka på det," förklarade en man strax bakom Sedna.

Både Djorgo och Cogo nickade uppskattande. De hade redan händerna fulla, i synnerhet om fler strider skulle utbryta vilket var dessvärre troligt. Om byborna kunde hjälpa sina egna att ta sig fram var det en stor lättnad för dem alla.

- "Bara visa oss vägen, Djorgo," sa Sedna entusiastiskt. - "Vi följer dig."

Vi följer dig.

Dig, hade hon sagt. Inte er.

Dig.

Djorgo kände hur hans ansikte blev varmare. Att vara en ledare och ta det ansvaret var inget han var rädd för eller oprövad. Men att få ett sådant förtroende från människor som egentligen inte kände honom, och att få höra det med sådan entusiasm från Sedna, betydde mer för honom än vad han först hade kunnat förutse. Kanske var han inte ens värdig att leda dem eller ens var rätt person för jobbet, men han mottog deras tillförlit till honom med största ödmjukhet. I synnerhet när tillförliten presenterades av henne.

- "Okej."

Ett kort och mycket simpelt svar från den annars så värtalige cyborgern. Men ett enda enkelt ord innehöll allt han ville säga.

Djorgo vände blicken till Cogo. En stor uppgift med oerhört ansvar låg framför dem. Han visste att Cogo inte skulle protestera mot att han själv tog en informell roll som ledare i deras uppdrag att skydda dessa människor. Cogo föredrog att vara den som verkställde en order än att ge den ändå. Cogo nickade och log mot honom. Men Djorgo såg någonting mer i hans unge kollegas uppsyn. Den där allt för välbekanta snarstuckenheten så typisk för Jan Cogo. Inte med illvilja, men retfullt. Cogo var fullt medveten om att hans ansikte var så varmt från tilliten Sedna och dessa människor hade gett honom att han troligtvis rodnade. Djorgo hade alltid en förmåga, eller snarare en svaghet, att rodna när något blev känslösamt överväldigande för honom. All hans disciplin kunde aldrig stoppa det när känslorna väl satte igång. Cogo kände honom för väl, självklart såg han hur röd han måste vara i hans annars bleka ansikte. Den unge mannen sa ingenting men det var tydligt i hur Cogo tittade tillbaka på honom att han märkte att han rodnade. Och egentligen inte för att dessa människor hade valt honom att leda dem till säkerhet. Cogo såg att Djorgo rodnade pga. vem som hade gett honom ansvaret. Och det fick Djorgo att känna sig ännu mer generad.

Han ignorerade Cogos retsamma flin bäst han kunde och fokuserade på den allt mer samlade folkmassan framför dem.

- "Bara vänta ett ögonblick till," rådde Djorgo dem alla. - "Jag måste förvissa mig om att kusten är klar först så det är säkert för er alla att ge er av."

Den blåklädde cyborgern vände sig om och skyndade bort till Starcopper, vars periskop skulle kunna ge en tydlig bild om deras närmaste omgivning. Cogo gjorde honom sällskap. Medan Djorgo slog sig ner inne i cockpit på nytt, förde bak sätet och fällde upp periskopet väntade Cogo precis utanför på Starcoppers vinge. Djorgo hade inget problem med att snabbt hitta fienden.

- "Stridsvagnsförbandet håller fortfarande sin position utanför byn, de har inte rört på sig," rapporterade han till Cogo som kikade in till honom från vingen. Djorgo lät periskopet noga skanna all omgivning, även den som var i totalt motsatta riktningar mot

dit de skulle. Ledzaherna hade redan försökt flankera dem med deras senaste misslyckade försök att smyga sig på dem från motsatt håll, det var bäst att de var mer observanta ifall deras motståndare skulle försöka igen. Djorgo kunde inte se några fler militärfordon eller annat i rörelse. Det verkade hoppfullt men betydde inte alls att de kunde slappna av. När han hade fullbordat ett helt varv med periskopet återvände han till stridsvagnskolonien ett par kilometer utanför byn igen och studerade dem ännu mer noggrant. Han zoomade in för att få en mer detaljerad bild.

- ”Jag ser ingenting som pekar på att de har satt in förstärkningar heller, men jag kan inte se all omgivande terräng härifrån. Väl uppe i luften kan jag få en bättre överblick,” förklarade han till Cogo. - ”Och jag ser inga tecken i nuläget på att förbandet de redan har landsatt tänker anfälla på nytt.”

- ”Så fort vi börjar röra på oss finns stor risk att de gör det,” påpekade Cogo allvarsamt. - ”Ja, det är högst troligt,” höll Djorgo med honom om. Eftersom deras motståndare inte hade retirerat och dragit tillbaka sina styrkor från Great Kings yta kunde det bara betyda att striden inte var över. Ledzaherna, som förmodligen slickade sina sår efter deras senaste två attacker mot byn, samt den ännu mer misslyckade luftstriden mot Cogo tidigare, avvaktade nog nu för att se vad cyborgerna skulle göra. De verkade ha gett upp i nuläget att attackera dem inne i byn där det fanns gott om ställen att söka skydd och där en strid var mer stationär. Det fanns en risk att Ledzaherna anade att de planerade att föra de återstående byborna ut från byn och skulle nog försöka ge sig på dem igen när de var i rörelse, blottade och sårbara. Och svårare att försvara. En taktik bara ynkryggar och förtryckare utan nåd ägnade sig åt.

Djorgo snurrade vidare på periskopet tills det pekade rakt framåt, samma riktning där det stora fältet låg, med Hakas skyddsrum. Han studerade fältet och dess ytterkanter noga. Där fanns inga spår av några Ledzaher, varken på marken eller i luften. Armadan låg kvar i omloppsbana men Djorgo kunde inte se något stridsflyg patrullera över just det område de skulle till. Men det kunde ändras snabbt.

- ”Men jag ser inga hinder eller fiender i vår väg till skyddsrummet så nu har vi chansen,” konstaterade han och fällde in periskopet igen och fällde fram sätet.

- ”Så vi kör?” undrade Cogo, ivrig att äntligen få komma iväg. Men han ville inte göra något utan Djorgos klartecken.

Djorgo såg honom i ögonen för ett ögonblick. Hans mörka ögon var allvarliga. Men också hoppfulla. Han nickade till sin yngre vän. Det var dags.

- ”Vi kör!”

De bägge männen tog varandra i hand i överenskommelse. Deras grepp var starkt men också spänt. Det fanns mycket fortfarande osagt mellan dem, särskilt från Djorgo. Men här och nu lade dem det åt sidan. De måste samarbeta som det mycket effektiva team de brukade vara om de skulle ha någon chans att lyckas. De måste kunna lita på varandra. Och just nu gjorde de det.

Cogo gav Djorgo en vänlig klapp på axeln och hoppade sedan ner från Starcoppers vinge och skyndade sig bort till Starcrow med allt mer växande entusiasm. Äntligen kunde de göra någonting! Äntligen kunde han komma ett steg närmare Aurora!

Djorgo steg ut på Starcoppers skrov för att komma så högt upp som möjligt och vände sig mot folkmassan för att ge alla några sista instruktioner.

- ”Okej, hör upp, allihop; det är dags!” ropade han ut till dem alla och pekade med hela armen ut mot fältet utanför byn. - ”Börja ta er i riktning tillbaka mot ravinen och skyddsrummet där som min kollega Haka har grävt ut åt er. Jag och Cogo kommer att följa er hela tiden från våra skepp. Men jag ber er att skynda er så fort ni kan. Hjälp varandra och håll ihop. Jag täcker er framifrån.”

Den stora gruppen människor började sakteligen röra sig mot utkanten av byn. Djorgo hoppade genast åter tillbaka ner i cockpit på Starcopper. Innan han startade kontaktade han Cogo i Starcrow som precis hade lyft från marken.

- ”Cogo, täcker du oss bakifrån? Och ser till att ingen hamnar efter?” bad han. Om de skulle bli förföljda och anfallna av samma stridsvagnsstyrka som tidigare skulle så ske bakifrån. Och därför var det bättre att Cogo mötte det hotet först. Skulle han behövas i någon annan position kunde Starcrow ändå ta sig dit snabbt. En plan som den unge cyborgern inte hade något att invända mot.

- ”Inga problem.”

Starcopper tog till luften också. Precis när Djorgo gjorde sig redo att flyga fram över folkmassan under honom och ta ledningen längst fram pausade han för att ögonblick. Han kontaktade sin unge kollega på nytt.

- ”Cogo...”

Det var så mycket känslor i sättet som Djorgo åter kallade på honom över komradion, hur han sa hans namn. Ingen indignation den här gången, snarare tacksamhet. Nyfiken flög Cogo närmare med Starcrow så de båda kunde få ögonkontakt från deras respektive skepp. Uppenbarligen ville Djorgo säga honom en sak till innan de gav sig av.

Djorgo blev glatt överraskad av att Cogo flög fram till honom. Han var fullt medveten om hur ivrig hans unge vän var att sätta igång, en iver han allt mer började känna själv. Ändå, det var en sak han behövde säga Cogo innan de satte igång. En sak han borde ha sagt redan när Cogo hade kommit till hans och bybornas undsättning tidigare. Han hade redan försökt säga det tidigare men inte med tillfredsställelse. Om det värsta skulle hända ville han att Cogo skulle få veta det han nu hade att säga honom.

De båda männen hovrade med sina skepp sida vid sida och fällde bak cockpitluckorna så de inte behövde använda komradion.

- ”Tack för att du kom hit. Jag menar det,” sa Djorgo tacksamt. - ”Jag hade aldrig klarat detta utan dig.”

Djorgos plötsliga ödmjukhet fick Cogo att nästan känna sig generad. Sant, Djorgo hade verkligen behövt anstränga sig för att övertyga honom att slita sig ifrån att attackera Ledzahernas flaggskepp, men Cogo hade kommit till honom oavsett. Vänner hjälpte varandra, särskilt när de bad om det, så enkelt var det. Med tanke på situationen han hade funnit sin äldre vän i ångrade Cogo redan att han inte hade dykt upp tidigare. Men framför allt; Djorgo erkände att han inte hade fixat detta på egen hand, att han själv hade behövt räddas. Djorgo bad nästan aldrig om hjälp, han var för det mesta för stolt för det. Men framför allt för att han var alltid mannen med lösningar. Om ett problem uppstod fann Djorgo alltid något sätt att lösa det.

Förutom den här gången.

Det krävdes enorma mängder ödmjukhet för Djorgo att medge att han behövde hjälp. Och Cogo hade inte glömt vad hans vän just nu annars tänkte och tyckte om honom. Kanske var det just därför som Djorgos tacksamhet för hans hjälp betydde extra mycket.

- ”Visst,” var hans korta svar. Ett ärligt men ömkligt svar. Han försökte förstärka det med en vänlig vinkning med handen men det kändes lika ömkligt. Djorgo förtjänade mer än så. Om Cogo bara hade kunnat finna orden.

Inga fler ord eller gester utväxlades. De båda cyborgerna tog åter igen på sig sina respektive hjälmar och fokuserade nu på kontrollerna. Motorerna på Starcrow och Starcopper drog igång på allvar och tillsammans steg de till cirka tio meters höjd. De valde en såpass låg höjd för att försäkra sin närvaro till karavanen av bybor under dem samt att undvika att bli upptäckta på någons radar. Djorgo följde sin taktik och tog täten. Cogo följde som lovat efter längst bak och höll uppsikt efter både Ledzaher såsom någon invånare som kanske hamnade efter. Det gick långsamt. Mycket långsamt. Sant, byborna gjorde verkligen så gott de kunde och de höll god fart med tanke på allt de också bar med sig. Men att ta sig fram långsamt var i det närmaste outhärdligt för Cogo. Hans grej var fart. Det var så man kunde undvika faror, det var så man kunde hinna först och vinna. Ju snabbare man nådde sitt mål desto mer tid fick man över. Nu kändes det bara som om tiden rann ifrån dem. Och Haka svarade fortfarande inte på några anrop. Vad hade hänt med honom? Att inte skynda till deras vän och se efter varför han inte svarade var verkligen jobbigt. Att inte skynda sig och avsluta den här egentligen meningslösa striden med Ledzaherna så han kunde ägna tiden åt att rädda Aurora i stället var ännu jobbigare. Men Cogo tänkte aldrig överge dessa människor. Tids nog skulle de komma fram till Hakas skyddsrum.

Men skulle det då finnas någon tid kvar?

Cogo drog ett djupt andetag och slickade sig nervöst om läpparna medan han otåligt smekte kontrollerna utan att ändra varken fart eller riktning. Men det var svårt att låta bli. Hans fruktan för Aurora bara växte. Han hoppades att hon kunde hålla ut lite till varthän Nehr än hade fört henne. Han skulle rädda henne. Till dess måste hon förbli modig.

Vilket Cogo visste att hon kunde vara.

Men skulle mod vara tillräckligt?